

การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน:
กรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

นวพร สุขศิริ

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

พฤษภาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

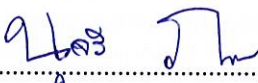
อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ นวพร สุขศรี ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สำหรับผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.นุจรี ภาคาสต์ย์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(ดร.นุจรี ภาคาสต์ย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อิสระ สุวรรณบด)

..... กรรมการ
(ดร.ชนิสรา แก้วสุวรรณค์)

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สำหรับผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรพต วิรุณราช)

วันที่.....เดือน พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์นี้สำเร็จลงได้ ด้วยความอนุเคราะห์อย่างสูงและความกรุณาอย่างยิ่งจาก
ดร.นุจรี ภาคาศักดิ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานนิพนธ์ ซึ่งได้สละเวลาอันมีค่าให้ความกรุณาแนะนำแนวทาง
ในการงานนิพนธ์ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนให้คำปรึกษาและข้อคิดเห็นต่าง ๆ
ที่เป็นประโยชน์ ทำให้งาน ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงและขอขอบคุณพนักงานบริษัทฯ
ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสัมภาษณ์เป็นอย่างดี
และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาวิจัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงบิดามารดาที่ให้การอบรมเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี รวมทั้ง
ให้การสนับสนุนการศึกษา มาโดยตลอดและคอยเป็นกำลังใจถามไถ่ทุกข์สุขด้วยความเอื้ออาทร
เสมอมา และขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ถ่ายทอดประสบการณ์
และองค์ความรู้ในการศึกษารวมถึงเพื่อน ๆ ในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร ทุกคน
สำหรับมิตรภาพที่ดี ความช่วยเหลือ และกำลังใจที่มีให้กันตลอดมา หากงานนิพนธ์ฉบับนี้
มีคุณประโยชน์ประการใดผู้วิจัย ขออุทิศให้กับผู้มีพระคุณทุกท่านตามที่ได้กล่าวถึงข้างต้น

นวพร สุขศรี

57750151: สาขาวิชา: บริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร; บธ.ม. (บริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร)

คำสำคัญ: การจัดการความปลอดภัย/ พฤติกรรมความปลอดภัย

นวพร สุขศรี: การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง (PERCEPTION OF SAFETY MANAGEMENT AND OCCUPATIONAL SAFETY BEHAVIORS OF TIRES COMPANY IN AMATA CITY RAYONG) อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์: นุจรี ภาคาสัตย์, ปร.ด. 159 หน้า. ปี พ.ศ. 2559.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักสามประการ ประการแรก เพื่อศึกษาระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ประการที่สองเพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง และประการที่สามเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การจัดการความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

ผลวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 30 ปี ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/ ปวช. สถานภาพโสด มีอายุการทำงาน 4-6 ปี ทุกรายได้ไม่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ส่วนใหญ่เคยอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัย 3 ครั้งขึ้นไป

การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่า มีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ คือด้านการจัดการองค์การ เป็นอันดับแรก ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานเป็นอันดับ 2 ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน และด้านการจัดการด้านสารเคมี เป็นอันดับสุดท้าย

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่า มีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ คือด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ เป็นอันดับแรก ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นอันดับ 2 และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน เป็นอันดับสุดท้าย

57750151: MAJOR: BUSINESS ADMINISTRATION FOR EXECUTIVE; M.B.A.
(BUSINESS ADMINISTRATION FOR EXECUTIVE)

KEYWORD: SAFETY MANAGEMENT/ OCCUPATIONAL SAFETY BEHAVIORS

NAWAPORN SUKSRI: PERCEPTION OF SAFETY MANAGEMENT AND
OCCUPATIONAL SAFETY BEHAVIORS OF TIRES COMPANY IN AMATA CITY
RAYONG. ADVISOR: NUHAREE PAKASAT, Ph.D., 159 P. 2016.

The 3 objective of this case study were 1.To study the factor of perception of safety management and occupational behaviors of Tires company in Amata City Rayong. 2. To study personal data factor were effect with perception of safety management and occupational behaviors of Tires company in Amata City Rayong. 3. To study the relationship between perception level of safety management and safety behaviors of workers in Tires company in Amata City Rayong)

The results showed that the most of workers were man less than female, the average of age below 30 years. The workers were secondary school level or diploma degree, status of them were single and they have 4-6 year of experienced work almost of workers were received safety training more than 3 times.

The overall of safety management awareness were highest level and the resulted found that the level of perception of safety management were first organization management in section of occupational accident prevention were second and the last were workplace environment and chemical management .

The overall of safety behavior were highest level, the level of occupational safety behaviors were respectively, the first were equipment utilization, the second were safety regulations and compliance and physical mental of workers were the last.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน.....	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย.....	45
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน.....	50
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	62
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย.....	68
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	68
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย.....	69
ลักษณะของแบบสอบถาม.....	70
ความน่าเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	71
การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	71

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 71
4	ผลการวิจัย..... 73
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 73
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 74
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 129
	สรุปผลการวิจัย..... 129
	อภิปรายผลการวิจัย..... 135
	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย..... 138
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป..... 139
	บรรณานุกรม..... 140
	ภาคผนวก..... 144
	ภาคผนวก ก..... 145
	ภาคผนวก ข..... 155
	ประวัติย่อของผู้วิจัย..... 159

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1-1 สถิติผู้ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความร้ายแรงในช่วงปี พ.ศ. 2554-พ.ศ. 2558.....	2
4-1 จำนวนและร้อยละ เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	74
4-2 จำนวนและร้อยละ อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	74
4-3 จำนวนและร้อยละ ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	75
4-4 จำนวนและร้อยละ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	75
4-5 จำนวนและร้อยละ อายุการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	75
4-6 จำนวนและร้อยละ การประสบอุบัติเหตุจากการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	76
4-7 จำนวนและร้อยละ ได้รับการอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัยของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	76
4-8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย.....	77
4-9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ.....	78
4-10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน.....	81
4-11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน.....	84
4-12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี.....	87
4-13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน.....	90
4-14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย.....	91
4-15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์.....	94
4-16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน.....	97
4-17 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามเพศ.....	98

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-18 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามอายุ.....	100
4-19 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษา.....	101
4-20 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	102
4-21 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อม ในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่	103
4-22 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	103
4-23 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	104
4-24 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษา เป็นรายคู่.....	104
4-25 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	105
4-26 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์ การทำงาน.....	107
4-27 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	108
4-28 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อม ในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	109
4-29 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	109
4-30 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	110
4-31 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์ การทำงานเป็นรายคู่.....	111
4-32 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์ ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย.....	112

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-33 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามเพศ.....	113
4-34 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามอายุ.....	114
35 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษา.....	116
4-36 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	117
4-37 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	117
4-38 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่.....	118
4-39 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	119
4-40 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน.....	120
4-41 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	121
4-42 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	122
4-43 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	123
4-44 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่.....	123
4-45 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย.....	124

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-46 ผลการวิเคราะห์ Multiple linear regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของ การรับรู้การจัดการความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้วยวิธีการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ.....	126

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยในปัจจุบันได้มีการขยายตัวและพัฒนาอย่างรวดเร็วต่อเนื่องได้มีการนำเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพนำมาใช้ในอุตสาหกรรม ทำให้การผลิตในภาคอุตสาหกรรมในปัจจุบัน จึงทำให้สามารถผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ได้อย่างหลากหลายทั้งเพื่อการอุปโภคและบริโภคในประเทศรวมทั้งเพื่อการส่งออก ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศมีการพัฒนาและเติบโตอย่างรวดเร็วซึ่งการพัฒนาของอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วที่เกิดขึ้นนี้ส่งผลให้เกิดความต้องการแรงงานในภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น ทำให้เกิดการหลั่งไหลของแรงงานพื้นฐานจากภาคเกษตรกรรมของประเทศไทยไปในภาคอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วเกิดปัญหาในเรื่องความรู้ความสามารถของพนักงานที่จะปฏิบัติงานให้ถูกต้องตามมาตรฐานการทำงานด้วยความปลอดภัยซึ่งสิ่งนี้เป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้แรงงานในภาคอุตสาหกรรมมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายต่อสิ่งคุกคามทางสุขภาพที่จะทำให้เกิดการบาดเจ็บ ป่วยการสูญเสียชีวิตของผู้ปฏิบัติงานรวมทั้งการเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (มธุริน เถียรประกากุล, 2556)

สภาวะของผู้ปฏิบัติงานในภาคอุตสาหกรรมที่ต้องปฏิบัติงานกับเครื่องจักรที่มีกำลังการผลิตสูงและมีความซับซ้อนในการทำงาน การปฏิบัติงานด้วยความเร่งรีบ เพื่อมุ่งเน้นให้งานและผลผลิตสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประกอบกับการมองข้ามหรือไม่ให้ความสำคัญกับการที่ปฏิบัติงานที่ถูกต้องตามมาตรฐานความปลอดภัย เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้อาจเกิดจากการชำรุดหรือเสื่อมสภาพของอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการทำงาน ซึ่งความรุนแรงที่เกิดจากอุบัติเหตุจากการทำงานในแต่ละครั้งนั้นอาจส่งผลให้ผู้ปฏิบัติงานได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไปจนถึงขั้นรุนแรง กล่าว คือ พนักงานอาจจะต้องหยุดงานเพื่อเข้ารับการรักษาอาการบาดเจ็บที่โรงพยาบาล เกิดทุพพลภาพจากการทำงาน หรือเสียชีวิตจากการทำงาน รวมไปถึงยังส่งผลกระทบต่อปัจจัยที่พนักงานทำงานอยู่ด้วย ซึ่งทำให้ผลผลิตลดลงเสียค่าใช้จ่ายต่าง ๆ และยังส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของพนักงานทำให้ครอบครัวสูญเสียรายได้และเป็นภาระของครอบครัวยิ่งกว่านั้นยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อส่วนรวมทำให้ประเทศสูญเสียทรัพยากรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมสูญเสียประสิทธิภาพในการผลิตและสูญเสียโอกาสในการแข่งขันกับต่างประเทศ ดังนั้น เพื่อความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงานควรมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การทำงานเพื่อทำให้การปฏิบัติงานของพนักงานเกิดความปลอดภัยในการทำงาน
(นิทรา กิจธีระวุฒิวงษ์, 2555)

จากการสำรวจจำนวนลูกจ้างที่ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความร้ายแรงในช่วงปี พ.ศ. 2554-พ.ศ. 2558ปรากฏตามตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 สถิติผู้ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานจำแนกตามความร้ายแรงในช่วงปี พ.ศ. 2554-พ.ศ. 2558 (สำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม, 2558)

ปี พ.ศ.	จำนวน ลูกจ้าง	ความรุนแรง					รวม
		ตาย	ทุพพล ภาพ	สูญเสีย อวัยวะ	หยุดงาน เกิน 3 วัน	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน	
2554	8,222,960	590	4	1,630	35,709	91,699	129,632
2555	8,575,398	717	19	1,818	36,166	93,106	131,826
2556	8,901,624	635	28	3,036	31,419	76,776	111,894
2557	9,132,756	603	11	1,463	29,254	68,903	100,234
2558	9,336,317	575	6	1,324	27,845	65,924	95,674

จากตารางที่ 1-1 พบว่า ในแต่ละปีมีจำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานจำนวนมาก ซึ่งจะเห็นได้ว่า การประสบอุบัติเหตุในแต่ละปีนอกจากจะต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถไปเนื่องจากประสบอุบัติเหตุจากการทำงานเป็นจำนวนมากแล้วรัฐบาลยังต้องจ่ายเงินทดแทนให้แก่ผู้ประสบอันตรายหรือผู้มีสิทธิอีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การเห็นความสำคัญของความปลอดภัยและสุขภาพของพนักงานในการทำงานจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและใส่ใจตลอดเวลาเพราะผลจากสภาพแวดล้อมในการทำงานหรือผลของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนอกจากจะก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ตนเองและครอบครัวสภาพแวดล้อมและสังคมโดยรวมแล้วยังส่งผลกระทบต่อองค์กรอีกด้วย (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, 2558) สาเหตุส่วนหนึ่งของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานก็เนื่องมาจากการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยขาดมาตรการในการป้องกันอุบัติเหตุภัยขาดการดูแลเอาใจใส่และขาดการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้านความปลอดภัยเพื่อสร้างทัศนคติที่ถูกต้องและมีความปลอดภัยของพนักงานในแต่ละระดับทั้งนี้อาจเป็นเพราะการละเลยในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน

ที่มีความถูกต้องขาดความสนใจขาดความร่วมมือตั้งแต่ผู้บริหารจนถึงระดับพนักงานตลอดจน หลีกเลี้ยงที่จะกระทำตามกฎระเบียบกฎหมายข้อบังคับในการควบคุมดูแลด้านความปลอดภัยในการทำงานขาดการบริหารจัดการที่บุคคลที่มีความรับผิดชอบไม่เห็นถึงความสำคัญหรือยังมีความเข้าใจไม่ถูกต้องเกี่ยวกับงานด้านความปลอดภัยในการทำงานที่ดีพอ (สุรชาติพย์ รองสวัสดิ์, 2554) นอกจากนี้ (วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์, 2557) ยังกล่าวว่า อุบัติเหตุเกือบทั้งหมด มีสาเหตุมาจากคนงานถึงแม้รัฐบาลจะมีมาตรการต่าง ๆ ในการป้องกัน ไม่ให้เกิดอุบัติเหตุหรือโรคจากการทำงานหรือองค์การมีการจัดการและมีการส่งเสริมให้มีความปลอดภัยก็ยังทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการทำงานอยู่ เช่น เดิมซึ่งสาเหตุก็ขึ้นอยู่กับการจัดการความปลอดภัย

ดังนั้น จึงเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้บริหารภายในองค์การจะต้องมีการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานในการจัดการเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานนั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือทั้งจากฝ่ายบริหารและฝ่ายพนักงาน โดยฝ่ายบริหารเป็นผู้รับผิดชอบหลักในความสำเร็จของงานหรือเป็นผู้ตั้งพนักงานให้เข้ามามีส่วนร่วมให้งานด้านความปลอดภัยประสบความสำเร็จได้ด้วยดีการจัดการความปลอดภัยของฝ่ายบริหารเพื่อสร้างความปลอดภัยในการทำงานควรมีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยและขอบเขตในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยให้พนักงานทราบมีการกำหนดผู้รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยมีการส่งเสริมอบรมและจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่เหมาะสมส่วนในฝ่ายของพนักงานนั้นพนักงานจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับขององค์การ โดยเคร่งครัดสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้ง ที่ปฏิบัติงานและต้องปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบและระมัดระวัง

การส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยให้เป็นพฤติกรรมพื้นฐานในการปฏิบัติงานถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรมที่มีการดำเนินงานในรูปแบบของการผลิตหรือโรงงานอุตสาหกรรม โดยในการดำเนินงานต้องให้ความสำคัญกับการดูแลสุขภาพและความปลอดภัยของพนักงานทุกคนในองค์กรเพื่อสร้างความมั่นใจและขวัญกำลังใจให้กับพนักงาน ซึ่งในปัจจุบันบริษัทชั้นนำต่าง ๆ หันมาให้ความสำคัญในการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานให้เป็นพฤติกรรมพื้นฐานของพนักงานในองค์กรเนื่องจากเป็นวิธีการที่ดีที่สุดที่จะสามารถบริหารจัดการงานด้านความปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด (มธุริน เถียรประภากุล, 2556)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาในเรื่อง การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อองค์การเป็นอย่างยิ่ง ที่จะใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย พัฒนาการกระบวนการ

ส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย ซึ่งจะช่วยในการลดและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานของพนักงานในอนาคต ช่วยพัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร อันจะส่งผลให้มีความได้เปรียบในการแข่งขัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน วิทยาลัย บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

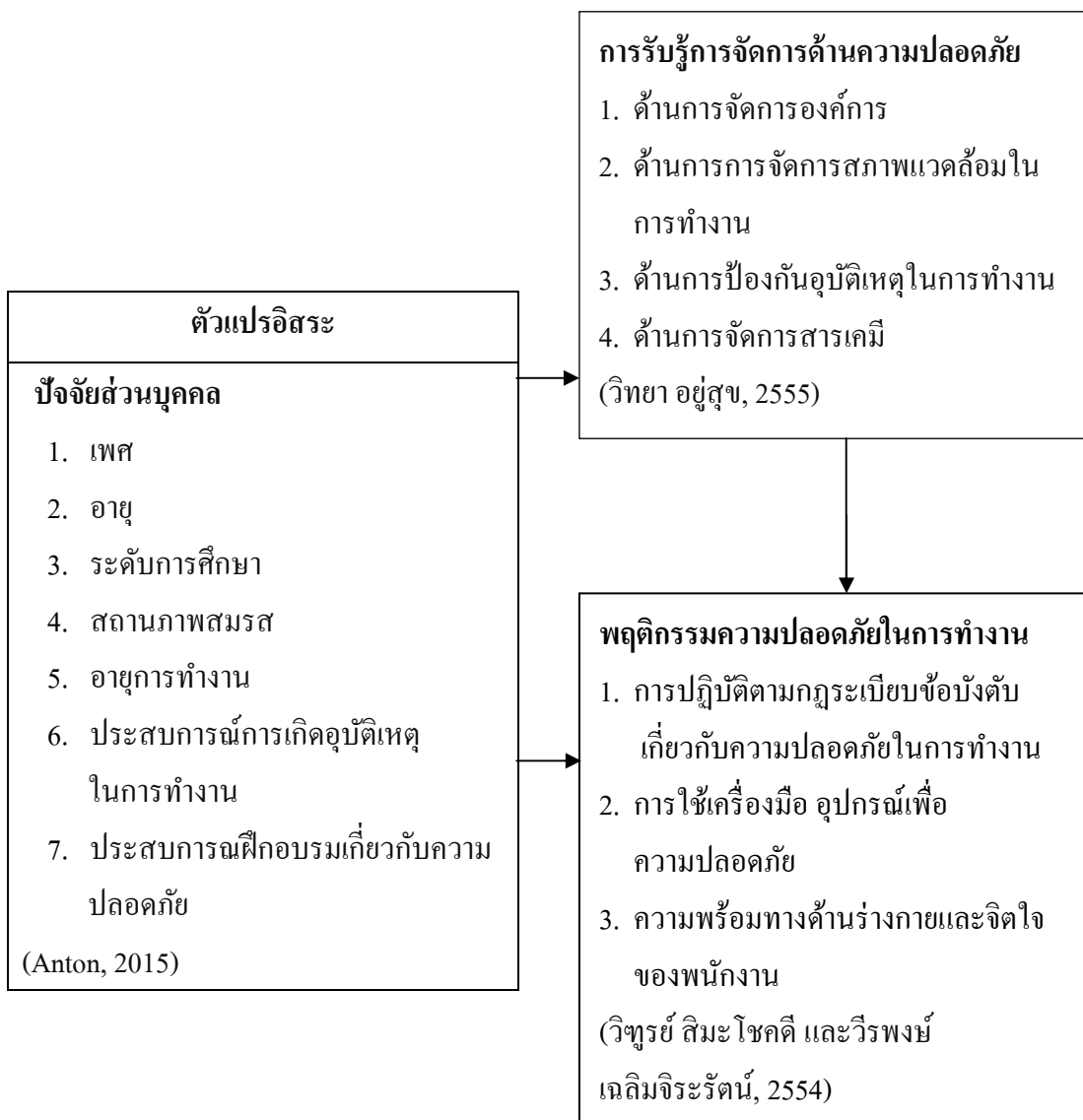
1. ศึกษาระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน วิทยาลัย บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง
2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานวิทยาลัย บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การจัดการความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานวิทยาลัย บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

สมมติฐานการวิจัย

1. พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน
2. พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน
3. การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมีความสัมพันธ์กัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อศึกษาปัจจัยการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานวิทยาลัย บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

4. เป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้เป็นข้อมูลในการแก้ไขปรับปรุงและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นพนักงานที่ปฏิบัติงานประจำในบริษัท กรณีศึกษา บริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง จำนวน 6,844 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นพนักงานบริษัทผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง จำนวน 380 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มที่ 1 ศึกษาเปรียบเทียบ

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบไปด้วย

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษา
4. สถานภาพสมรส
5. อายุการทำงาน
6. ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน
7. ประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. การรับรู้การจัดการความปลอดภัย
2. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

กลุ่มที่ 2 ศึกษาความสัมพันธ์

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การรับรู้การจัดการความปลอดภัย

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

1. การศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การการจัดการสภาพแวดล้อมในการทำงานการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานและการจัดการด้านสารเคมี

2. การศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะพฤติกรรมความปลอดภัยในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานการใช้เครื่องมืออุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยและความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยตรงกันผู้วิจัยจึงได้นิยามความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ ดังนี้

1. เพศ หมายถึง เพศของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง
1. อายุ หมายถึง อายุของพนักงานขณะตอบแบบสอบถาม
2. ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงาน
3. สถานภาพสมรส หมายถึง สถานภาพการแต่งงานของพนักงาน
4. อายุการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่พนักงานทำงานในสถานประกอบการนี้
5. ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน หมายถึง การที่พนักงานเคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุเล็กน้อยหรืออุบัติเหตุขั้นร้ายแรงขณะทำงานในสถานประกอบการนี้
6. ประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย หมายถึง การที่พนักงานเคยได้เข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ หมายถึง การใช้งานเครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้งานในกระบวนการผลิตได้อย่างถูกต้อง
7. ความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การทำงานที่ไม่มีอุบัติเหตุไม่อยู่ในสภาพที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุไม่เป็นโรคร้ายไข้เจ็บอันเนื่องมาจากการทำงานได้ทำงานอย่างมีสวัสดิภาพ มีประสิทธิภาพทั้งร่างกายและจิตใจ
8. พนักงานบริษัทผลิตรถเพื่อการเกษตรแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในบริษัทผลิตรถเพื่อการเกษตรแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้
9. การรับรู้การจัดการความปลอดภัย หมายถึง การรู้และเชื่อว่าองค์การได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยเพื่อให้พนักงานมีความรู้และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

9.1 การจัดการองค์การ หมายถึง การจัดโครงสร้างและหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในองค์การเพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยในเรื่องของการจัดทำคู่มือดำเนินงาน ความปลอดภัยคณะกรรมการความปลอดภัยการกำหนดนโยบายความปลอดภัยการกำหนด กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานการแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุ ในการทำงานและการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น

9.2 การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง การจัดที่ทำงานให้เกิด ความปลอดภัยในเรื่องการจัดพื้นที่การทำงานการทำความสะอาดที่ทำงานความร้อนแสงสว่างเสียง ทางเดินทางออกฉุกเฉินการจัดอุปกรณ์เครื่องใช้และการตรวจสภาพของที่ทำงาน

9.3 การป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน หมายถึง การดำเนินการเพื่อป้องกัน ไม่ให้เกิด อุบัติเหตุในเรื่องการจัดให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไปควบคุมการทำงานการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ส่วนบุคคลการติดประกาศป้ายเตือนในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์การตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยรวมถึงการศึกษาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกัน

9.4 การจัดการด้านสารเคมี หมายถึง การจัดเตรียมความปลอดภัยในการใช้สารเคมี ให้กับพนักงานในเรื่องการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลของสารเคมีทุกชนิดที่มีอยู่ในบริษัทการกำหนดวิธี ในการจัดเก็บเคลื่อนย้ายและกำจัดสารเคมีสถานที่ในการเก็บสารเคมีรวมถึงการจัดเตรียมอุปกรณ์ สำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน

10. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของ พนักงาน โดยอยู่ในสภาวะที่ปราศจากอุบัติเหตุการบาดเจ็บพิการตายเกิด โรคจากการทำงาน ทรัพย์สินเสียหายและมีสุขภาพอนามัยที่ดีแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

10.1 การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การที่พนักงานปฏิบัติงาน ได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการในการทำงานที่ปลอดภัย โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่บริษัทได้กำหนดขึ้นอย่างเคร่งครัด

10.2 การใช้เครื่องมืออุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย หมายถึง การใช้อุปกรณ์ป้องกัน อันตรายส่วนบุคคลการเลือกใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสมกับลักษณะงานการตรวจสอบ ความสมบูรณ์ของเครื่องมือหรืออุปกรณ์ก่อนการใช้งานการดูแลรักษาและเก็บเครื่องมือหรือ อุปกรณ์ที่ใช้งานเสร็จแล้วให้เรียบร้อย

10.3 ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน หมายถึง การที่พนักงาน ทำงานโดยมีสมาธิไม่ประมาทไม่คิดถึงเรื่องอื่นในขณะที่ทำงานไม่หยอกส่อกันระหว่างการทำงาน ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงมีการพักผ่อนที่เพียงพอ

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. แนวคิดการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน
4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการจัดการความปลอดภัยในการทำงาน

ความหมายของอุบัติเหตุ

Anton (2015) กล่าวว่า อุบัติเหตุ หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นโดยมิได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า ไม่มีการควบคุม และเป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ต้องการ ซึ่งจะเข้าไปขัดขวางการทำงานปกติของบุคคล หรือเป็นสาเหตุของการบาดเจ็บ หรือเกือบจะได้รับบาดเจ็บ

สุชาติพงษ์ รองสวัสดิ์ (2554) กล่าวว่า อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดการณ์ หรือวางแผนไว้ล่วงหน้า เมื่อเกิดขึ้นแล้วมีผลกระทบต่อการทำงาน อาจทำให้ทรัพย์สินเสียหาย หรือทำให้คนได้รับบาดเจ็บ พิการ สูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งหรือร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้ให้ความหมายว่าอุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมิได้วางแผนไว้ล่วงหน้าซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะก่อให้เกิดความบาดเจ็บพิการหรือตายและทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย

สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ

Heinrich (1959) ได้มีการศึกษาถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุอย่างจริงจังในโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่ง Heinrich ได้สรุปสาเหตุสำคัญของการเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 ประการ คือ

1. การกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe acts) เป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ได้แก่
 - 1.1 การทำงานที่ไม่ถูกวิธีหรือทำงานไม่ถูกขั้นตอน
 - 1.2 การมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เช่น คิดว่าอุบัติเหตุเป็นเรื่องของเคราะห์กรรม

ไม่สามารถที่จะแก้ไขป้องกันได้

- 1.3 ความไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติงาน
 - 1.4 ความประมาทความพลั้งเผลอและเหม่อลอย
 - 1.5 การมีบุคลิกนิสัยชอบความเสี่ยง
 - 1.6 การไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านความปลอดภัยของโรงงาน
 - 1.7 การปฏิบัติงานโดยไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
 - 1.8 การแต่งกายไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบ
 - 1.9 การถอดเครื่องกำบังที่ใช้กำบังส่วนอันตรายของเครื่องจักรออก ด้วยเกิดความรู้สึกรำคาญในการทำงาน ไม่สะดวกหรือถอดเพื่อซ่อมแซมแล้วไม่มีการใส่คืนกลับ
 - 1.10 การเลือกใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการทำงานไม่เหมาะกับงาน เช่น การใช้ขวดแก้วตอกตะปูแทนการใช้ค้อน
 - 1.11 การหยอกล้อเล่นกันระหว่างการทำงาน
 - 1.12 การทำงานโดยที่สภาพร่างกายและจิตใจไม่พร้อมหรือมีความผิดปกติ เช่น ไม่สบาย เมื่อยเมื่อย มีปัญหาครอบครัว เป็นต้น
2. สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe conditions) เป็นสาเหตุรอง ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้แก่
- 2.1 ส่วนที่เป็นอันตราย (ส่วนที่เคลื่อนไหว) ของเครื่องจักร ไม่มีเครื่องกำบังหรืออุปกรณ์ป้องกันอันตราย
 - 2.2 การวางแผนผังโรงงานที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม
 - 2.3 ความจัดวางสิ่งของไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยและมีความสกปรกในการจัดเก็บวัสดุสิ่งของ
 - 2.4 พื้นของโรงงานขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ
 - 2.5 สภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่ถูกสุขอนามัย เช่น แสงสว่างไม่เพียงพอ เสียงดัง ความร้อนสูง ฝุ่นละออง ไอระเหยของสารเคมีที่มีความเป็นพิษ เป็นต้น
 - 2.6 เครื่องจักรกลหรือเครื่องมือหรืออุปกรณ์ชำรุดบกพร่อง
 - 2.7 ระบบไฟฟ้าหรืออุปกรณ์ไฟฟ้าชำรุดบกพร่อง
- เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ได้กล่าวถึงการแบ่งสาเหตุของการเกิดได้แบ่งสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 ประการได้แก่
1. สาเหตุพื้นฐานหรือสาเหตุที่เอื้ออำนวยให้เกิดอุบัติเหตุ (Basic or contributing cause) ได้แก่
 - 1.1 การบริหารจัดการและการควบคุมงานความปลอดภัยขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากไม่มีการสอนหรือการอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยไม่บังคับให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ความปลอดภัยไม่ได้วางแผนงานความปลอดภัยในการทำงานขาดการติดตามแผนการทำงานด้านความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอไม่ได้ทำการแก้ไขจุดที่เป็นอันตรายและไม่จัดอุปกรณ์ความปลอดภัยให้แก่คนงาน

1.2 สภาวะจิตใจของบุคคลไม่ปกติหรือไม่เหมาะสมเนื่องจากขาดความรู้หรือจิตสำนึกความปลอดภัยมีทัศนคติไม่ดีและไม่ถูกต้องภาวะจิตใจตอบสนองเข้าไปขาดสมาธิและความตั้งใจในการทำงานไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้และตื่นเต้นขวัญอ่อนกลัวตกใจง่าย

1.3 สภาวะร่างกายของบุคคลไม่ปกติเนื่องจากอ่อนเปลี้ยเมื่อยล้าหูหนวกสายตาไม่ดีสภาพร่างกายไม่เหมาะสมกับงานโรคหัวใจความดันโลหิตสูงร่างกายพิการ

2. สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ (Immediate causes) หรือสาเหตุที่เกิดขึ้นในทันทีทันใด ได้แก่

2.1 การกระทำที่ไม่ปลอดภัยของบุคคล (Unsafe acts) เป็นสาเหตุใหญ่ของการเกิดอุบัติเหตุเกิดจากพนักงานปฏิบัติงานโดยไม่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงบำรุงรักษาซ่อมแซมเครื่องจักรโดยไม่หยุดเครื่องก่อนถอดเครื่องป้องกัน (Safeguard) ออกแล้วไม่ใส่เข้าที่หรือตั้งใจมาใช้งานหรือใช้เครื่องจักรเร็วกว่าอัตราที่กำหนดไม่ใส่เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลขณะปฏิบัติงานหยอกล้อกันในขณะที่ปฏิบัติงานไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยสวมใส่ชุดทำงานไม่รัดกุมใช้เครื่องมือที่ชำรุดหรือไม่ถูกวิธีและไม่เหมาะสมกับงานคีมสุราหรือของมีคมขณะปฏิบัติงาน

2.2 สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe conditions) เกิดเนื่องจากอุปกรณ์การผลิตเครื่องจักรอยู่ในสภาพชำรุดไม่มีเซฟการ์ดฝากรอบเครื่องกั้นหรือเครื่องป้องกันอันตรายอื่น ๆ โครงสร้างของอาคารไม่มั่นคงแข็งแรงขาดการวางแผนจัดระเบียบรักษาความสะอาดในโรงงานการจัดกองวัสดุสิ่งของไม่เป็นระเบียบและไม่ถูกวิธีการจัดการเคมีที่เป็นพิษวัตถุระเบิดวัตถุไวไฟไม่เหมาะสมและไม่ถูกวิธีสถานที่ทำงานไม่ปลอดภัย เช่น แสงสว่างไม่เพียงพอเสียงดังเกินไปไม่มีระบบระบายอากาศหรือมีแต่ไม่เหมาะสมหรือขาดประสิทธิภาพและไม่มีระบบการเตือนภัยที่เหมาะสม

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการประสบอันตรายจากการทำงานไว้เป็น 2 ส่วน คือ สาเหตุนำและสาเหตุโดยตรง

1. สาเหตุนำของการประสบอันตรายจากการทำงานแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้คือ

1.1 เกิดจากความผิดพลาดของการบริหารจัดการซึ่งมีรายละเอียดปลีกย่อยต่างกัน

ดังนี้

1.1.1 ไม่มีการสอนหรืออบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

1.1.2 ไม่มีการบังคับให้ปฏิบัติตามกฎหมายความปลอดภัย

1.1.3 ไม่มีการวางแผนและเตรียมงานด้านความปลอดภัย

1.1.4 ไม่มีการแก้จุดอันตรายต่าง ๆ

1.1.5 ไม่มีการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายให้

1.2 สภาพะของคณงานไม่เหมาะสม กล่าวคือ

1.2.1 ขาดความระมัดระวัง

1.2.2 การทำงานของสมองไม่ประสานกัน

1.2.3 สมองมีปฏิกิริยาในการสั่งงานช้า

1.2.4 ขาดความตั้งอกตั้งใจในการทำงาน

1.2.5 อารมณ์อ่อนไหวง่ายและจีโมโห

1.2.6 เกิดความรู้สึกหวาดกลัวขวัญอ่อนตกใจง่าย

1.2.7 มีทัศนคติไม่ดีหรือไม่ถูกต้องกับงาน เช่น มีความคิดว่าอุบัติเหตุเป็นเรื่อง

ของเวรกรรมเคราะห์กรรมไม่สามารถแก้ไขป้องกันได้มีนิสัยชอบเสี่ยงประมาทไม่ชอบปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือฝ่าฝืนกฎระเบียบแล้วจะได้รับความสนใจจากเพื่อนร่วมงานการถอดหมวกถุงมือ หน้ากากหรือแว่นตาออกขณะทำงานเพราะมีความคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเกะกะรำคาญทำงานไม่สะดวกทำให้เกิดอุบัติเหตุได้เมื่อสวมใส่แม้แต่การชอบหอยกอล์ฟมีนิสัยชอบล้อเล่นกับเพื่อนร่วมงานพูดคุยตลอดเวลาการทำงานทำให้ขาดสมาธิในงานที่ทำหรือการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเพื่อนร่วมงานหัวหน้างานเจ้าของโรงงานและลักษณะของงานที่ทำงานเหล่านั้นเป็นบ่อเกิดของการทำงานอย่างไม่เต็มใจไม่ตั้งใจไม่รักในงานที่ตนเองทำอยู่หรืออาจจะกลั่นแกล้งเพื่อนร่วมงานให้เกิดอุบัติเหตุในขณะที่ทำงานได้

1.3 สภาพะทางด้ำนร่างกายของคณงานไม่เหมาะสมกล่าว คือ

1.3.1 นูหนวค

1.3.2 สายตาไม่ดี

1.3.3 อ่อนเพลียมาก

1.3.4 เป็นโรคหัวใจ

1.3.5 ร่างกายมีความพิการ

1.3.6 ร่างกายไม่เหมาะสมกับงานที่ทำสภาพร่างกายไม่พร้อมหรือไม่เหมาะสมกับงานทำ

ให้เกิดอันตรายจากการทำงานได้ เช่น กันกล่าว คือ ง่วงนอนอ่อนเพลียเป็นไข้ท้องเสียปวดศีรษะทำให้ต้องรับประทานยาและอาจมีผลทำให้เกิดการพลอเรือหม่อลอยพลังพลอ้บหลับชั่วขณะหรือทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้เต็มกำลังซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดอันตรายจากการทำงานอยู่เสมอ ๆ

และที่ไม่อาจละเอียดที่จะกล่าวถึงอีกสาเหตุหนึ่งได้แก่ความไม่เหมาะสมของสภาพร่างกายของผู้ปฏิบัติงาน เช่น ตัวเล็กแต่ต้องทำงานกับเครื่องจักรใหญ่ตัวเดียวแต่ต้องหยิบจับชิ้นงานในที่สูงตัวสูงแต่ต้องก้มทำงานตลอดเวลาหรือแม้กระทั่งความไม่สมประกอบของร่างกาย เช่น ตาเหล่คอเอียงหรือขาพิการเป็นต้นซึ่งทั้งหมดนี้อาจทำให้เกิดความอ่อนล้าเหนื่อยง่ายกว่าปกติเพราะจะต้องทำงานในสภาพที่ผิดปกติขณะตลอดเวลาอันเป็นสาเหตุของการประสบอันตรายจากการทำงานได้ เช่น กัน

2. สาเหตุโดยตรงของการประสบอันตรายจากการทำงานมีอยู่ 2 สาเหตุ กล่าวคือ เกิดจากการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัยของคนและสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย

2.1 เกิดจากการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัยของคน (Unsafe act) โดยปกติแล้วคนเราไม่ต้องการให้ตนเองผู้อื่นสิ่งของหรือทรัพย์สินใด ๆ ต้องพบกับอันตรายแต่การประสบอันตรายของคนเราไม่ว่าจะเนื่องมาจากการทำงานหรือปฏิบัติตนตามปกติในชีวิตประจำวันมีสาเหตุมาจากตัวผู้ปฏิบัติงานนั้น ๆ โดยตรงเป็นส่วนใหญ่และจากการศึกษาวิจัย พบว่า การกระทำของบุคคลจะเป็นสาเหตุของการประสบอันตรายในการทำงานร้อยละ 80 ของการเกิดอันตรายทั้งหมดซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

- 2.1.1 การใช้เครื่องจักรเครื่องมือต่าง ๆ โดยพลการหรือไม่ได้รับมอบหมาย
- 2.1.2 การทำงานเร็วเกินสมควรและใช้เครื่องในอัตราเร็วเกินกำหนด
- 2.1.3 ซ่อมแซมหรือบำรุงรักษาเครื่องในขณะที่เครื่องจักรกำลังหมุน
- 2.1.4 ถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายออกจากตัวเครื่อง
- 2.1.5 ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล
- 2.1.6 ยกหรือเคลื่อนย้ายวัสดุด้วยท่าทางหรือวิธีการที่ไม่ถูกต้อง
- 2.1.7 ใช้เครื่องมือที่ชำรุดหรือใช้เครื่องมือไม่ถูกวิธี
- 2.1.8 หยอกล้อหรือเล่นกันในขณะทำงาน
- 2.1.9 ยืนทำงานในที่ที่ไม่ปลอดภัยหรือผิดท่าทาง

2.2 เกิดจากสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe condition) เป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยที่อยู่รอบ ๆ ตัวคนงานในขณะที่ทำงานซึ่งประมาณร้อยละ 20 อาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 2.2.1 กองวัสดุสูงเกินไปและการซ้อนไม่มีระเบียบ
- 2.2.2 การจัดเก็บสารเคมีสารไวไฟต่าง ๆ ไม่เหมาะสม
- 2.2.3 ไม่มีการระบายอากาศและถ่ายเทอากาศที่เหมาะสม
- 2.2.4 ไม่มีระบบเตือนภัยที่ถูกต้องเหมาะสม
- 2.2.5 แสงสว่างไม่เหมาะสม

- 2.2.6 บริเวณพื้นโรงงานลื่น
- 2.2.7 การวางของไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
- 2.2.8 เครื่องจักรเครื่องมือที่ใช้ออกแบบไม่เหมาะสม
- 2.2.9 เครื่องจักรไม่มีอุปกรณ์ปกปิดในส่วนที่เป็นอันตราย \
- 2.2.10 เครื่องจักรมีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายแต่ไม่เหมาะสม

วิทยา อยู่สุข (2555 ข) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานนั้นมาจาก 2 สาเหตุหลัก คือ

1. เกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe act) หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติงานของคนที่มีผลทำให้เกิดการทำงานที่ไม่ปลอดภัยกับตนเองและผู้อื่น เช่น ขาดความรอบคอบ ระมัดระวังความประมาทในระหว่างการทำงานเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ อคติภัยฯและอาจมีมูลเหตุร่วมที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุด้วย เช่น สภาวะร่างกายของบุคคลสภาวะจิตใจของบุคคล เป็นต้น

2. เกิดจากสภาพของงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe condition) หมายถึง สภาพของโรงงาน อุตสาหกรรมสภาพเครื่องจักรสภาพกระบวนการผลิตเครื่องจักรเครื่องยนต์อุปกรณ์การผลิตไม่มีความปลอดภัยเพียงพอส่งผลให้ผู้ที่ทำงานที่เกี่ยวข้องต้องเกิดอุบัติเหตุการบาดเจ็บการตาย เช่น การออกแบบโรงงานไม่สมบูรณ์ระบบความปลอดภัยไม่มีประสิทธิภาพสภาพบริเวณสถานที่ทำงานสกปรกมีแสงสว่างเพียงพอเสียงดังฝุ่นละอองมากการจัดเก็บสารเคมีไม่ดี เป็นต้น นอกจากนี้สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากสภาพแวดล้อมอาจเกิดขึ้นจากลักษณะของเครื่องจักรกล

สุรพล พะยอมรัมย์ (2556) กล่าวว่า สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. สาเหตุโดยตรง

1.1 การกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe act) หมายถึง การกระทำที่เกิดจากผู้ปฏิบัติงานปฏิบัติงานเองด้วยวิธีที่ไม่ปลอดภัยจนอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เช่น การแต่งกายไม่รัดกุม การใช้เครื่องมือเครื่องจักรไม่ถูกวิธี การไม่ใช้เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เป็นต้น

1.2 สภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe condition) หมายถึง สภาพการทำงานหรือสภาวะแวดล้อมที่เป็นอันตรายซึ่งอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เช่น เครื่องมือชำรุด ระบบเตือนภัยไม่มีเสียงดัง แสงสว่างไม่เพียงพอ เป็นต้น

2. สาเหตุสนับสนุน มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยเกี่ยวกับผู้ปฏิบัติงาน ได้แก่ สภาพร่างกายที่อาจเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เช่น ความเมื่อยล้า หูหนวก พิการ รวมถึงสภาพจิตใจที่อาจเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ เช่น ขาดความรู้ ขาดจิตสำนึก เป็นต้น

2.2 ปัจจัยเกี่ยวกับการบริหารหรือการจัดการด้านความปลอดภัย ได้แก่ ขาดการสอนงาน อบรมหรือนิเทศงานด้านความปลอดภัย การไม่จัดหาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยให้คนงานในการปฏิบัติงานที่อันตราย

การจัดการด้านความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม

สุรพล พยอมแย้ม (2556) ได้ กล่าวว่า ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น จะต้องทราบเกี่ยวกับหลักพื้นฐาน 5 ประการ คือ

1. การปฏิบัติที่ไม่ปลอดภัย สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัย เป็นเครื่องหมายของบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติในระบบการจัดการ เช่น คนงานและผู้ควบคุมงานขาดความรู้ การจัดการให้เกิดความปลอดภัย จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายอย่างที่มีผลกระทบโดยตรงต่อระบบการจัดการ และพยายามหาสิ่งผิดปกติในระบบการจัดการ

2. เหตุการณ์สามารถพยากรณ์ สภาพการบาดเจ็บ ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้สามารถบอกรายละเอียดและควบคุมได้ ซึ่งการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นจะเกี่ยวกับงานที่ไม่ใช่งานประจำ กิจกรรมเกี่ยวกับการผลิต กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้พลังงาน และกิจกรรมเกี่ยวกับการก่อสร้าง

3. การจัดการที่มีผล โดยตรงกับความปลอดภัย จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับการวางแผน การจัดระเบียบ การควบคุม

4. การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยจะทำได้โดยวิธีการจัดการ ซึ่งกำหนดความรับผิดชอบที่แน่นอน

5. ความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ถูกตั้งไว้ และให้คำจำกัดความของการจัดการที่ผิดพลาดว่าเป็นการทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น

หลักการและวิธีการควบคุมอันตรายจากการทำงาน

ธงชัย เสริมพงษ์พันธ์ (2554) ได้ กล่าวว่า อันตรายจากการทำงาน หมายถึง งานใดที่ทำแล้วอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงาน หรือจะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ ระดับความรุนแรงของสภาพอันตรายขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ ระดับความเข้มข้น หรือระดับอันตราย (Intensity) และระยะเวลาในการสัมผัส (Duration) กับสารอันตรายนั้นสภาพอันตรายจากการทำงานที่พบบ่อย เช่น

1. อันตรายทางด้านกายภาพ (Physical hazards) เป็นอันตรายที่เกิดจากการถูกของมีคมบาด การถูกตัด การเสียดสี การหนีบทับกระดูก ลักษณะของการบาดเจ็บที่เกิดจากการทำงาน เช่น กระดูกสันหลัง อาการปวดหลังจากการยกของหนัก ถูกรถยกชน ถูกรถบรรทุกชน การตกจากที่สูงในการทำงานก่อสร้าง เป็นต้น

2. อันตรายทางด้านเคมี (Chemical hazards) เป็นอันตรายที่เกิดจากสารเคมีอันตรายหรือจากพิษภัยของสารเคมีที่เข้าสู่ร่างกายคนปฏิบัติงาน โดยการกิน การหายใจ หรือการสัมผัส หรือการสัมผัสดูดซึมผ่านผิวหนัง หรือสารเคมีเหล่านั้นสะสมอยู่ในระดับหนึ่งจะเกิดอาการเจ็บป่วยร้ายที่ได้รับมากอาจถึงตายได้ บางรายจะเกิดอาการในระยะยาว อวัยวะบางอย่างถูกทำลายสูญเสียหน้าที่ในการทำงาน ทำให้ไม่สามารถดำรงชีวิต เช่น คนปกติได้ สารเคมีบางชนิดเป็นสารก่อมะเร็งระดับอันตรายของสารเคมีขึ้นกับอัตราสะสมในร่างกายปริมาณสารเคมีที่มีในบรรยากาศ ระยะเวลาในการสัมผัส เช่น กรด ด่าง สารพิษ ยกตัวอย่าง เช่น คลอรีน แอมโมเนีย ยาปราบศัตรูพืช เป็นต้น

3. อันตรายจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน (Environmental hazards) หมายถึง อันตรายที่เกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ผิดปกติ มีผลมาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ หรือแหล่งกำเนิดอันตรายภายในสถานที่ทำงาน เช่น เสียงดังเกินอนุหภูมิในที่ทำงานสูง ความเย็นความชื้นมากเกินไป อากาศไม่มีการเคลื่อนไหว ระบบระบายอากาศไม่ดี รังสีจากดวงอาทิตย์ที่มีผลกระทบกับผู้ทำงานกลางแจ้ง ระดับแสงสว่างในบริเวณทำงานน้อยเกินไป ในที่ทำงานมีฝุ่นกระจายทั่วไป เป็นต้น

4. อันตรายทางด้านชีวภาพ (Biological hazards) หมายถึง อันตรายที่มีสาเหตุมาจากจุลชีพ (Microorganisms) ที่เป็นอันตรายทำให้เกิดโรคภัย เช่น เชื้อแบคทีเรีย เชื้อไวรัสเชื้อโรคติดต่อโรคติดเชื้ออันตรายทั้งหลาย จุลชีพเหล่านี้เข้าสู่ร่างกายคล้ายสารเคมี โดยเข้าทางปากทางเดินหายใจ หรือจากการสัมผัสน้ำเหลือง เลือดที่มีเชื้อโรคอยู่ โอกาสการติดเชื้อมีมากสำหรับผู้ปฏิบัติงานต้องสัมผัสกับคน สัตว์ที่เจ็บป่วย เช่น การทำงานในโรงพยาบาล ในโรงแรมโรงฆ่าสัตว์ ภัตตาคาร โรงงานอาหารสัตว์ โรงบำบัดน้ำเสีย โรงงานผลิตยา รักษาโรงงานห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์ในสำนักงาน ในห้องทำงานที่มีการใช้เครื่องอากาศที่เป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค เป็นต้น

5. อันตรายจากเครื่องจักรอุปกรณ์ (Mechanical hazards) ในสถานประกอบการคนต้องทำงานกับเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือต่าง ๆ ในการทำงานที่เกี่ยวข้องอาจเกิดอันตรายการบาดเจ็บ การตาย มีสาเหตุมาจากเครื่องจักรอุปกรณ์ที่กล่าวมาแล้วชำรุดเสียหาย องค์ประกอบไม่สมบูรณ์ ขาดการ์ดป้องกันอันตรายจากจุดที่เคลื่อนไหว จุดหมุน สายพานที่วิ่งตลอดเวลาพื้นเพื่องที่ขบกัน การกระแทก สาเหตุที่กล่าวมาจะทำให้เกิดอุบัติเหตุการบาดเจ็บได้

6. อันตรายจากกระแสไฟฟ้า (Electrical hazards) ระบบไฟฟ้าที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานประกอบการทั่วไป จะมีทั้งกระแสไฟฟ้าแรงต่ำ และกระแสไฟฟ้าแรงสูง ในประเทศไทยส่วนใหญ่จะใช้กระแสสลับแรงดันไฟฟ้า 220 โวลต์ เรียกไฟฟ้าสองสาย และแรงดันระดับ 380 โวลต์ เรียกไฟฟ้าสามสายเป็นหลัก ไฟฟ้าเป็นอันตรายที่เกิดกับผู้ปฏิบัติงานบ่อยครั้ง เช่น เกิดการบาดเจ็บเมื่อต้องสัมผัสกับกระแสไฟฟ้า

7. อันตรายทางด้านเออร์โกโนมิกส์หรือทางด้านกายศาสตร์ (Ergonomics)

เป็นอันตรายที่เกิดจากการทำงานในท่าทางการทำงานที่ผิดปกติ การทำงานท่าทางที่ฝืนธรรมชาติ การทำงานที่ซ้ำซาก การทำงานที่ทำให้กล้ามเนื้อใช้งานหนักหรือมากขึ้นเกินไป ทำให้เกิดการเมื่อยล้า การนั่ง เดินฝืนธรรมชาติ เก้าอี้ที่นั่งออกแบบมาไม่ถูกต้อง เวลาทำงานเคลื่อนไหวร่างกายมากเกินไป คือ เท้าต้องขยับตลอดเวลา ผลการทำงานดังกล่าวทำให้เกิดการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ การเจ็บป่วย การเมื่อยล้า ประสิทธิภาพการทำงานลดลง เป็นต้น

8. อันตรายจากรังสี (Radiation hazards) รังสีที่ใช้ในการทำงาน คลื่นแม่เหล็กคลื่นไฟฟ้า ในโรงงานอุตสาหกรรมบางครั้งไม่สามารถตรวจวัดได้ เนื่องจากไม่มีเครื่องมือที่เหมาะสมในการตรวจวัด ทำให้ผู้ปฏิบัติงานไม่ทราบระดับอันตราย รังสีดังกล่าวอาจจะทำลายอวัยวะของร่างกาย มีผลต่อสุขภาพอนามัยในระยะยาวเนื้อเยื่อ เป็นเนื้องอกร้ายแรง รังสีมีทั้งชนิดที่แตกตัวได้ และชนิดไม่แตกตัว เช่น คลื่น ไมโครเวฟ คลื่นแม่เหล็ก กระแสไฟฟ้าแรงสูง แสงอุลตราไวโอเลต แสงอินฟราเรด เป็นต้น

9. อันตรายจากสภาพจิตใจและสังคม (Psychological and social hazards) หมายถึงอันตรายที่เกิดมีผลมาจากสภาพจิตใจและสังคมรอบ ๆ ตัวของผู้ทำงาน เป็นผลกระทบที่เกิดในระยะยาว เป็นอาการที่แสดงออกทางด้านจิต แต่อาจจะเป็นผลกระทบต่อทางร่างกายได้ เช่น คนที่มีความเครียดในการทำงานตลอดเวลา มักจะเกิดอุบัติเหตุบ่อยกว่าผู้ที่ไม่มีความเครียด หรือ เกิดปัญหาเกี่ยวกับลูก้าบ่อย ๆ สภาพการทำงานที่จำเจ นำเบื่อหน่ายจะส่งผลทำให้ผู้ปฏิบัติงานขาดความรับผิดชอบ เกิดปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมความรุนแรง

การส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานของสถานประกอบการ

วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวิรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) การส่งเสริมความปลอดภัย ได้กล่าวถึงมาตรการที่องค์กรควรจัดให้มีขึ้นเพื่อเป็นการรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานและกระตุ้นจิตสำนึกของพนักงาน สถานประกอบการ โดยอาจพิจารณาเลือกกิจกรรมใด ๆ ที่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์และความพร้อมของสถานประกอบการดังต่อไปนี้

1. การจัดนิทรรศการ

การจัดนิทรรศการเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สร้างสรรคความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ชม ซึ่งได้รับความนิยมนมากในการจัดกิจกรรมความปลอดภัยในการทำงาน แต่ความสำเร็จของการจัดกิจกรรมประเภทนี้ ขึ้นอยู่กับวิธีการเสนอ ซึ่งสามารถเลือกได้หลายวิธีตามแต่ความพร้อมของสถานประกอบการแต่ละแห่ง อาทิ เช่น

1.1 รูปแบบของการจัดนิทรรศการที่ประกอบด้วย เรื่องราวและแผ่นภาพต่าง ๆ รูปแบบลักษณะนี้ควรใช้ข้อความที่กะทัดรัด และประกอบด้วยสีสันที่ดึงดูดใจ รูปภาพมีส่วนสำคัญ

ที่จะชักจูงให้พนักงานแวะเข้าไปดู หากเป็นรูปภาพที่ใช้เทคนิคบางประการให้สามารถเคลื่อนไหว มีแสงไฟหรือเสียงประกอบหรือเป็นการฉายภาพยนตร์ วีดีโอหรือประกอบด้วยวัสดุสิ่งของที่ ลอยตัว แสดงของจริง ทำให้บรรยากาศของการแสดงนิทรรศการก็คึกคักน่าสนใจ

1.2 การนำชมนิทรรศการ โดยมีวิทยากรนำกลุ่มเพื่อชี้แจงลำดับเรื่องราวพร้อมกับชี้ ภาพประกอบของนิทรรศการด้วย จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องเดินอ่านข้อความ ต่าง ๆ มีความเหมาะสมมากสำหรับพนักงานในระดับล่างที่ไม่สันทัดในการอ่านหรือทำความเข้าใจ เรื่องราวด้วยตนเอง

1.3 การแสดงเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยการฉายภาพสไลด์ธรรมดา หรือสไลด์มัลติมิเดีย โดยเฉพาะรูปแบบสไลด์มัลติมิเดียต้องลงทุนค่อนข้างสูง แต่สามารถจูงใจให้ผู้ชมได้นาน โดยไม่รู้สึกรำคาญ ทั้งนี้เพราะเป็นการแสดงเนื้อหาด้วยภาพที่สลับไปมา เสียงประกอบที่เร้าใจ การลำดับเรื่องเป็นสิ่งที่สำคัญ ควรจัดให้สัมพันธ์กันและดำเนินเรื่องที่ตรงไปตรงมา ไม่ย้อนไป ย้อนมา ซึ่งอาจทำให้ผู้ชมรู้สึกมึนงงได้

1.4 นิทรรศการที่นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงมาเสนอ เช่น ภาพเหตุการณ์อุบัติเหตุที่เกิดขึ้น มีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตพร้อมระบุสาเหตุ ผลเสียหายและวิธีการป้องกันแก้ไข โดยเฉพาะ หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการเอง เป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจแก่พนักงานมาก เพราะผู้เคราะห์ร้ายอาจเป็นเพื่อนพนักงาน หรือผู้ชมที่ร่วมมีส่วนรับรู้ขณะเกิดเหตุ แต่ควรพิจารณา ให้เหมาะสมในการเสนอ เพราะหากเป็นภาพถ่ายที่บันทึกภาพผู้เคราะห์ร้ายที่มีลักษณะการบาดเจ็บ หรือเสียชีวิตที่ดูน่ากลัวสยดสยอง อาจเป็นผลลบแก่ผู้ชม ซึ่งเป็นพนักงานอาจใจเสีย ขวัญหาย รู้สึก กลัวและหวาดระแวง ไม่กล้าปฏิบัติงานในจุดนั้น จึงควรเสนอเป็นภาพการ์ตูนที่พอเข้าใจถึงสาเหตุ การเกิดอุบัติเหตุเท่านั้น การเสนอนิทรรศการ สามารถทำได้ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะสร้างสรรค์ ซึ่งจะกล่าวถึงการทำงานในลักษณะที่ปลอดภัย และลักษณะที่เป็นผลลบ ซึ่งจะกล่าวถึงการทำงานที่ ก่อให้เกิดอันตราย โดยรูปแบบหลังนี้ อาจเป็นผลดีหรือผลเสียก็ได้ คือ เห็นภาพที่เกิดอันตรายทำให้ กลัวและเพิ่มความระมัดระวังทุกครั้งทำงาน ส่วนผลเสียก็คือ จะเกิดความกลัวมากจนไม่กล้าทำงาน และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่องานที่ทำ แล้วอาจจะลุกลามจนถึงขั้นไม่พอใจที่จะทำงานประเภทนี้ต่อไป

2. การบรรยายพิเศษ

การบรรยายพิเศษ คือ การเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิด้านความปลอดภัยในการทำงานมา บรรยาย หัวข้อเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่สถานประกอบการเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานหรือมี จุดประสงค์จะให้วิทยากรช่วยแนะนำคัดเตือนพนักงานให้ระมัดระวัง โดยทำงานด้วยความมีสติ ไม่ประมาท และปฏิบัติตามกฎของความปลอดภัย ซึ่งปกติหัวหน้างานอาจจะได้แนะนำคัดเตือน อยู่แล้ว แต่พนักงานซินชาและไม่ค่อยให้ความสนใจ การเชิญวิทยากรภายนอกมาบรรยายจึงเป็น

วิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหารื่องดังกล่าว ระยะเวลาของการบรรยายควรใช้เวลาพอสมควร ระหว่าง 1-3 ชั่วโมง หากใช้เวลานาน 3 ชั่วโมง ควรมีการพักเพื่อให้วิทยากรและพนักงานได้ดื่ม เครื่องดื่มหรือเปลี่ยนอิริยาบถ เรื่องที่บรรยายอาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 เรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ปัญหาและสาเหตุของการประสบอันตรายในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งเป็นหัวข้อที่เป็นพื้นฐานของความปลอดภัย ไม่นับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ

2.2 เรื่องเฉพาะเจาะจง เช่น ความปลอดภัยในการใช้เครื่องจักร การใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล เป็นต้น หัวข้อต่าง ๆ เหล่านี้จะเสนอรายละเอียดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งควรเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นกับพนักงานจะได้สอดคล้องกับความต้องการ โดยหัวข้อที่ควรมีการนำมาบรรยายเป็นพิเศษที่สถานประกอบการอาจจะเลือกใช้ อาทิ เช่น

2.2.1 ปัญหาและสาเหตุของการประสบอันตราย

2.2.1.1 สภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย

2.2.1.2 การทำงานที่ไม่ปลอดภัย

2.2.1.3 หลักการบริหารความปลอดภัย

2.2.2 อันตรายจากสิ่งแวดล้อมและการป้องกัน

2.2.2.1 อันตรายจากสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ สารเคมี

2.2.2.2 วิธีการป้องกัน

2.2.3 อันตรายจากเครื่องจักรและการป้องกัน

2.2.3.1 สาเหตุการป้องกันอันตรายในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักร

2.2.3.2 การใช้อุปกรณ์ป้องกัน

2.2.4 การเคลื่อนย้ายวัสดุ และการเก็บรักษา

2.2.4.1 อิริยาบถการทำงาน

2.2.4.2 การบาดเจ็บของกล้ามเนื้อกระดูก

2.2.4.3 วิธียกเคลื่อนย้ายวัสดุอย่างถูกต้อง

2.2.5 การสำรวจสถานที่ทำงาน

2.2.5.1 เพื่อให้แนวทางแก่คณะกรรมการความปลอดภัยในการสำรวจสภาพที่ไม่ปลอดภัยในสถานที่ทำงาน

2.2.6 การสำรวจความปลอดภัย

การสัมมนาผลการสำรวจ

2.2.7 การสอบสวนอุบัติเหตุ การบันทึก การรายงาน

2.2.7.1 วิธีการสอบสวนอุบัติเหตุ

- 2.2.7.2 การบันทึกและรายงานการเกิดอุบัติเหตุ
- 2.2.8 การวิเคราะห์งานเพื่อความปลอดภัย
 - 2.2.8.1 วิธีเลือกงานเพื่อความปลอดภัย
 - 2.2.8.2 วิธีการวิเคราะห์
 - 2.2.8.3 การปรับปรุงสภาพการทำงาน
- 2.2.9 หลักการปรับปรุงสภาพการทำงานอย่างปลอดภัย
 - 2.2.9.1 แนวการปรับปรุงสภาพการทำงาน
 - 2.2.9.2 ตัวอย่างการปรับปรุงสภาพการทำงานที่สัมฤทธิ์ผล
- 2.2.10 กิจกรรม KYT
 - 2.2.10.1 ขั้นตอนการปฏิบัติ
 - 2.2.10.2 การนำ KYT ไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ
- 2.2.11 5ส เชิงปฏิบัติการ
 - 2.2.11.1 กิจกรรม 5ส
 - 2.2.11.2 ปัญหาการดำเนินกิจกรรม 5ส และการแก้ไข
 - 2.2.11.3 การสำรวจเพื่อวางแผนการดำเนินการ

3. การสนทนาความปลอดภัย

การสนทนาความปลอดภัยหรือการเปิดอภิปรายปัญหาความปลอดภัย คือ การเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิในด้านความปลอดภัยในการทำงาน หรือในส่วนที่เกี่ยวข้องมาร่วมสนทนา เพื่อแสดงความคิดเห็นในแง่มุมต่าง ๆ ของอันตรายจากความประมาทในการทำงาน พร้อมแนะแนวความคิดในการสร้างสรรค์ความปลอดภัยเพื่อเป็นการให้ความรู้แก่พนักงานและสามารถนำความคิดเห็นเหล่านี้ไปใช้งานของตนได้ โดยตอนท้ายของรายการสนทนาควรเปิดโอกาสให้พนักงานได้ซักถามปัญหาเกี่ยวกับวิทยากรเพื่อหาคำตอบที่สงสัย สำหรับก่อนการอภิปรายนั้นตัวแทนของสถานประกอบการที่ติดต่อกับวิทยากรให้รายละเอียดบางประการแก่วิทยากรเพื่อให้วิทยากรได้แนวทางในการอภิปรายและสามารถหยิบยกปัญหาที่อยู่ใกล้ตัวของพนักงานขึ้นมาเป็นหัวข้อก้าในการเสนอความคิดเห็น ซึ่งจะช่วยให้พนักงานให้ความสนใจมากกว่าการที่วิทยากรนำตัวอย่างที่ห่างไกล และไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการทำงานของพนักงานมาเป็นเรื่องสนทนา

4. การประกวดคำขวัญความปลอดภัย

การจัดให้มีการประกวดคำขวัญความปลอดภัย เป็นกิจกรรมหนึ่งที่จะช่วยรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัยในสถานประกอบการ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้พนักงานได้มีส่วนร่วมในการรณรงค์ เพื่อช่วยเหลือสังคมที่ตนสังกัดอยู่ ในการทำงานที่ เต็มใจเพื่อนร่วมงานให้มี

ความระมัดระวังและมีสติในขณะปฏิบัติงาน ขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาจิตสำนึกและทัศนคติของตัวพนักงานเองให้ได้คิดใคร่ครวญ และทบทวนถึงวิธีการปฏิบัติงานของตนเองว่าถูกหรือผิดอย่างไรแล้วกลั่นกรองออกมาเป็นข้อความ หรือคำขวัญที่เป็นการเตือนการให้ระมัดระวัง ตลอดจนวิธีปฏิบัติตนอย่างปลอดภัยการดำเนินงานจัดประกวดคำขวัญความปลอดภัยในสถานประกอบการ ปกป้องคณะกรรมการหรือคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงานหรือฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบจะเป็นผู้ดำเนินการ โดยได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากฝ่ายจัดการโรงงาน ในการที่จะจัดสรรงบประมาณให้และเข้ามามีส่วนร่วม ผู้ดำเนินการอาจแต่งตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อยกร่างกติกาการประกวด การประชาสัมพันธ์ การคัดเลือก และการตัดสิน โดยกติกาการประกวดคำขวัญอาจมีสาระสำคัญดังนี้

- 4.1 ต้องเป็นพนักงานของบริษัท
- 4.2 ต้องเป็นคำขวัญเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน
- 4.3 เป็นคำขวัญสั้น ๆ โดยระบุความยาวของคำขวัญ (ไม่เกิน...คำ)
- 4.4 เป็นคำขวัญที่มีความหมายให้ตระหนักถึงอันตรายและการป้องกัน
- 4.5 จำนวนคำขวัญที่แต่ละคนมีสิทธิส่งเข้าประกวด
- 4.6 สิทธิในการรับรางวัล (เช่น ผู้ส่งคำขวัญเข้าประกวดหลายคำขวัญ มีสิทธิได้รับรางวัลเพียงรางวัลเดียว หรือมากกว่าหนึ่งรางวัล)
- 4.7 การส่งคำขวัญเข้าประกวด ส่งได้ที่ใด
- 4.8 จำนวนรางวัล
- 4.9 กำหนดการรับคำขวัญ และหมดเขตรับคำขวัญ
- 4.10 การประกาศผล และการมอบรางวัล

สำหรับเกณฑ์การตัดสิน พิจารณาจากความหมายของคำขวัญ และการใช้ภาษาไทย ซึ่งควรจะต้องสละสลวย กระชับ คล่องจอง และได้ใจความ

5. การประกวดภาพโปสเตอร์

วัตถุประสงค์ของการจัดประกวดภาพโปสเตอร์ภายในสถานประกอบการ เพื่อให้พนักงานได้มีส่วนร่วมในการผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ในการกระตุ้นจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน ทำให้พนักงานให้ความสนใจในกิจกรรมด้านความปลอดภัยและมีทัศนคติที่ดี ซึ่งผลการประกวดสถานประกอบการสามารถนำมาเผยแพร่เป็นการภายใน และใช้ประโยชน์ในการย้าเตือนให้พนักงานมีความระมัดระวังในขณะปฏิบัติงาน นอกจากนี้แล้วยังอาจนำไปร่วมการประกวดภาพโปสเตอร์ความปลอดภัยระดับชาติอีกด้วยสำหรับกติกาการส่งภาพเข้าประกวด

5.1 จะต้องเป็นพนักงานของสถานประกอบการนั้น หรืออาจจะเป็นพนักงานของสถานประกอบการในเครือ

5.2 ขนาดของภาพ 55 x 75 เซนติเมตร (เฉพาะภาพ) เพื่อความเหมาะสมในการพิมพ์ และเป็นขนาดที่ใช้ในการประกวดระดับชาติ

5.3 เป็นภาพสี มีคติเตือนใจ รูปแบบและเทคนิคการทำภาพ อาจกำหนดตามความเหมาะสม ไม่ควรให้ความสำคัญของความสวยงามมากกว่าความหมาย ทั้งนี้เพราะระดับพนักงานมีขีดจำกัดความสามารถทางศิลปะ

5.4 ความหมายจะมุ่งเน้นเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจง่าย อาจจัดแบ่งเป็นประเภทของเครื่องจักร ประเภทของสภาพแวดล้อมการทำงาน เป็นต้น

5.5 ควรระบุว่าภาพที่ส่งเข้าประกวดหรือชนะการประกวดเป็นกรรมสิทธิ์ของสถานประกอบการ เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์เผยแพร่ต่อไป

5.6 รายละเอียดอื่น ๆ ตามแต่ความเหมาะสม การพิจารณาตัดสิน จะใช้คณะกรรมการซึ่งอาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ของสถานประกอบการทั้งหมด หรือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกร่วมด้วย โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย (จป.) เป็นเลขานุการ คณะกรรมการเกณฑ์การตัดสิน ควรเน้นที่ความหมาย การสื่อความหมายที่ชัดเจน คาขวัญคติเตือนใจ และความสวยงามของภาพเป็นอันดับท้าย สำหรับรางวัล อาจเป็นเงินสด ของขวัญใบประกาศเกียรติคุณตามแต่ความเหมาะสม

6. การตรวจสุขภาพอนามัย และการทดสอบสมรรถภาพ การตรวจสุขภาพอนามัยเป็นกิจกรรมหนึ่งของการรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อที่จะได้ทราบสภาพร่างกายและสมรรถภาพทางกายของพนักงานว่ายังคงเหมือนเดิมหรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร โดยเฉพาะการทำงานในสภาวะแวดล้อมที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยและสมรรถภาพทางกาย อาทิ เช่น การทำงานในที่ที่มีเสียงดังมาก การทำงานในที่ซึ่งมีฝุ่นละอองมาก การทำงานเกี่ยวกับสารเคมี การทำงานอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เป็นต้น การตรวจสุขภาพอนามัยและการทดสอบสมรรถภาพทางกาย เพื่อนำผลการตรวจและทดสอบมาทำการวิเคราะห์หรือการเฝ้าระวังโรคเป็นระยะ ๆ จะทำให้ทราบว่าสมควรที่พนักงานดังกล่าวคงทำงาน ณ ที่นั้นอยู่ต่อไปหรือสมควรจะสับเปลี่ยนให้ไปทำงานอย่างอื่น เป็นการวินิจฉัยว่าโรงงานนั้นสมควรจะได้มีการปรับปรุงสภาวะแวดล้อมในการทำงานให้มีมลภาวะน้อยลงกว่าเดิม เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของพนักงาน โดยการตรวจและการทดสอบ สามารถทำได้หลายลักษณะ ดังนี้

6.1 ตรวจสุขภาพร่างกายทั่วไป

6.1.1 ตรวจอัตราการเต้นชีพจร, ความดันโลหิต

6.1.2 การตรวจเม็ดโลหิตอย่างสมบูรณ์ (CBC)

6.1.3 ตรวจปัสสาวะทั่วไป

6.1.4 ตรวจอุจจาระทั่วไป

6.1.5 ถ่ายภาพรังสีทรวงอก

6.1.6 ถ้าอายุ 35 ปีขึ้นไป จะทำการตรวจโลหิตหาตัวบ่งชี้เฉพาะโรค เช่น

หาน้ำตาล ไชมัน กรดยูริก ระบบการทำงานของตับ และไต

6.2 วิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และสภาพการทำงานต่อสรีระการทำงาน เช่น

6.2.1 ทดสอบสมรรถภาพการได้ยิน เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบเสียงดังในโรงงาน

6.2.2 ทดสอบสมรรถภาพสายตา เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบจากการทำงาน ใช้สายตามาก เช่น งานตรวจสอบคุณภาพ งานประกอบชิ้นส่วนขนาดเล็ก งานส่องกล้องจุลทรรศน์

6.3 การวิเคราะห์สมรรถภาพทางกาย เพื่อประเมินความสมบูรณ์ แข็งแกร่ง คล่องแคล่ว ว่องไวและความสามารถในการปฏิบัติงาน

6.4 ตรวจวิเคราะห์เพื่อประเมินผลกระทบจากสารเคมี

6.4.1 วิเคราะห์สารเคมีในร่างกาย เช่น ตะกั่วในเลือด แมงกานีสในปัสสาวะ ฯลฯ

6.4.2 วิเคราะห์สารแปรรูป ตรวจปัสสาวะเพื่อดูตัวบ่งชี้ การสัมผัสสูดดม โทลูอิน, เบนซีน ฯลฯ

6.4.3 วิเคราะห์ทางโลหิตวิทยา และเคมีคลินิก เช่น ปริมาณเม็ดเลือดแดง สารที่แสดงการทำหน้าที่ของตับและไต

7. การรณรงค์การใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล

สภาพการทำงานของพนักงานในโรงงาน อาจต้องทำงานในสภาพแวดล้อมที่เสี่ยงอันตรายต่อสุขภาพอนามัย เช่น ความร้อน ความเย็น ฝุ่นละออง เสียง แสง หรือสารเคมีอันตรายที่สามารถก่อให้เกิดโรคเรื้อรังได้ วิธีป้องกันอันตรายดังกล่าวที่ดีที่สุด คือ การควบคุมขจัดสาเหตุของปัญหาในจุดที่เกิด เช่น ทำให้ไม่เกิดฝุ่น หรือลดความดังของแหล่งเกิดเสียง เป็นต้น ซึ่งการดำเนินงานแก้ไขหรือควบคุมเป็นวิธีการที่ต้องลงทุนสูงและอาจเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของพนักงาน ดังนั้น วิธีการที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือช่วยบรรเทาปัญหา คือ การให้พนักงานได้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล เช่น การสวมหมวกนิรภัย ที่อุดหูหรือที่ครอบหู ที่ปิดจมูกกันฝุ่นและป้องกันฟุ้ง เป็นต้น แต่บ่อยครั้ง การลงทุนในด้านนี้ของสถานประกอบการเป็นการสูญเปล่า เนื่องจากพนักงานไม่นิยมใช้และไม่เคยชินกับการใช้จึงไม่ให้ความร่วมมือ ทำให้ปัญหานี้ยังคงอยู่ เพื่อให้ปัญหาดังกล่าวได้มีการแก้ไข สถานประกอบการอาจจะดำเนินการรณรงค์ส่งเสริมให้พนักงานได้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล โดยอาจดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

7.1 การประชาสัมพันธ์ภายในบริเวณโรงงาน เช่น การติดโปสเตอร์เชิญชวน โปสเตอร์ที่แสดงผลเสียหายของการไม่ใช้อุปกรณ์ การติดแผ่นผ้าขนาดใหญ่เพื่อแสดงให้เห็นทราบว่าเป็นช่วงสัปดาห์หรือเดือนของความปลอดภัยในการทำงานนั้น จะเป็นช่วยการณรงค์ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย การข้อความชักชวนจูงใจให้เกิดความร่วมมือจากพนักงาน

7.2 การแสดงนิทรรศการ โดยมีแผ่นภาพเรื่องราวเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในสภาพการทำงานต่าง ๆ จัดแสดงวัสดุอุปกรณ์ป้องกัน แนะนำการใช้และการบำรุงรักษา ตลอดจนการบรรยายพิเศษในเรื่องดังกล่าว การชักชวนจูงใจให้พนักงานได้ใช้อุปกรณ์อย่างเคร่งครัดในช่วงการณรงค์ เพื่อให้พนักงานเกิดความเคยชิน จะได้ไม่รู้สึกอึดอัดรำคาญ และจะได้ใช้ตลอดไป

7.3 แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อทำการตรวจตรา ให้คำแนะนำ และประเมินผลของการรณรงค์ หากมีการจูงใจด้วยการให้รางวัล ของขวัญ คณะกรรมการชุดนี้จะเป็นผู้ให้คะแนน หลังจากช่วงรณรงค์ สถานประกอบการควรแสดงจุดยืนในนโยบายนี้อย่างชัดเจน ที่จะให้พนักงานให้ความร่วมมือในการใช้อุปกรณ์ตลอดไป และอาจถือการฝ่าฝืนละเลยเป็นการผิดระเบียบวินัยซึ่งมีผลในการพิจารณาโทษ

8. การรณรงค์ความปลอดภัยด้วยโปสเตอร์และสัญลักษณ์ความปลอดภัย โปสเตอร์และสัญลักษณ์ความปลอดภัยเป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งในการเตือนจิตสำนึกของพนักงานให้ตระหนักถึงความสำคัญของความปลอดภัยในการทำงาน บางครั้งพนักงานอาจจะหลงลืมไปว่าสิ่งที่กระทำอยู่นั้นมีอันตรายแอบแฝงอยู่ หรือแม้จะรู้อยู่แก่ใจแต่ไม่สนใจและคิดว่าคงไม่มีอันตรายเกิดขึ้น ดังนั้นการติดแผ่นภาพโปสเตอร์พร้อมคำขวัญ เพื่อเตือนสติ และรูปภาพสัญลักษณ์ที่กำหนดให้กระทำเดือน หรือละเว้นการกระทำใด ๆ ก็ตาม จะช่วยกระตุ้นเตือนให้สมองสั่งการได้ถูกต้อง และไม่กระทำการใด ๆ ที่จะป็นสาเหตุของการประสบอันตรายสถานประกอบการอาจเลือกแผ่นภาพโปสเตอร์รณรงค์ความปลอดภัย หรือรูปสัญลักษณ์ความปลอดภัยที่เหมาะสมกับสภาพการทำงานนั้น ๆ ไปติดให้พนักงานได้เห็นอย่างชัดเจน และย้ำเตือนให้ปฏิบัติตาม เพื่อความปลอดภัยของตัวพนักงานเอง

9. การประกวดรายงานสภาพงานที่ไม่ปลอดภัย

ในการดำเนินงานเพื่อลดการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นสามารถลดได้โดยการสำรวจสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัยได้ถึง 98 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพการผลิตและลดการสูญเสียต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อันได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทนการสูญเสียเวลาสูญเสียกำลังการผลิต สูญเสียเครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนมีผลต่อขวัญกำลังใจของพนักงานตามวัตถุประสงค์ดังนี้

- 9.1 เพื่อให้พนักงานมีส่วนร่วมในการค้นหาอันตรายหรือสภาพงานที่ไม่ปลอดภัย
- 9.2 เพื่อให้พนักงานมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย
- 9.3 ให้พนักงานสามารถเรียงลำดับขั้นตอนการทำงานที่ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อการดำเนินงาน
- 9.4 แบ่งพนักงานในแต่ละฝ่ายออกเป็นกลุ่มย่อยและตั้งชื่อกลุ่มต่าง ๆ
- 9.5 แต่ละกลุ่มจะเขียนลำดับขั้นตอนการทำงานอย่างละเอียด
- 9.6 ทำการสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน เฉพาะจุดใดจุดหนึ่ง
- 9.7 จุดอันตราย อันอาจเกิดขึ้น จากสภาพการทำงาน
- 9.8 เขียนสรุป และรายงานผล
- 9.9 จัดทำผลงานกลุ่ม เพื่อเสนอให้หัวหน้างาน
- 9.10 ดิดประกาศ หรือโปสเตอร์ ผลงานเพื่อเผยแพร่
- 9.11 จัดมอบรางวัลให้แก่ผู้เสนอผลงานดีเด่น

10. การกระจายเสียงบทความ

สถานประกอบการบางแห่ง อาจมีศักยภาพในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ภายในโรงงาน ด้วยการกระจายเสียงตามสาย ในช่วงพักรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งเป็นช่วงที่พนักงานมีเวลาดูว่าง พักผ่อนระหว่างรับประทานอาหาร ช่วงก่อนเข้าทำงาน ช่วงบ่าย เวลาในช่วงนี้ จึงมีประโยชน์ที่จะใช้ในการเผยแพร่ ความรู้ด้านความปลอดภัย ศูนย์ความปลอดภัยในการทำงาน ได้จัดทำบทความสั้นเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่สามารถอ่านออกอากาศ ในช่วงระยะเวลา 1-2 นาที เพื่อให้สถานประกอบการนำไปเผยแพร่แก่พนักงาน

11. การเผยแพร่บทความในวารสาร

มีสถานประกอบการหลายแห่งที่จัดทำวารสารประชาสัมพันธ์แจกจ่ายแก่พนักงานเป็นรายปักษ์หรือรายเดือน อาจจะนำบทความ เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน ไปตีพิมพ์ในวารสาร เพื่อเผยแพร่ความรู้ เทคนิคใหม่ ๆ ที่จะนำไปปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน

12. การประกวดความสะอาด

ความสะอาดในพื้นที่ทำงานในโรงงานและบริเวณสถานประกอบการ เป็นสิ่งสำคัญไม่เฉพาะเพื่อให้เกิดสุขภาพอนามัยที่ดีแก่ นายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น แต่ยังมีผลต่ออายุการใช้งานของอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร ประสิทธิภาพในการทำงานของเครื่องจักร คุณภาพของผลผลิต ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง ตลอดจนภาพพจน์ที่ดีของสถานประกอบการ ดังนั้น ความสะอาดจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานของการบริหาร โรงงาน ความสำเร็จของกิจการจะมองข้ามสิ่งนี้ไป

ไม่ได้ความสะดวกเป็นสิ่งที่จะต้องให้ความเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลา เพราะขั้นตอนของการผลิตนั้น มีกระบวนการต่าง ๆ ที่สามารถก่อให้เกิดความสกปรกกรงรังได้ อันเนื่องจากเศษวัสดุ การสึกหรอของเครื่องจักรอุปกรณ์ ของเสียที่เกิดจากกระบวนการผลิตและมลภาวะอื่น ๆ นอกจากนั้น ยังมีความสะดวกที่เกิดจากการกระทำของพนักงานเอง การดูแลความสะดวกนั้น ต้องเกิดจากร่วมมือของพนักงานทุกคนในแต่ละแผนก การประกวดความสะดวกเป็นการจูงใจพนักงานให้เกิดการเอาใจใส่กระตือรือร้นที่จะดูแลรักษา ข้อพิจารณาในการตัดสินจะต้องตั้งเป้าหมายและมาตรฐานความสะดวกให้ชัดเจนและจำเป็นต้องพิจารณาลักษณะของประเภทงานด้วย เพราะงานบางประเภทอาจก่อให้เกิดเศษวัสดุ ของเสียมลภาวะอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่งานบางประเภทจำเป็นต้องอยู่ในห้องปรับอากาศ และมีเศษวัสดุของเสียหรือมลภาวะเกิดขึ้นน้อยมาก การให้คะแนนจึงต้องแตกต่างกันตามสภาพดังกล่าว อย่างไรก็ตามจะต้องไม่ให้การทำความสะอาดยุติลงพร้อมกับการประกาศผลการประกวดความสะดวก ซึ่งทำให้การประกวดไม่เกิดผลดีแต่อย่างใดแก่การอนุรักษ์รักษาความสะดวก การประกวดความสะดวกอาจต้องใช้ การเก็บคะแนนสะสมประจำสัปดาห์ ประจำเดือนและเมื่อครบปี ประกาศผลมอบรางวัล

13. การรณรงค์กิจกรรม 5ส

กิจกรรม 5ส เป็นพื้นฐานการบริหารโรงงาน โดยการจัดให้เป็นระเบียบและทำความสะอาดเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือ และบริเวณโดยรอบ ผลของการจัดกิจกรรมดังกล่าว ทำให้สินค้ามีคุณภาพและขจัดความสูญเปล่า อีกทั้งทำให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานมากยิ่งขึ้น เพราะเมื่อใดที่โรงงานมีความเป็นระเบียบของสิ่งของต่าง ๆ และไม่มีขยะคราบน้ำมันที่พื้น หรือสิ่งของที่ทิ้งระเกะระกะแล้ว จะไม่เป็นสาเหตุของการสะดุด ลื่นล้ม หล่นทับ อีกทั้งสุขภาพอนามัยและสภาวะจิตใจย่อมดีด้วย การจัดทำกิจกรรม 5ส นั้น พนักงานทุกคนต้องรับทราบหลักการและแนวทางปฏิบัติร่วมกัน เพราะจะต้องปฏิบัติงานไปพร้อมกับดูแลความเป็นระเบียบและความสะดวกด้วย จึงต้องมีการฝึกอบรมเสียก่อนแล้วจึงลงปฏิบัติงาน สถานประกอบการอาจนำกิจกรรม 5ส มาใช้กับโรงงานของตนเองบ้าง โดยประกาศชัดเจนว่าเป็นนโยบาย และจะต้องกระทำโดยพนักงานทุกคนทุกระดับ โดยมีผู้บริหารระดับสูงลงมาตรวจตราเป็นระยะ ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้ทุกฝ่ายทุกระดับเห็นความสำคัญและปฏิบัติกิจกรรม 5ส ต่อเนื่องไปอย่างสม่ำเสมอ

14. การรณรงค์ลดอุบัติเหตุเป็นศูนย์ด้วย KYT

ซึ่งกิจกรรม KYT คือ การประเมินค่าความเสี่ยง ซึ่งในญี่ปุ่นจะเรียกว่า อักษรตัวแรก K (Kiken) หมายถึง อันตรายหรืออุบัติเหตุ อักษรตัวที่สอง Y (Yoshi) หมายถึง การคาดการณ์ หรือทำนายล่วงหน้า อักษรตัวที่สาม T (Training) หมายถึง การฝึกอบรมให้เกิดทักษะและความชำนาญ

ดังนั้น จึงสามารถอธิบายโดยรวมได้ว่ากิจกรรม KYT เป็นการฝึกทักษะในการคาดการณ์อุบัติเหตุ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการทำงาน โดยสำหรับสถานประกอบการที่มีแผนงานพัฒนาความปลอดภัยในการทำงานและดำเนินการไปแล้วจนประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งนั้น อาจจะมุ่งพัฒนาให้ดีขึ้นไปอีก ด้วยการรณรงค์ลดอุบัติเหตุเป็นศูนย์ด้วย KYT หรือหมายความว่า จะไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงานอีกเลย KYT เป็นเทคนิคในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ โดยการฝึกให้พนักงานสามารถหยั่งรู้อันตรายที่จะเกิดและทุกครั้งที่จะปฏิบัติงานจะมีการย้ำเตือนตนเองเสมอ เพื่อให้มีสติรู้ที่กำลังทำอะไรอยู่ ด้วยเทคนิคของ KYT จะทำให้สามารถรู้ล่วงหน้าหรือคาดหมายล่วงหน้าว่าจะเกิดอันตรายขึ้นอย่างไรทำให้มีการป้องกันแก้ไขไว้ก่อนอุบัติเหตุจึงไม่เกิด ซึ่งผลก็คือ สามารถลดอุบัติเหตุให้เป็นศูนย์ได้โดยขั้นตอนที่จะดำเนินการจะต้องมีการฝึกอบรมให้กับพนักงานได้เข้าใจถึงเทคนิค KYT เสียก่อนและมีการฝึกปฏิบัติเพื่อให้พนักงานมีความเคยชินและสละความเขินอายเสียก่อน

15. การตอบปัญหาชิงรางวัล

สถานประกอบการอาจจะจัดให้มีการตอบปัญหาชิงรางวัล โดยอาจจะดำเนินการได้ 2 ลักษณะ คือ

15.1 ให้พนักงานมีส่วนร่วมมากที่สุด คือ การจัดการตอบปัญหาชิงรางวัล โดยคำตอบอาจมีให้เลือกหลายข้อ (แบบปรนัย) ก็ได้ แต่ควรจะไม่ยากจนเกินไป โดยต้องคำนึงถึงระดับความรู้พื้นฐานของพนักงานเป็นหลัก และควรเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นใกล้ตัว หรือในงานที่เขาปฏิบัติอยู่นอกจากคำถามประเภทนี้แล้ว ยังอาจดำเนินการในลักษณะเป็นรูปภาพที่แสดงการทำงาน หรือสภาพการทำงานที่จะเกิดอุบัติเหตุและอันตรายได้ รวบรวมหลายอย่างในแผ่นกระดาษแผ่นเดียว เพื่อให้พนักงานได้สำรวจ ตรวจสอบว่ามีอะไรบ้างแล้วทำเครื่องหมายตรงจุดที่จะเกิดอันตราย แล้วส่งเข้าชิงรางวัล ลักษณะที่กล่าวนี้จะมีพนักงานเข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมาก คณะกรรมการจะคัดเลือกคำตอบที่ถูกต้องและดำเนินการจับฉลากเพื่อจะได้ผู้ตอบคำถามถูกต้อง และเป็นผู้โชคดีได้รับรางวัล

15.2 ให้พนักงานแสดงความสามารถเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มบุคคลในการตอบคำถาม โดยอาจจัดในลักษณะรายการเกมโชว์ใน รายการโทรทัศน์ ซึ่งสามารถทำในช่วงพักเที่ยง หลังจากพนักงานรับประทานอาหารแล้ว และสามารถเข้ามานั่งชมช่วยกันเชียร์เพื่อน ๆ ที่ขึ้นไปบนเวทีตอบคำถาม หากได้พิธีกรที่มีความสามารถ รายการ เช่น นี้จะดำเนินการได้อย่างสนุกสนาน พนักงานได้รับความเพลิดเพลิน คลายความเครียดจากการทำงาน และยังได้รับความรู้จากการถามตอบปัญหาความปลอดภัยอีกด้วย

16. การทำแผ่นป้ายแสดงสถิติอุบัติเหตุ หรือป้ายประกาศ

การจัดทำป้ายแสดงสถิติอุบัติเหตุภายในสถานประกอบการ โดยมีขนาดใหญ่และติดตั้งในจุดที่พนักงานทุกคนเห็นได้ชัดเจน เช่น บริเวณด้านหน้าของโรงงาน เป็นต้น มีผลทางด้านจิตวิทยาและความร่วมมือของพนักงานที่ทุกคนจะมีส่วนช่วยกันไม่ให้ตัวเลขสถิตินี้เพิ่มขึ้น และรู้ว่าเป้าหมายของสถานประกอบการต้องการให้ชั่วโมงการทำงานที่ปราศจากอุบัติเหตุที่จำนวนเท่าใด ป้ายประกาศกิจกรรม เรื่องราว บทความเกี่ยวกับความปลอดภัย อาจติดตั้งหน้าโรงงานทุกหลังหรือเฉพาะบริเวณที่ติดประกาศรวมของสถานประกอบการ หรือบริเวณที่พนักงานชุมนุมกันมาก เช่น บริเวณโรงอาหาร เป็นต้น ป้ายประกาศนี้จะติดข้อความ บทความ รูปภาพ ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการทำงาน หากเป็นบทความควรถ่ายขยายให้ตัวอักษรมีขนาดใหญ่พอสมควรเพื่อสะดวกแก่การอ่าน บทความไม่ควรยาวมากนัก อาจจะคัดเรื่องราวข่าวสารการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานที่ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เพื่อเป็นกรณีศึกษาเตือนสติพนักงานทุกคนให้ตระหนักถึงอันตรายจากที่เกิดขึ้นจากการทำงาน ป้ายประกาศนี้ผู้รับผิดชอบควรจะปรับเปลี่ยนบทความข้อมูลต่าง ๆ เพื่อจะเป็นที่น่าสนใจแก่พนักงาน

17. การแต่งตั้งคณะกรรมการความปลอดภัย

คณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงานเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยลดอุบัติเหตุในการทำงานเนื่องจากมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ในการวางแผนงาน วิธีการดำเนินการ ตรวจสอบตราดูแลและให้คำแนะนำ การประเมินผล การรายงาน การสอบสวน วิเคราะห์สาเหตุของการประสบอันตรายและการเสนอแนะต่อฝ่ายบริหาร ในการกำหนดมาตรการป้องกัน เป็นผู้ที่จะประสานงานระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายปฏิบัติการเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานให้เกิดความปลอดภัย ดังนั้น หากสถานประกอบการใดยังไม่มีแต่งตั้ง คณะกรรมการดังกล่าว จึงควรที่จะดำเนินการ โดยอาจจะให้ผู้บริหารระดับสูง เช่น ผู้จัดการ โรงงานหรือ ผู้จัดการฝ่ายบริหารบุคคล เป็นประธาน คณะกรรมการเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย ทำหน้าที่เลขานุการคณะกรรมการ โดยมีพนักงานระดับหัวหน้าเป็นคณะกรรมการ โดยให้คณะกรรมการนี้มีอำนาจที่จะทำการใด ๆ ได้ตามหน้าที่ความรับผิดชอบ นอกจากคณะกรรมการแล้ว อาจตั้งคณะทำงานระดับพนักงาน เพื่อช่วยเสริมการทำงานในระดับล่างให้มีความเข้มแข็งและบังเกิดผลอย่างชัดเจน

18. การจัดฉายวิดีโอความปลอดภัย

สถานประกอบการอาจจะจัดฉายวิดีโอเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานให้พนักงานได้ชมในช่วงพักเที่ยงของทุกวัน โดยการยืมวิดีโอจากหน่วยราชการ สถาบันการศึกษาสถานทูตหรือสมาคมต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้และสร้างเข้าใจแก่พนักงาน วิดีโอที่ยืมมานั้นส่วนใหญ่จะบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ จึงอาจจะให้ผู้รู้ช่วยพากย์เป็นภาษาไทย หรือให้คำอธิบายเป็นช่วง ๆ เพื่อให้พนักงาน

เข้าใจ วิจัยใจให้พนักงานสนใจโดยอาจผสมผสานไปกับการตอบปัญหาชิงรางวัล โดยให้พนักงานหาคำตอบจากการชมวิดีโอ และส่งคำตอบมาร่วมชิงรางวัล

19. การทัศนศึกษาในสถานประกอบการอื่น

การทัศนศึกษาเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้พนักงานได้มีความคิดกว้างไกล และสามารถนำสิ่งที่รู้สิ่งที่เห็นมาปรับใช้ในงานประจำวันได้ การทัศนศึกษาเรื่องความปลอดภัยก็ เช่น กันแม้พนักงานจะรู้จักงานที่ตนเองทำเป็นอย่างดี แต่บางครั้งเมื่อเกิดปัญหาในงานกลับไม่รู้ทางออกของปัญหา เพราะความที่คุ้นเคยกับงานเกินไป ผู้ที่มาเยี่ยมชมโรงงานเพียงไม่กี่นาทีกลับเป็นผู้ที่มองเห็นจุดบกพร่องของโรงงานและเข้าใจถึงปัญหาได้ดีกว่า ดังนั้น การนำพนักงานไปทัศนศึกษาโรงงานอื่นจะเป็นประโยชน์แก่ตัวพนักงาน ได้รู้ได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ และสามารถนำสิ่งที่เห็นมาพัฒนาหน่วยงานตนเองได้ แต่ก่อนที่จะนำไปควรจะต้องประชุมทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการทัศนศึกษาเสียก่อน พร้อมทั้งแนะนำวิธีการทัศนศึกษาที่จะได้รับประโยชน์ เช่น อย่าสักแต่เดินผ่านไปควรจะต้องสังเกตสิ่งต่าง ๆ และหากมีโอกาสได้สอบถามปัญหาควรตั้งคำถามอย่างไร และรู้จักปฏิบัติตนให้ถูกต้อง ไม่รุ่มร่ามหรือไปรบกวนการทำงานของพนักงานจะทำให้การทัศนศึกษาโรงงานนั้น ปกติจะเป็นเรื่องที่ยาก เพราะโรงงานหลายแห่งไม่ประสงค์ให้สถานประกอบการอื่น โดยเฉพาะที่เป็นคู่แข่งกันในตลาดสินค้าประเภทเดียวกัน ได้เข้าไปรับรู้วิธีการผลิตเทคนิคต่าง ๆ ดังนั้น การเข้าชมโรงงานประเภทเดียวกันหรือผลิตสินค้าชนิดเดียวกันนั้นสรุปว่าคงเป็นไปได้เลย เพราะมักจะเป็น โรงงานคู่แข่ง ดังนั้น การชม โรงงานจึงมักจะเข้าชมแต่โรงงานประเภทที่ต่างออกไปจากโรงงานของเราเอง เช่น พนักงาน โรงงานผลิตยางรถยนต์อาจได้เข้าชมโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเสียเวลาเปล่าในการไปดูงานแม้ลักษณะของการผลิตจะแตกต่างกันมาก แต่การบริหาร โรงงาน การดูแลความเรียบร้อย ความสะอาด การบำรุงรักษาและอื่น ๆ นั้น ไม่ได้แตกต่างกันมากนัก สามารถจดจำนำกลับมาพิจารณาปรับใช้กับโรงงานของเราได้ ข้อสำคัญ คือ พนักงานของเราจะมีขีดความสามารถในการจดจำ ศึกษาหาความรู้ได้จากการดูงานมากน้อยเพียงใด สถานประกอบการที่มีโรงงานในเครือและอยู่ในบริเวณที่ไม่ไกลจากโรงงานของตนเองมากนัก สามารถจะนำพนักงานไปทัศนศึกษา โรงงานอื่นที่อยู่ในเครือได้การทัศนศึกษาอาจจะติดต่อกับสถานประกอบการที่ได้รับรางวัลดีเด่น และรางวัลชมเชยด้านความปลอดภัยในการทำงาน ในงานสัปดาห์ความปลอดภัยในการทำงานแห่งชาติ

20. กิจกรรมอื่น ๆ

20.1 แรลลี่ความปลอดภัยเป็นการแข่งขันเพื่อหาคำตอบจากจุดหนึ่งต่อ ๆ กันไปโดยการใช้เวลาให้น้อยที่สุด ลักษณะการแข่งขันอาศัยการตัดแปลงกติกาการแข่งขันรถแรลลี่ โดยผู้แข่งขันจะเป็นกลุ่มและสนามแข่งขันอาศัยโรงงาน และบริเวณรอบ ๆ เมื่อทุกทีมหาคำตอบ ซึ่งจะ

เกี่ยวกับความปลอดภัยได้ครบแล้ว คณะกรรมการจะพิจารณาความถูกต้องของคำถามและระยะเวลาที่น้อยที่สุด เป็นเกณฑ์ในการตัดสิน

20.2 การโต้วาที หรือการแซววาทีเป็นการแข่งขันโต้วาทีในหัวข้อเกี่ยวกับความปลอดภัย โดยพนักงานแบ่งเป็น 2 ทีม แต่ละทีมจะต้องคัดเลือกลูกทีมจากพนักงานที่มีฝีปากกล้าและมีไหวพริบปฏิภาณดี การแข่งขันอาจจะใช้รูปแบบของความคิดเห็นที่แตกต่างตรงกันข้ามหรือความคิดเห็นที่สอดคล้องกันระหว่างทีมในลักษณะขวาที หรือแซววาทีก็ได้

20.3 กายบริหาร การฝึกกายบริหารในช่วงเข้าก่อนเข้าปฏิบัติงานของพนักงานเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในการเตรียมความพร้อมของร่างกาย และจิตใจให้มีความตื่นตัว และกระฉับกระเฉง นิยมปฏิบัติกันในประเทศญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นพนักงานโรงงาน หรือพนักงานของห้างสรรพสินค้า ซึ่งไม่จำเป็นต้องฝึกกายบริหารบนลานกว้างของ โรงงาน อาจใช้พื้นที่บริเวณที่ปฏิบัติงาน

การป้องกันอันตรายจากเครื่องจักรและอุปกรณ์

การป้องกันอันตรายจากเครื่องจักรและอุปกรณ์ มีอยู่ด้วยกัน 4 ประการ ได้แก่ ทักษะคติที่ไม่เหมาะสม ขาดความรู้และทักษะคุณสมบัติทางกายภาพไม่เหมาะสม สภาพของเครื่องจักร เครื่องกลหรือสภาพแวดล้อมทางกายภาพอื่น ๆ ไม่เหมาะสมในโรงงานอุตสาหกรรม มีเครื่องมืออยู่หลายชนิดที่ต้องใช้ให้ถูกวิธีและให้เหมาะสมกับงาน เพราะอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เครื่องมือต่าง ๆ เหล่านั้น ได้แก่ เครื่องจักรกลจัดเป็นเครื่องทุ่นแรง สามารถช่วยให้ทำงานได้ตามความต้องการ ประหยัดเวลาแรงงานและทำงานได้มากมายหลายอย่างใน ขณะเดียวกัน ถ้าไม่รู้จักใช้อันตรายจากเครื่องจักรก็มีมากพอ ๆ กับประโยชน์ของเครื่องจักรนั่นเองและในการใช้เครื่องมือเครื่องจักร สิ่งที่ควรพึงระมัดระวังในการปฏิบัติงานควรปฏิบัติดังเรื่องต่อไปนี้

1. เมื่อจะเดินเครื่องจักร ผู้ใช้ต้องรู้เสียก่อนว่าจะหยุดเครื่องอย่างไร
2. การเปลี่ยนความเร็วรอบของเครื่องจักรหรือเปลี่ยนสายพาน เฟือง จะต้องหยุดเครื่อง และตัดสวิทช์ออกก่อนทุกครั้ง

3. อย่าพยายามหยุดเครื่องด้วยมือหรือร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่ง
4. พึงระวังส่วนประกอบของเครื่องจักร ที่อาจจะอันตรายได้ เช่น เฟือง สายพาน เครื่องตัดต่าง ๆ จะต้องมีฝาครอบหรือเครื่องป้องกันเอาไว้

5. ต้องตรวจดูชิ้นงานหรือใบมีดกัดต่าง ๆ จะต้องยึดแน่นและถูกต้องก่อนทำงานเสมอ

6. เมื่อปฏิบัติงานเสร็จแล้ว ต้องตัดสวิทช์ไฟฟ้าออกทุกครั้ง

มาตรการดำเนินการและการแก้ไข ได้ถูกเสนอขึ้นมา 4 วิธีด้วยกัน คือ

1. การแก้ไขและปรับปรุงทางด้านวิศวกรรม (Engineering revision)

2. การขอร้องและชักชวน (Persuasion and appeal)
3. การปรับปรุงด้านพนักงาน (Personal adjustment)
4. การใช้กฎระเบียบข้อบังคับ (Discipline)

วิภารัตน์ โพธิ์จี (2557) กล่าวว่า มาตรการหรือวิธีการในการแก้ไขทั้ง 4 วิธีข้างต้นเป็นที่คุ้นเคยกับผู้เกี่ยวข้องกับการความปลอดภัยมาเป็นเวลานานถึง 20 หรือ 30 ปีมาแล้ว ดังนั้นก็คือหลักการของ 3E นั่นเอง ซึ่งได้ถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการดำเนินงานด้านความปลอดภัยมีโปรแกรมด้านความปลอดภัยเป็นจำนวนมากที่ถูกสร้างขึ้นมาบนพื้นฐานของหลัก 3E

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเสริมสร้างความปลอดภัย 3E

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวิรพงษ์ เถลิงจิระรัตน์ (2557) การเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมของบ้านเรานั้นเติบโตช้ามากทั้งที่เรามีกฎหมายเกี่ยวกับด้านนี้หลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 ประกาศกระทรวงมหาดไทยเป็นต้น กฎหมายเหล่านี้ได้บัญญัติทั้งวิธีป้องกันควบคุมและแนะนำอย่างครอบคลุมครบถ้วนพอสมควร แต่การนำไปปฏิบัติให้ได้ผลยังห่างไกลเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างยิ่ง ความล้มเหลวของการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมของบ้านเรานั้น นอกจากกลไกของรัฐและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญน้อยแล้ว เรายังอะลุ่มอล่วยกันด้วยน้ำใจคนไทยจนเกินควร เจ้าของกิจการหรือผู้ประกอบการโรงงานเองก็ปล่อยปะละเลยมองข้ามไป เพราะมองเพียงด้านเดียวว่าการเสริมสร้างมาตรการด้านความปลอดภัยเข้าไปในกระบวนการผลิตของโรงงานนั้นมีแต่จะเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นของการผลิตโดยไม่จำเป็นและอาจทำให้งานช้าลงด้วย แต่ความเป็นจริงนั้น การเสริมสร้างความปลอดภัยในกระบวนการผลิตจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายให้แก่โรงงานได้เป็นอย่างมาก เนื่องจากการทำงานอย่างปลอดภัยทำให้ไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นน้อยครั้ง การเกิดอุบัติเหตุขึ้นทุกครั้งแม้ไม่มีผู้บาดเจ็บล้มตายหรือไม่ทำให้ทรัพย์สินเสียหายเลยก็ตาม อุบัติเหตุก็กระทบกระเทือนกระบวนการผลิตตามปกติ ทำให้งานช้าหรือหยุดชะงักได้ ซึ่งมีผลต่อต้นทุนหรือกำไรในทางอ้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และหากเป็นกรณีที่เกิดการบาดเจ็บพิการหรือทรัพย์สินเสียหายแล้ว เราต้องเสียค่ารักษาพยาบาล ค่าซ่อมแซมเครื่องจักรและอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด จึงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าความปลอดภัยในการทำงานไม่สำคัญ เพราะอุบัติเหตุทำให้เสียค่าใช้จ่าย ทำให้ต้นทุนในการผลิตเพิ่มขึ้น ความสูญเสียเนื่องจากการเกิดอุบัติเหตุอันสืบเนื่องจากการทำงานอย่างไม่ปลอดภัยนั้น มีค่ามากกว่าจะคาดคิดได้ การเสริมสร้างความปลอดภัยเข้าไปในกระบวนการผลิตอย่างเหมาะสม สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายที่อาจเกิดขึ้นจากการเกิดอุบัติเหตุได้อย่างแน่นอน และทำให้งานสำเร็จขึ้นด้วย เพราะขวัญในการทำงานของคนทำงานสูงขึ้น เป็นการ

ลดต้นทุนไปในตัวการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องยึดหลัก 3E อันได้แก่

E ตัวแรก คือ Engineering (วิศวกรรมศาสตร์) คือ การใช้ความรู้วิชาการด้านวิชา วิศวกรรมศาสตร์ ในการคำนวณและออกแบบเครื่องจักรเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการใช้งานที่ ปลอดภัยที่สุด การติดตั้งเครื่องป้องกันอันตรายให้แก่ส่วนที่เคลื่อนไหวหรืออันตรายของเครื่องจักร การวางผังโรงงาน ระบบไฟฟ้า แสงสว่าง เสียง การระบายอากาศ เป็นต้น

E ตัวที่สอง คือ Education (การศึกษา) คือ การให้การศึกษาหรือการฝึกอบรมและแนะนำ คนงาน หัวหน้างาน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำงาน ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกัน อุบัติเหตุและการเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงงาน ให้รู้ว่าอุบัติเหตุจะเกิดขึ้นและป้องกันได้ อย่างไร และจะทำงานวิธีใดจึงจะปลอดภัยที่สุด เป็นต้น

E ตัวที่สาม คือ Enforcement (การออกกฎข้อบังคับ) คือ การกำหนดวิธีการทำงานอย่าง ปลอดภัย และมาตรการบังคับควบคุมให้คนงานปฏิบัติตาม เป็นระเบียบปฏิบัติที่ต้องประกาศให้ ทราบทั่วกัน หากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามจะต้องถูกลงโทษ เพื่อให้เกิดความสำนึกและ หลีกเลี่ยงการทำงานที่ไม่ถูกต้องหรือเป็นอันตราย

วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวิฑูรย์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) หลักการ 3E จะต้องดำเนินการไป พร้อมกัน จึงจะทำให้การป้องกันอุบัติเหตุและเสริมสร้างความปลอดภัยในโรงงานมีประสิทธิภาพ สูงสุด เครื่องจักรที่ออกแบบมาดีถูกต้องตามวิชาการวิศวกรรม กล่าว คือ มีเครื่องป้องกันอันตราย หรือการ์ด (Machine guarding) ติดตั้งไว้อย่างเหมาะสมแล้วก็ตาม พนักงานอาจเห็นว่าเกะกะ ไม่จำเป็นจึงถอดออกและทำงานด้วยความเสี่ยงต่อไป ดังนั้น นอกจากเราจะต้องฝึกอบรมแนะนำ พนักงานถึงวิธีการทำงานกับเครื่องจักรตัวนั้นหรือชี้แนะให้เห็นอันตรายที่จะเกิดขึ้น หากถอดเครื่อง ป้องกันอันตรายออกแล้ว เราควรกำหนดวิธีการทำงานอย่างปลอดภัยและออกข้อบังคับเป็น กฎระเบียบเลยว่า ถ้าใครถอดเครื่องป้องกันหรือฝากรอบส่วนเคลื่อนไหวหรือส่วนที่เป็นอันตราย ของเครื่องจักร เช่น สายพานมูเล่ย์ หัวปั๊ม ฯลฯ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จะต้องถูกลงโทษ การป้องกันที่ดีจะต้องเริ่มจากการออกแบบอย่างดี ตั้งแต่เริ่มต้นเลย ตามหลักการ 3E ของการ ป้องกันอุบัติเหตุที่ยึดถือกันมานานแล้ว คือ Engineering, Education และ Enforcement เมื่อพูดถึง การออกแบบก็คงหนีไม่พ้นการคิด การคำนวณอย่างถูกต้องเหมาะสมในสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โครงสร้างอาคาร เครื่องจักรอุปกรณ์ไฟฟ้า วัสดุคืบ กรรมวิธีการผลิต สภาพแวดล้อม อุณหภูมิ ความร้อน แสงสว่าง เสียงดัง เป็นต้น การออกแบบข้างต้นจึงเป็นเรื่องของวิศวกรรมและเป็นงาน ของวิศวกร ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานของมนุษยชาติ วิศวกรจะเป็นผู้ออกแบบและสร้าง สิ่งต่าง ๆ ขึ้น โดยเฉพาะสิ่งของที่เป็นรูปธรรมจับต้องได้ วิศวกรเป็นผู้ออกแบบคำนวณและสร้าง

อาคารโรงงาน เครื่องจักรอุปกรณ์ ระบบต่าง ๆ ที่มีขนาดใหญ่ขึ้น ซับซ้อนขึ้น มีกำลังใช้งานมากขึ้น มีราคาแพงขึ้นและมีอันตรายมากขึ้น ทำให้มีวัตถุอันตรายเคมี ผลิตภัณฑ์และกรรมวิธีการผลิตใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย โดยปกติแล้ววิศวกรโดยทั่วไปมักยึดถือความปลอดภัยเป็นส่วนสำคัญของการออกแบบไปในตัว วิศวกรส่วนใหญ่จะพยายามกำจัดโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุอันตรายให้หมดไป หรือเหลือน้อยที่สุด เพราะไม่ต้องการให้เกิดความสูญเสียขึ้นทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน แม้จะเป็นจริงตามนั้น แต่มักมีคำ

ตาทนึ่งจากสื่อมวลชนและผู้เกี่ยวข้องอยู่เสมอ ๆ ว่า วิศวกรให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยน้อยกว่าที่ควร หรือการออกแบบของวิศวกรมักจะมองข้ามความปลอดภัย

ทฤษฎีและแนวคิดของการเกิดอุบัติเหตุ

เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ได้รวบรวมทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ ไว้ 3 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีโดมิโน ของเฮนริช, ทฤษฎีรูปแบบระบบความปลอดภัยของบ็อบฟีเรนซ์และทฤษฎีรูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐอเมริกา ดังนี้

1. ทฤษฎีโดมิโน (Domino theory) ของการเกิดอุบัติเหตุสามารถเชื่อมโยงได้กับปรัชญาความปลอดภัยของ Heinrich เกี่ยวกับสาเหตุของอุบัติเหตุ

ทฤษฎีโดมิโน กล่าวว่า การบาดเจ็บและความเสียหายต่าง ๆ เป็นผลที่สืบเนื่องโดยตรงมาจากอุบัติเหตุและอุบัติเหตุเป็นผลมาจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยหรือสภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยซึ่งเปรียบเสมือนตัวโดมิโนที่เรียงกันอยู่ 5 ตัวใกล้กันเมื่อตัวหนึ่งล้มย่อมมีผลทำให้โดมิโนตัวถัดไปล้มตามกันไปด้วยตัวโดมิโนทั้ง 5 ตัวได้แก่

ลำดับที่ 1 บรรพบุรุษและสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Ancestry and social environment) สิ่งแวดล้อมทางสังคมและการประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาจากอดีตทำให้แต่ละบุคคลมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาต่าง ๆ กัน เช่น ความสะเพร่าประมาทเลินเล่อขาดความคิดความไตร่ตรองความคั่งค้างตันทุรังความชอบในการเสี่ยงอันตรายความตระหนี่เหนียวเหนียวแต่เงินและลักษณะอื่น ๆ ที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เป็นต้น

ลำดับที่ 2 ความผิดปกติของบุคคล (Fault of person) สุขภาพจิตและสิ่งแวดล้อมทางสังคมเป็นสาเหตุทำให้เกิดความผิดปกติของบุคคล เช่น การปฏิบัติงานโดยขาดความขังจิตอารมณ์รุนแรงประสาทอ่อนไหวง่ายความตื่นเต็นขาดความรอบคอบเพิกเฉยละเลยต่อการกระทำที่ปลอดภัย เป็นต้นซึ่งความผิดปกติเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อให้เกิดการกระทำที่ไม่ปลอดภัยและทำให้เครื่องจักรและการทำงานต้องอยู่ในสภาพหรือสภาวะที่เป็นอันตราย

ลำดับที่ 3 การกระทำที่ไม่ปลอดภัยและหรือสภาพเครื่องจักรหรือสภาวะสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตราย (Unsafe act mechanical or physical hazard)

ตัวอย่างการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัยของบุคคล เช่น ยืนทำงานภายใต้ของหนักที่แขวนอยู่ การติดเครื่องยนต์โดยไม่แจ้งหรือเตือนขอบหยอกล้อเล่นถอดเซฟการ์ดของเครื่องจักรออกเป็นต้น

ตัวอย่างสภาพเครื่องจักรหรือสภาวะแวดล้อมที่เป็นอันตราย เช่น ขาดเครื่องป้องกันจุดอันตรายเสียงดังเกินไป แสงสว่างไม่เพียงพอ การระบายอากาศไม่ดี เป็นต้น

สิ่งที่เกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยและสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัยจะเป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ

ลำดับที่ 4 การเกิดอุบัติเหตุ (Accident) เหตุการณ์ที่มีสาเหตุปัจจัยทั้ง 3 ลำดับมาแล้วย่อมส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น ตกจากที่สูง สิ้นลมเดินสะดุดสิ่งของหล่นจากที่สูง วัตถุกระเด็นใส่ กระแทกหนีบหรือตัด เป็นต้น ซึ่งอุบัติเหตุเหล่านี้ อาจจะเป็นสาเหตุของการบาดเจ็บ

ลำดับที่ 5 การบาดเจ็บ (Injury) ตัวอย่างการบาดเจ็บที่เกิดกับอวัยวะบางส่วนของร่างกาย เช่น กระดูกหักหรือแตก เคล็ดขัดยอก แผลลึกขาดแผล ไฟไหม้ เป็นต้น การบาดเจ็บเหล่านี้เป็นผลโดยตรงจากการเกิดอุบัติเหตุ

ทฤษฎีรูปแบบระบบความปลอดภัยของบ็อบไฟเรนซ์ (Firenze system model)

Firenze มีแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบระบบความปลอดภัยว่าในการศึกษาถึงสาเหตุของอุบัติเหตุจะต้องศึกษาองค์ประกอบทั้งระบบซึ่งมีปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันองค์ประกอบดังกล่าวประกอบด้วยคน (Man) เครื่องจักร (Machine) และสิ่งแวดล้อม (Environment) ความสำคัญขององค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของอุบัติเหตุแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการผลิตงาน (Task) และการเกิดอุบัติเหตุ (Accident) ดังนี้

1. คนหรือผู้ปฏิบัติงาน (Man) ในการผลิตงานหรือทำงานในแต่ละขั้นผู้ปฏิบัติงานจำเป็นต้องตัดสินใจ (Decision) เลือกรูปแบบปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายแต่การตัดสินใจในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายในแต่ละครั้งนั้นย่อมมีความเสี่ยง (Risks) แอบแฝงอยู่เสมอ ดังนั้น ในการตัดสินใจแต่ละครั้งผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีข้อมูลข่าวสาร (Information) ที่เพียงพอ ถ้าหากข้อมูลข่าวสารดีถูกต้องก็จะทำให้การตัดสินใจถูกต้อง แต่ถ้าข้อมูลไม่ถูกต้องก็จะทำให้การตัดสินใจนั้นผิดพลาดหรือมีความเสี่ยงสูงและทำให้เกิดความล้มเหลวในการทำงานซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุได้

2. อุปกรณ์เครื่องจักร (Machine) อุปกรณ์เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตจะต้องมีความพร้อมปราศจากข้อผิดพลาดถ้าอุปกรณ์เครื่องจักรออกแบบไม่ถูกต้องไม่ถูกหลักวิชาการหรือขาดการบำรุงรักษาที่ดีย่อมทำให้กลไกของเครื่องจักรปฏิบัติงานผิดพลาดซึ่งจะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุ

3. สิ่งแวดล้อม (Environment) สภาพการทำงานและสิ่งแวดล้อมในการทำงานมีบทบาทสำคัญต่อการผลิตความผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้ปฏิบัติงานและเครื่องจักรซึ่งจะเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้

ฉะนั้น ก่อนที่จะตัดสินใจทุกครั้งผู้ปฏิบัติงานจะต้องหาข้อมูลเพื่อให้แน่ใจว่าการตัดสินใจนั้นถูกต้องโดยพิจารณาจากข้อมูลประกอบการตัดสินใจซึ่งประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ต้องปฏิบัติและข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันตรายที่อาจเกิดขึ้น (Nature of harmful consequences) ถ้าหากข้อมูลมีจำนวนและคุณภาพมากพอก็จะทำให้ความเสี่ยงต่าง ๆ ลดลงอยู่ในขีดจำกัดที่อาจสามารถควบคุมได้โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดหรืออุบัติเหตุก็จะลดลงด้วย (วิทยา เมฆขำ, 2555) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นองค์กรมีความจำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ผู้ปฏิบัติงานมากที่สุดเพื่อเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงาน เช่น ให้ทราบนโยบายความปลอดภัยทราบกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ มีการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้รับข้อมูลที่ดีในการทำงานเป็นการช่วยให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการลดความผิดพลาดที่เกิดจากการตัดสินใจของผู้ปฏิบัติงานอีกด้วย

3. ทฤษฎีรูปแบบการเกิดอุบัติเหตุของกองทัพบกสหรัฐอเมริกาการบริหารงานความปลอดภัยของกองทัพบกสหรัฐอเมริกาได้พัฒนามากขึ้นเนื่องจากได้มีการนำเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการป้องกันประเทศกองทัพบกอเมริกาจึงได้ศึกษาเทคโนโลยีทางด้านความปลอดภัยควบคู่ไปกับเทคโนโลยีในการผลิตและการใช้ด้วยรูปแบบที่นำเสนอนี้เป็นรูปแบบที่แสดงถึงการเกิดอุบัติเหตุซึ่งอ้างอิงสรุปเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้เป็น 3 ประการ คือ

3.1 ความผิดพลาดของผู้ปฏิบัติงาน (Human error) เกิดจากการที่ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe act) สภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe condition) ต่าง ๆ ที่มีอยู่หรือเกิดขึ้นก็เกิดจากวิธีการทำงานที่ไม่ปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงาน เช่น กันความผิดพลาดต่าง ๆ นั้นอาจเกิดขึ้นจากความผิดพลาดทางร่างกายขาดการฝึกอบรมอย่างเพียงพอหรือขาดการกระตุ้นหรือแรงจูงใจในการทำงาน

3.2 ความผิดพลาดในระบบ (System error) อาจเกิดจากการออกแบบไม่เหมาะสมซึ่งเนื่องมาจากนโยบายที่ไม่เหมาะสมของหน่วยงาน เช่น การประหยัดการเลือกใช้เทคโนโลยีการบำรุงรักษาหรือเกิดจากความล้มเหลวในการออกแบบที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ เป็นต้น

3.3 ความผิดพลาดในการบริหารจัดการ (Management error) สาเหตุหลักอาจเกิดจากความล้มเหลว (Failure) จากการบริหารจัดการข้อมูลข่าวสารการใช้เทคโนโลยีและระบบการทำงานที่ไม่เหมาะสมซึ่งความล้มเหลวนี้อาจเกิดจากการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารที่ไม่ถูกต้องการฝึกอบรมอาจไม่เพียงพอขาดการกระตุ้นจูงใจในการปฏิบัติงาน

แนวคิดในการป้องกันอุบัติเหตุ

สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 98 เกิดขึ้นจากความผิดพลาดของคน โดยอาจจะเป็นความผิดพลาดจากการกระทำหรือความผิดพลาดที่ปล่อยปละละเลยต่อสภาพที่ไม่ปลอดภัยหรือความผิดพลาดทั้งสองอย่างพร้อม ๆ กันจนทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นวิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวิรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้ กล่าวว่า การป้องกันอุบัติเหตุเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ว่าเป็นศาสตร์เป็นความรู้ที่ได้จากการศึกษาทดลองรวมทั้งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความจริงโดยทั่วไปและเป็นศิลป์เนื่องจากต้องใช้ทักษะในการปฏิบัติการจากประสบการณ์รวมทั้งศึกษาค้นคว้าและการสังเกตการณ์ตามทฤษฎีของ Heinrich ในทางปฏิบัติอุบัติเหตุสามารถป้องกันได้โดยการควบคุมสิ่งต่าง ๆ คือ

1. ควบคุมสภาพแวดล้อม (Physical environment) การป้องกันอุบัติเหตุที่เกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานจะเป็นการลดอุบัติเหตุอย่างมาก เช่น ฝ้ายอกแบบและก่อสร้างโรงงานตลอดจนการติดตั้งเครื่องมือเครื่องจักรจำเป็นจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของคนงาน ซึ่งผู้บริหารหรือผู้ที่รับผิดชอบจะต้องตรวจสอบโดยอาศัยการตรวจสอบในรายการต่าง ๆ ที่จะมีส่วนต่อการทำงานที่ไม่ปลอดภัย เช่น การป้องกันอัคคีภัยอุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้าและแก๊สการเดินในโรงงานการระบายอากาศที่เก็บวัสดุอุปกรณ์เครื่องป้องกันอันตรายของพนักงานแต่ละคน สิ่งแวดล้อมทั่ว ๆ ไปในการทำงานระบบไฟฟ้าแก๊สและสารที่เป็นพิษการปฐมพยาบาลและการรักษาเป็นต้น

2. ควบคุมการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัย (Man performance) อาจจำแนกวิธีการแก้ไขได้ดังต่อไปนี้ คือ คัดเลือกบุคคลที่มีคุณลักษณะที่ไม่มีผลต่อแนวโน้มที่เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายจัดทำป้ายประกาศและคำขวัญเตือนใจให้การศึกษาและฝึกอบรมเสริมแรงทางบวก เช่น ประกาศเกียรติคุณ เป็นต้น

วิทยา เมฆขำ (2555) กล่าวว่า องค์ประกอบของการป้องกันควบคุมอุบัติเหตุและอันตรายจะแตกต่างกันไปตามขนาดและประเภทขององค์กรซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็นต้องมีในการป้องกันการควบคุมอุบัติเหตุและอันตรายมีความสำคัญมากขึ้นเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินงานปัจจัยต่าง ๆ ต่อไปนี้

1.1 การกำกับนโยบายด้านความปลอดภัยผู้บริหารระดับสูงต้องมีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือกำหนดแนวทางทำงานในการปฏิบัติสำหรับผู้บริหารระดับล่างและผู้ปฏิบัติงาน

1.2 การมอบหมายความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ในช่วงเวลาที่ผ่านมามี

การดำเนินการด้วยการมอบหมายความรับผิดชอบให้ทำโดยไม่มีกรมอบอำนาจทำให้ผลการดำเนินงานไม่ได้ผลตามที่ต้องการกล่าว คือ เมื่อเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานและ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีการปฏิบัติงานที่ผิดไปจากวิธีการที่กำหนดไว้ก็จะทำได้เพียงการตักเตือนเท่านั้น ผู้ปฏิบัติงานและ/หรือหัวหน้างานแผนกนั้นอาจจะแก้ไขหรือไม่ก็ได้ซึ่งจะเห็นได้ว่าการป้องกันควบคุมจะไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้น จึงควรมีการมอบหมายทั้งความรับผิดชอบและอำนาจให้เจ้าหน้าที่ในด้านนี้ด้วย

1.3 การจัดตั้งองค์กรความปลอดภัยและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยเป็นอีกปัจจัยพื้นฐานที่ต้องกำหนดขึ้นมาเพื่อจะได้มีหน่วยงานและพนักงานรับผิดชอบดำเนินงานด้าน โดยตรงทำการประสานงานกับหน่วยงานหลัก

1.4 การตรวจสอบการปฏิบัติงานเป็นปัจจัยด้านการบริหารและการจัดการยังใช้กันน้อยมากในการทำงานด้านความปลอดภัยทั้ง ๆ ที่มีความสำคัญมากการตรวจสอบการปฏิบัติงานจะทำให้ทราบนโยบายด้านความปลอดภัยที่กำหนดไว้นั้น ได้มีการสนองตอบหรือไม่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยตัวนี้จะทำให้ทุก ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความตื่นตัวและตระหนักในงานด้านความปลอดภัยที่ตนเองเกี่ยวข้องเสมอ

2. ขั้นตอนการป้องกันควบคุมอุบัติเหตุและอันตรายเป็นองค์ประกอบของการป้องกันควบคุมอุบัติเหตุและอันตรายที่สำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ผู้รับผิดชอบงานความปลอดภัยโดยตรงจะต้องให้ความสนใจเพราะการทำงาน โดยวิธีการทำงานที่เป็นระบบมีแบบแผนจะทำให้สามารถทำงานได้เรียบร้อยเสร็จตามเวลาที่กำหนดโดยมีการใช้ทรัพยากรที่ประหยัดแต่ได้ประโยชน์สูงสุดซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้

2.1 การระบุสิ่งที่เป็นสถานะอันตรายและการจัดลำดับความสำคัญของสถานะอันตราย

2.2 การกำหนดวิธีการป้องกันควบคุมอุบัติเหตุอันตรายและการจัดลำดับความสำคัญของแต่ละวิธีที่ใช้

2.3 การนำเสนอข้อมูลเพื่อการตัดสินใจของผู้บริหาร

2.4 การดำเนินการควบคุมป้องกันอันตราย

2.5 การประเมินผลการดำเนินงาน

3. วิธีการควบคุมป้องกันอันตรายการป้องกันควบคุมอุบัติเหตุที่จะให้ได้ผลผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบจะต้องมุ่งไปที่การป้องกันควบคุมไม่ให้มีอันตรายอยู่หรือแฝงในการทำงานโดยการออกแบบอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องจักรปลอดภัยต่อการใช้งานหรือไม่ก็ใช้สิ่งดังกล่าวที่ออกแบบมาให้ยังคงปลอดภัยต่อผู้ใช้แม้ว่าจะเกิดการดำเนินงานผิดพลาดขึ้นแต่ในทางปฏิบัติแล้วเทคโนโลยี

ที่เป็นอยู่อาจยังไม่สามารถทำได้ตามต้องการทุกประการผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบจึงต้องมุ่งไปที่การป้องกันควบคุมที่จะให้มีอันตรายปรากฏอยู่น้อยที่สุดซึ่งสามารถทำได้โดยวิธีการใหญ่ ๆ 3 วิธีดังนี้

- 3.1 การป้องกันควบคุมทางด้านวิศวกรรมศาสตร์
- 3.2 การป้องกันควบคุมทางด้านการบริหารและการจัดการ
- 3.3 การป้องกันควบคุมทางด้านออร์กอนอร์มิกส์และจิตวิทยาในการทำงาน

ความหมายของความปลอดภัย

Anderson (2014 อ้างถึงใน ทรงศักดิ์ ใจกล้า, 2557) กล่าวว่า ความปลอดภัย เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดระหว่าง บุคคลและอันตรายโดยใช้หลักพื้นฐานในการป้องกันอันตรายที่เกิดขึ้นกับตนเอง เช่น การบาดเจ็บ หรือโรคจากการประกอบอาชีพ

เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ให้ความหมายของความปลอดภัยว่า หมายถึง สภาพการณ์ที่ปราศจาก อันตรายหรือพหุภัย ซึ่งหมายรวมไปถึงการปราศจากอันตราย การบาดเจ็บ การลี้ภัย หรือการสูญเสีย จากการทำงาน

วิทยา อยู่สุข (2555 จ) ได้ให้ความหมายว่าความปลอดภัย หมายถึง สภาพแวดล้อม ของการทำงานที่ปราศจากภัยคุกคามไม่มีอันตรายและความเสี่ยงใด ๆ ในทางปฏิบัตินั้นอาจจะไม่สามารถควบคุมอันตรายหรือความเสี่ยงในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพการบาดเจ็บการพิการ การตายได้ทั้งหมดแต่ต้องมีการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยเพื่อให้เกิดอันตรายหรือ ความเสี่ยงน้อยที่สุด

วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวิรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง การปราศจากภัยรวมถึงการปราศจากอันตรายที่มีโอกาสเกิดขึ้นด้วย

จากความหมายที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่าความปลอดภัย หมายถึง สภาพการณ์ที่ปราศจากอันตรายไม่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บหรือโรคจากการทำงานพิการตายรวมไปถึงความเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการทำงาน

การจัดการความปลอดภัย

ในทางปฏิบัติการจัดการความปลอดภัย หมายถึง การควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงานการกำหนดให้มีหน่วยงานปฏิบัติและมีวิธีดำเนินงานเพื่อลดหรือขจัดสภาพที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บและโรคจากการทำงานโดยระดมความรู้จากภายในและภายนอกองค์กรและกำหนดหน้าที่ให้ทุกหน่วยงานทุกระดับชั้นภายในองค์กรได้ทราบอย่างชัดเจนและนำไปปฏิบัติได้จริง

Anton (2015) ได้ กล่าวว่า การจัดการความปลอดภัยเป็นการควบคุมสภาพแวดล้อมการใช้ เครื่องมือ เครื่องใช้ และกระบวนการในการทำงาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการลดอุบัติเหตุ และ ความสูญเสียในการปฏิบัติงานของพนักงาน ในการจัดการความปลอดภัยควรที่จะเริ่มจาก

ผู้บริหาร สูงสุดขององค์กร โดยมีการกำหนดนโยบายความปลอดภัย กำหนดผู้รับผิดชอบ วางแผน และ มีการควบคุมเพื่อให้การจัดการนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ของความปลอดภัยที่กำหนดขึ้น

สุพจน์ เต็มดวง (2554) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดการความปลอดภัย หมายถึง กรรมวิธี เกี่ยวกับการวางแผนการจ้องค์การการจตุบลลากรการเป็นผู้นำและการควบคุมเพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ของความปลอดภัยที่กำหนดขึ้น โดยความร่วมมือของพนักงานและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ การจัดการความปลอดภัยที่ดีนั้นต้องมีการเสริมสร้างความปลอดภัยเข้าไปในกระบวนการผลิตเพื่อ การปฏิบัติงานด้วยความปลอดภัยให้เป็นระบบอย่างต่อเนื่องและมีวิธีการจูงใจพนักงานให้มีส่วน ร่วมในการทำกิจกรรมด้านความปลอดภัยและมีการปฏิบัติงานเพื่อความปลอดภัยทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ผู้บริหารด้วยว่าจะมีแนวคิดด้านการจัดการความปลอดภัยอย่างไรซึ่งได้แบ่งแนวคิดพื้นฐานของ การจัดการความปลอดภัยที่สำคัญมี 6 ประการ คือ

1. ผลผลิตปลอดภัย (Self production) หมายถึง การบริหารงานที่คำนึงถึงผลผลิตและ ความปลอดภัยควบคู่ผสมผสานกัน ไปเพื่อให้ได้ผลผลิตโดยปราศจากการบาดเจ็บหรือความสูญเสีย ใด ๆ

2. การป้องกันที่ต้นเหตุ (Prevention-at-source) หมายถึง การบริหารงานที่จะดำเนินงาน เพื่อลดขจัดหรือป้องกันที่ต้นเหตุเพราะคิดว่าการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของพนักงานหรืออุบัติเหตุที่ เกิดขึ้นล้วนมีต้นเหตุมาจากความผิดพลาดเบื้องต้นหากได้ทำการป้องกันแก้ไขสภาพงานต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นก็จะทำให้โอกาสเกิดอุบัติเหตุลดน้อยลง เช่น การออกแบบ โครงสร้างอาคารเครื่องจักร เครื่องมือการซ่อมบำรุงและการควบคุมคุณภาพเป็นต้น

3. ขอบเขตการดำเนินงาน (Unique and specialised activity related to safety) หมายถึง การบริหารที่มุ่งแก้ไขหรือกำหนดกิจกรรมความปลอดภัยให้ครอบคลุมเฉพาะหน่วยงานหรือทุก หน่วยงานในองค์กรเพื่อให้เกิดความสำเร็จในภาพรวมขององค์กร

4. การคาดการณ์ถึงความเป็นไปของการเกิดอุบัติเหตุอันตราย (Possibility of hazard prediction) หมายถึง การบริหารงานที่นำเอาเหตุการณ์ซึ่งเคยเกิดขึ้นกับองค์กรที่ประกอบ การประเภทเดียวกันกับองค์กรของตนมาค้นหาสาเหตุและวิธีการควบคุมป้องกัน

5. การแก้ไขที่เหตุอื่นเมื่อ พบว่า ไม่สามารถแก้ไขที่ตัวบุคคลได้ (Leadership diehard unsafe habits as of no consequence) หมายถึง การบริหารงานที่เบื้อหน้าต่อการแก้ไขการกระทำที่ ไม่ปลอดภัยของลูกจ้างทั้ง ๆ ที่พยายามได้แก้ไขที่ตัวบุคคลอยู่หลายวิธีไม่ว่าจะเป็น การให้ ความรู้ การจูงใจหรือแม้กระทั่งการลงโทษแล้วก็ตามผู้บริหารจึงเปลี่ยนแนวคิดไปแก้ไขสภาพแวดล้อมใน การทำงานหรือสภาพของงานให้ปลอดภัยเสียก่อนแทนที่จะแก้ที่ตัวบุคคล

6. แนวคิดเกี่ยวกับการแก้ไขสาเหตุจากอาคารหรือสิ่งที่เกิดขึ้น (Treatment of causes as

against symptoms) หมายถึง การบริหารที่แก้ไขตามอาการหรือที่พบเห็น เช่น พบการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของพนักงานหรือสภาพการทำงานที่ล่อแหลมเสี่ยงภัยสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่ามีความผิดพลาดของระบบการปฏิบัติงานที่สามารถสืบหาสาเหตุเพื่อนำไปป้องกันแก้ไขได้ การจัดการความปลอดภัยภายในองค์การจำเป็นต้องมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและมีความต่อเนื่อง ดังนั้น จึงต้องมีการตรวจติดตามประเมินผลและปรับปรุงแก้ไขอยู่ตลอดเวลา

วิทยา อยู่สุข (2555 ข) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดการความปลอดภัย หมายถึง กรรมวิธีเกี่ยวกับการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organization) การจัดบุคลากร (Staffing) การเป็นผู้นำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) เพื่อให้วัตถุประสงค์ของความปลอดภัยที่กำหนดขึ้น โดยความร่วมมือของพนักงานและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ รวมถึงได้มีการวางแผนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการความปลอดภัยซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในองค์การให้ประสบผลสำเร็จได้ดังนี้

1. นโยบายความปลอดภัยฝ่ายบริหารควรร่วมปรึกษากับพนักงานหรือตัวแทนพนักงาน ในการกำหนดนโยบายความปลอดภัยซึ่งนโยบายนี้จะต้องเขียนอย่างชัดเจนและเข้าใจง่ายมีหลักการ และวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับการปฏิบัติงานและต้องมีการแจ้งให้พนักงานทราบโดยทั่วกันและควรมีการทบทวนนโยบายอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

2. การบริหารจัดการฝ่ายบริหารควรกำหนดผู้รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยมีการกำกับดูแลเพื่อให้แน่ใจว่าพนักงานทุกคนสามารถที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบด้วยความปลอดภัยและมีการพัฒนาไปสู่ขีดความสามารถที่จะช็อบหรือกำกับควบคุมจุดเสี่ยงและจุดอันตรายที่เกี่ยวข้องกับงานได้รวมทั้งมีการจัดการสภาพแวดล้อมในการทำงานให้เหมาะสมด้วย

3. การวางแผนและดำเนินการตามแผนควรมีการกำหนดเป้าหมาย/วัตถุประสงค์ด้านความปลอดภัยที่สามารถวัดได้ซึ่งอันตรายและความเสี่ยงของพนักงานควรได้รับการตรวจประเมินและเตรียมหาทางป้องกัน

4. การประเมินผลขั้นตอนการตรวจติดตามควรได้รับการพัฒนาจัดทำขึ้นและมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เช่น รายงานการศึกษาค้นคว้าการบาดเจ็บหรือโรคที่เกิดเนื่องจากการทำงานการสอบสวนหาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเป็นต้น

5. การดำเนินการแก้ไขปรับปรุงควรมีการจัดทำและคงไว้ซึ่งมาตรการเพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องในเรื่องของการจัดการความปลอดภัย

จากแนวทางในการจัดการความปลอดภัย วิทยา อยู่สุข (2555 ก) ยังได้แบ่งองค์ประกอบที่สำคัญที่ควรคำนึงในการจัดการความปลอดภัย 14 ด้านดังนี้

1. นโยบายด้านความปลอดภัยที่เด่นชัดซึ่งผู้บริหารจะต้องเป็นผู้กำหนดนโยบายด้านความปลอดภัยให้ชัดเจนเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรและประชาสัมพันธ์ให้ทราบกันอย่างทั่วถึงลักษณะของนโยบายจะต้องไม่กว้างจนเกินไปแต่ต้องใช้ได้ครอบคลุมผู้ปฏิบัติงานทุกระดับจะต้องเขียนให้ชัดเจนใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและมีความเป็นรูปธรรมเพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติได้

2. การจัดการการจ้องการด้านความปลอดภัยนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของบริษัท เช่น ขนาดจำนวนพนักงานทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงานหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น ด้านความปลอดภัยการควบคุมสิ่งแวดล้อมวิศวกรรมด้านการแพทย์และงานสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานการจ้องการนั้นอาจอยู่ในรูปของคณะกรรมการด้านความปลอดภัย (Safety committee) ก็ได้

3. บุคลากรบุคลากรที่ทำงานด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมนั้นต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่จะสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพบุคลากรด้านความปลอดภัยนั้นหากทำงานในโรงงานทั่วไปอย่างน้อยจะต้องมีความรู้ความสามารถในการตระหนักถึงการประเมินขนาดของปัญหาสามารถควบคุมและป้องกันอันตรายจากการทำงานได้ปกติจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากทางราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมโรงงาน โดยจะต้องมีวุฒิการศึกษาในสาขานั้นหรือผู้ที่มีใบอนุญาตควบคุมโรงงานโดยตรง

4. การจัดการด้านสารเคมีในโรงงานเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกโรงงานที่มีการใช้สารเคมีจำเป็นต้องมีมาตรการควบคุมป้องกันที่ดี

4.1 การจัดระบบคลังข้อมูลด้านสารเคมีในการทำงานด้านความปลอดภัยนั้นข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมีต่าง ๆ ที่มีใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นต้องบันทึกไว้เพื่อเป็นการเตรียมการในการป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นข้อมูลดังกล่าวจะต้องมีรายละเอียดเพียงพอ เช่น ชื่อสารเคมีที่ใช้ทั้งหมดการใช้วิธีการเก็บอย่างไรในรูปแบบใดเมื่อใช้แล้วจะเปลี่ยนฟอร์มไปในรูปแบบใดเมื่อเป็นผลผลิตจะได้สารเคมีตัวใหม่แบบใดหรือไม่ผู้ปฏิบัติงานมีการจับต้องสัมผัสอย่างไรมีอันตรายหรือข้อห้ามในการปฏิบัติอย่างไรบ้างเป็นต้นซึ่งรายการต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องจัดเก็บและมีการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอถ้ามีการเปลี่ยนแปลงระบบการจัดเก็บควรใช้ระบบที่ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อนยากจนผู้ปฏิบัติงานทั่วไปใช้ไม่เป็นในปัจจุบันก็สามารถนำเอาระบบคอมพิวเตอร์มาใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อต้องการใช้ได้ทันที

4.2 การจัดการเกี่ยวกับการสัมผัสสารอันตรายในการจัดการเกี่ยวกับสารเคมีที่เป็นพิษโดยทั่วไปแล้ววิธีการเก็บรักษาจับต้องเคลื่อนย้ายจะมีวิธีการมาตรฐานถ้าหากไม่มีกำหนดไว้ก็ให้กำหนดขึ้นมาใช้โดยอาจกำหนดตามกฎหมายหรือข้อบังคับของท้องถิ่นหากไม่มีกำหนดไว้ก็ต้องกำหนดตามหลักวิชาการแนวทางในการจัดเกี่ยวกับเรื่องนี้จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย

4.3 ระบบการตรวจสอบและเฝ้าระวังการติดตั้งเครื่องมือตรวจวัดเกี่ยวกับการสัมผัสสารที่เป็นอันตรายหรือตรวจวัดระดับอันตรายต่าง ๆ จากสิ่งแวดล้อมทั้งทางเคมีชีววิทยาและด้านกายภาพนั้นเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับโรงงานมาก โดยเฉพาะ โรงงานที่มีการใช้สารเคมีที่เป็นพิษซึ่งลักษณะการเฝ้าระวังนี้ก็จะประกอบไปด้วยระบบเก็บตัวอย่างวิเคราะห์ตัวอย่างและระบบเตือนภัยที่สามารถให้ผู้ควบคุมหรือผู้สัมผัสรู้โดยตรงการเก็บข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ต้องเป็นระบบตลอดเวลา เช่น เครื่องมือตรวจสอบระบบก๊าซรั่วทดสอบควันหรือเปลวไฟ เป็นต้น

5. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในการทำงานทางด้านกายภาพสิ่งแวดล้อมในการทำงานทางด้านกายภาพนั้นต้องมีการควบคุมป้องกันไม่ให้พนักงานต้องสัมผัสเกินกว่าขีดที่จะเป็นอันตรายได้ได้แก่

5.1 การป้องกันอันตรายจากเสียงการป้องกันอันตรายจากเสียงดังที่เกิดจากการทำงานนั้นเป็นเรื่องจำเป็นในการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมผู้ปฏิบัติงานทุกคนมีโอกาสที่จะสัมผัสกับเสียงที่ดังผิดปกติอันเนื่องมาจากกระบวนการทำงานตลอดเวลาเสียงดังเหล่านั้นอาจดังเกินกว่ามาตรฐานบริษัทจึงควรมีโครงการป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดังระหว่างการทำงาน เช่น มีการจัดอุปกรณ์ป้องกันเสียงมีการตรวจวัดระดับเสียงภายในโรงงานดังกว่ามาตรฐานเพียงใดเพื่อหาแนวทางควบคุมระดับความดังของเสียง

5.2 การป้องกันอันตรายจากความร้อนและการแผ่รังสีการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมสภาพการทำงานที่ร้อนเกินตลอดจนการที่ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับรังสีความร้อนตลอดเวลาจะไปขัดขวางและทำลายประสิทธิภาพการทำงานของผู้ปฏิบัติงานในโรงงานที่อยู่ในขบวนการผลิตผู้รับผิดชอบจะต้องมีการจัดการในเรื่องนี้ เช่น มีการตรวจวัดสภาพความร้อนการแผ่รังสีและหาจำนวนคนที่ต้องสัมผัสตลอดจนหาแนวทางควบคุมป้องกันอันตรายอันอาจจะเกิดขึ้นเอาไว้ล่วงหน้า

6. การควบคุมด้านวิศวกรรมเป็นการหาวิธีหรือแนวทางเพื่อควบคุมอันตรายจากการทำงานหรือควบคุมสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษซึ่งเป็นวิธีที่ดีในการควบคุมไม่ให้เกิดอันตรายจากการทำงานหรือควบคุมแหล่งแพร่กระจายของสารอันตรายไม่ให้มีโอกาสแพร่กระจายไปภายนอกผู้ปฏิบัติงานก็จะไม่มีโอกาสสัมผัสกับสารอันตรายการควบคุมทางด้านวิศวกรรมนั้นจะให้เกิดผลดีต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายวิชาชีพ เช่น นักวิทยาศาสตร์เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยและวิศวกร เช่น การออกแบบติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเครื่องจักร

7. การบริหารจัดการเกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลการบริหารจัดการเกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกโรงงานจะต้องมีการบริหารจัดการที่ดีเพราะเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้ปฏิบัติงาน เช่น การเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพงานวิธีการใช้ที่ถูกต้องวิธีการเบิกจ่ายวิธีการตรวจสอบและบำรุงรักษา เป็นต้น

8. การฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานการให้การฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมทุกแห่งเพราะการฝึกอบรมนั้นเป็นการทำเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ความชำนาญและประสิทธิภาพของผู้ปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยนั้นผู้ปฏิบัติงานจะต้องได้รับการอบรมอย่างต่อเนื่องเพิ่มเติมอยู่เสมอการอบรมนั้นผู้ที่รับผิดชอบจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานทั้งในด้านเนื้อหา รูปแบบและแหล่งความรู้ที่จะจัดมาให้ในเรื่องเนื้อหาควรจะเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงาน โรงงาน โดยพิจารณาถึงความต้องการของผู้ปฏิบัติงานและเป้าหมายของบริษัทเป็นหลัก

9. ผู้รับเหมาการดูแลผู้ที่ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติงานของบริษัทแต่ทำงานให้กับบริษัทในฐานะผู้รับเหมาช่วงทำงานปัจจุบันกฎหมายแรงงานไทยก็เริ่มบังคับใช้ผู้จ้างมาให้ดูแลไปถึงผู้รับเหมาช่วงการทำงานไม่ใช่เฉพาะแต่ลูกจ้างของบริษัทเท่านั้นจะนั้น โครงการดูแลด้านความปลอดภัยของบริษัทจึงไม่ควรที่จะละเลยผู้ปฏิบัติงานกลุ่มนี้ไป

10. การบริการทางด้านอาชีพเวชศาสตร์และการแพทย์การบริการทางการแพทย์สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมโดยทั่วไปแล้วเป็นการเตรียมการสำหรับเหตุการณ์ปละเหตุหรือผลซึ่งเกิดขึ้นมาแล้วเนื่องจากมาตรการควบคุมป้องกันอุบัติเหตุและการบาดเจ็บและโรคอันเนื่องมาการทำงานไม่ได้ผลเต็มที่หรือมาตรการนั้นดีแต่การปฏิบัติตามมาตรการนั้นไม่ดีก็จะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุและโรคจากการทำงานได้ เช่น การเตรียมการทางการแพทย์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งโดยทั่วไปแล้วบริษัทมักจะอาศัยความร่วมมือจากภายนอก เช่น สถานพยาบาลหรือคลินิกเอกชนที่มีความสามารถในการบริการให้กับผู้ปฏิบัติงานของบริษัทซึ่งขอบเขตการบริการก็จะตกลงกันไปตามภาวะความจำเป็น

11. การเก็บรวบรวมและการบันทึกรายงานระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนี้จะต้องทำอย่างสมบูรณ์เพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ได้ปัจจุบันงานเก็บรวบรวมนี้มีวิธีการต่าง ๆ มากมาย เช่น ใช้ระบบสำนักงานและระบบคอมพิวเตอร์เป็นต้นมีการสร้างระบบจัดเก็บและรายงานผลให้สามารถใช้ได้ทันทีที่ต้องการสำหรับข้อมูลที่ควรเก็บรวบรวมอาจประกอบด้วยระบบการผลิตรายชื่อสารเคมีบันทึกรายงานอุบัติเหตุบุตรสุขภาพอนามัยรายละเอียดของฝ่ายรายละเอียดผู้ปฏิบัติงานและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดวิธีควบคุมป้องกันรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์หรืออุบัติเหตุที่เกิดในอดีตผลการวิเคราะห์แหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่บริษัทอาจมีความจำเป็นต้องใช้ เช่น รายชื่อผู้ชำนาญการเฉพาะด้านที่บริษัทต้องการจะขอความร่วมมือช่วยเหลือสถาบันที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนี้ข้อมูลที่เกี่ยวกับสารพิษหรือไวไฟสารที่ระเบิดได้วิธีการควบคุมเพลิงที่ถูกต้องข้อมูลด้านผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมโรงงานเป็นต้น

12. การจัดสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยสวัสดิการด้านสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงานนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเพราะการให้สวัสดิการของโรงงานนั้นนับว่าเป็นการเพิ่มขวัญและ

กำลังใจกับผู้ปฏิบัติงานอย่างหนึ่งและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งในการที่ผู้ปฏิบัติงานจะพิจารณาได้ว่าบริษัทให้ความสนใจดูแลพนักงานมากน้อยเพียงใดสวัสดิการเหล่านั้นได้แก่การจัดน้ำดื่มสะอาดให้จัดห้องสุขาอย่างเพียงพอสะอาดจัดห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวยานพาหนะรับส่งบริการรักษาพยาบาลการตรวจสุขภาพการฉีดยาป้องกัน โรคการสุขาภิบาล โรงงานตลอดจนการเยี่ยมบ้านพนักงานการจัดสถานที่พักผ่อน เช่น สนามกีฬา เป็นต้น

13. การเตรียมการเกี่ยวกับภาวะฉุกเฉินในโรงงานขนาดใหญ่หรือโรงงานที่ต้องทำงานภายใต้ภาวะความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง เช่น โรงกลั่นน้ำมันอุตสาหกรรมพลาสติกปิโตรเคมีโรงงานที่มีการใช้สารไวไฟหรือโรงงานผลิตสารเคมีนั้นภาวะการณ์ทำงานอาจจะทำให้เกิดระเบิดเพลิงไหม้สารเคมีที่เป็นพิษรั่วไหลออกมาสู่ภายนอกซึ่งไม่ใช่เกิดกับผู้ปฏิบัติงานภายในบริษัทเองเท่านั้นเหตุการณ์นั้นยังอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนในรัศมีอยู่ภายนอกโรงงาน การควบคุมอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นการอพยพผู้ปฏิบัติงานและผู้คนที่อยู่รอบ ๆ ให้พ้นรัศมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นการเตรียมการที่ดีจะช่วยลดความสูญเสียการบาดเจ็บล้มตายลงได้เป็นอย่างมากแผนการต่าง ๆ ควรจะมีการชี้แจงให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนได้รับทราบและทำการฝึกซ้อมเป็นประจำเพื่อให้เกิดความเคยชินเมื่อเกิดเหตุการณ์แล้วจะได้ไม่เกิดความสับสนหรือตกใจกลัวทำอะไรไม่ถูก

14. การวิจัยและการพัฒนาการทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมโดยทั่วไปนั้นการวิจัยและพัฒนาอันนี้มิได้สามารถเพิ่มผลผลิตหรือเพิ่มคุณภาพของสินค้าเท่านั้นด้านความปลอดภัยก็มีความจำเป็นที่จะต้องทำเพื่อพัฒนาทักษะความชำนาญวิธีการทำงานที่ปลอดภัยวิจัยถึงสาเหตุหรือความผิดพลาดที่เกิดจากการทำงานแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขวิจัยด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานด้านการควบคุมสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษ เป็นต้น

นอกจากนี้ วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้กล่าวถึงจัตุรัสความปลอดภัย (Safety square) ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการความปลอดภัยอีกรูปแบบหนึ่งประกอบไปด้วย

1. การจัดทำสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในการทำงานประกอบด้วยงานหลัก 4 ประการ คือ การจัดวางผังโรงงานให้ปลอดภัยการทำฝาคอบเครื่องจักรการเลือกใช้เครื่องจักรและเครื่องกลที่ปลอดภัยและการใช้วิธีการผลิตที่ปลอดภัย

2. การมอบหมายจัดตั้งองค์การเพื่อรับมือกับอำนาจในการทำงานเพื่อความปลอดภัยในรูปแบบขององค์การเพื่อความปลอดภัยประกอบด้วย 4 ปัจจัย คือ คณะกรรมการเพื่อความปลอดภัย เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยผู้ประสานงานเพื่อความปลอดภัยและโปรแกรมเพื่อความปลอดภัย

3. การควบคุมให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างปลอดภัยใน 4 ลักษณะ คือ การฝึกอบรมคนงานเพื่อทำงานอย่างปลอดภัยการตรวจสอบความปลอดภัยการจัดประกวดแข่งขันเพื่อความปลอดภัยและโปรแกรมปรับปรุงสภาพการทำงาน

4. การติดตามผลโดยฝ่ายงานบำรุงรักษาความปลอดภัยโดยมีงานหลัก 4 ประการ คือ การป้องกันอัคคีภัยการดูแลทำความสะอาดการตรวจสอบสภาพโรงงานและการตรวจสอบสุขภาพอนามัยของพนักงาน

จากแนวคิดของการจัดการความปลอดภัยที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการจัดการความปลอดภัยเป็นการจัดการที่ผู้บริหารองค์กรได้มีการวางแผนมีการกำหนดบุคลากรมีการควบคุมเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานและพนักงานก็ต้องให้ความร่วมมือโดยปฏิบัติตามกฎระเบียบที่องค์กรได้มีการกำหนดไว้เพื่อจะได้มีพฤติกรรมในการทำงานที่ปลอดภัย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย

ความหมายของการรับรู้

Guralnik (2003) ได้ให้ความหมายว่าการรับรู้ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจ ตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของตนเอง

Crowther (2005) ได้ให้ความหมายว่าการรับรู้ หมายถึง ความสามารถในการเห็นในการได้ยิน หรือการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ

Wolman (2008) ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการแปลหรือตีความหมายของการรู้สึก (Sensation) จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ออกมาเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย ซึ่งการรับรู้ นั้นอาจจะตรงหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง

สุรพล พะยอมรัมย์ (2556) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ (Perception) หมายถึง เป็นสภาพทางจิตวิทยาที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลซึ่งมีความสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรม

กจมนิ รัตติธรรม (2555) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายโดยใช้ประสาทสัมผัสทางกายและจิตใจเป็นเครื่องมือในการรับรู้และประมวลผลตอบรับข้อมูลหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ออกมาเป็นพฤติกรรมตอบสนองของบุคคลตามความรู้สึกนึกคิดหรืออารมณ์ร่วมในสถานการณ์นั้น ๆ

วนิดา เสนีเศรษฐ และชอบ อินทรประเสริฐกุล (2557) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลได้รับ และทำการตีความ และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า

เทพนม เมืองแมนและสวิง สุวรรณ (2555) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่า หมายถึง กระบวนการในการเลือกรับ การจัดระเบียบและการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่บุคคลพบเห็น หรือมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วย ในสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ๆ

กันยา สุวรรณแสง (2556) ได้ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ การใช้ประสบการณ์เดิมแปลความหมาย สิ่งเร้าที่ผ่านประสาทสัมผัสแล้วเกิดความรู้สึกที่ระลึกความหมายว่าเป็นอะไร

สุริยา ก่อทู่ (2554) ได้ กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้แปลความหมายหรือตีความแล้วมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเรานั้น กระบวนการที่บุคคลได้แปลหรือตีความหมายสิ่งเร้าที่ได้รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสโดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยในการแปลความหมายหรือตีความแล้วมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเรานั้น

Schermerhorn, Hunt and Osborn (2009) ได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ว่าเป็น กระบวนการที่ คนเรารับข้อมูล จัดระเบียบ และแปลความหมาย ภายใต้สภาวะแวดล้อมนั้น โดยข้อมูลจะนำไปสู่ การตัดสินใจ และเกิดการกระทำขึ้น ซึ่งแต่ละคนจะมีการรับรู้ไปตาม ประสบการณ์ของตนเอง การรับรู้จะเป็นการเลือกข้อมูลที่ผ่านเข้ามา โดยจะมีผลต่อขบวนการคิด และพฤติกรรมของบุคคลนั้นด้วย

สรุปได้ว่าการรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้แปลหรือตีความหมายสิ่งเร้าที่ได้รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสโดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยในการแปลความหมายหรือตีความแล้วมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเรานั้น

กระบวนการรับรู้

ในเรื่องเกี่ยวกับการรับรู้ได้มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ไว้หลายท่านอาทิ กจมนิ รัตติธรรม (2555) ได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ โดยอ้างอิง Mowen and Minor (1998) ว่าการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลเปิดรับต่อข้อมูลข่าวสารตั้งใจรับข้อมูลนั้นและทำความเข้าใจความหมายโดยจะแบ่งขั้นการรับออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 เรียกว่าขั้นเปิดรับ (Exposure stage) การรับข้อมูลโดยผ่านทางประสาทสัมผัสในขั้นตั้งใจรับ

ขั้นที่ 2 เรียกว่าขั้นตั้งใจรับ (Attention stage) ความสนใจมาสู่สิ่งเรานั้น

ขั้นที่ 3 เรียกว่าขั้นเข้าใจ (Comprehension stage) การจัดองค์ประกอบข้อมูลและแปลความหมายออกมา

วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้ กล่าวว่า กระบวนการรับรู้ หมายถึง การเรียนรู้การจำการสร้างแนวคิดการแก้ไขปัญหาการถกคิดและการใช้ภาษาเพื่ออธิบายความคิดซึ่งกระบวนการรับรู้แยกออกได้เป็น 3 กระบวนการ คือ

1. การเรียนรู้ (Learning)
2. ปัญญาและความสามารถทางความคิด (Intelligence and mental abilities)
3. การตัดสินใจของบุคคล (Individual decision making)

จากกระบวนการรับรู้ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า กระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการที่ ใช้ประสาทสัมผัสในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเชื่อมโยงไปยังสมองและแปลความหมายออกมาทำให้เกิดปฏิกิริยาหรือพฤติกรรม

กันยา สุวรรณแสง (2556) ได้กล่าวว่า กระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่าง ความเข้าใจ การคิด การรู้สึก (Sensing) ความจำ (Memory) การเรียนรู้ (Learning) การตัดสินใจ (Decision Making) การแสดงพฤติกรรม ทำให้การรับรู้มีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของบุคคล

Schermerhorn et al. (2009) ได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่ คนเรารับข้อมูล จัดระเบียบ และแปลความหมาย ภายใต้สภาวะแวดล้อมนั้น โดยข้อมูลจะนำไปสู่การตัดสินใจ และเกิดการกระทำขึ้น ซึ่งแต่ละคนจะมีการรับรู้ไปตามประสบการณ์ของตนเอง การรับรู้จะเป็นการเลือกข้อมูลที่ผ่านเข้ามา โดยจะมีผลต่อขบวนการคิด และพฤติกรรมของบุคคล นั้นด้วย

ลักษณะ สรีวัฒน์ (2554) ได้กล่าวว่า การรับรู้เป็น พื้นฐานในการเข้าใจถึงพฤติกรรม เพราะสิ่งเร้าที่มากกระทบอินทรีย์นั้น ถ้าบุคคลไม่รับรู้ก็จะไม่มีผล มาสู่พฤติกรรม ซึ่งบุคคลจะรับรู้แตกต่างกันจากประสบการณ์เดิม แรงกระทบจากภายนอก เช่น ความเครียด พลังของกลุ่ม และระบบการให้รางวัล เป็นต้น ซึ่งในกระบวนการนี้จะมีสิ่งที่เหมือนกัน คือ การเลือกรับรู้ การตีความ และการเติมให้สมบูรณ์ โดยได้อธิบายเพิ่มเติมว่า บุคคลจะเลือกรับรู้ ในสิ่งที่ตนพอใจและปฏิเสธสิ่งที่รบกวนจิตใจ และตีความออกมาตามประสบการณ์เดิมและค่านิยม ส่วนการเติมให้สมบูรณ์ คือ การที่คนเราเติมภาพหรือเหตุการณ์ตามแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น ให้กลายเป็นภาพหรือสถานการณ์ที่มีความสมบูรณ์

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

วนิดา เสนิเศรษฐ และชอบ อินทรประเสริฐกุล (2557) ได้กล่าวโดยสรุปว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลมี 3 ประการ ดังนี้

1. คุณลักษณะของวัตถุ ได้แก่ ระดับความเข้มหรือความหนักเบาของสิ่งเร้า การเคลื่อนไหว และขนาดของสิ่งเร้า
2. ลักษณะของสภาพการณ์ของการทำงาน หรือสภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น เสียง อากาศ แสงสว่าง ระยะเวลา เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อความสนใจที่บุคคลจะรับรู้ หรือไม่รับรู้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
3. คุณลักษณะของบุคคล ซึ่งเป็นแหล่งอิทธิพลที่สำคัญที่สุด ได้แก่
 - 3.1 แรงจูงใจกับการรับรู้
 - 3.2 การเรียนรู้ที่มีมาแต่เดิมกับการรับรู้ มนุษย์เรานั้นเมื่อได้เรียนรู้สิ่งใดมาก็มักจะเลือก รับรู้ในสิ่งนั้น

3.3 การคาดหวังจากงานกับการรับรู้ ในการทำงานนั้นมนุษย์เรามักอยากจะรับรู้ในสิ่งที่เขาอยากรู้หรือคาดหวัง

3.4 บุคลิกภาพกับการรับรู้ บุคลิกภาพจะเป็นตัวกำหนด หรือช่วยให้คนที่ทำงานอยู่ใน องค์การเลือกที่จะรับรู้บางสิ่งบางอย่างที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพของเขา

ลักษณะ สรีวิวัฒน์ (2554) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ไว้ว่าขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ

1. คุณลักษณะของผู้ถูกรับรู้ หมายถึง บุคลิกลักษณะรูปร่างหน้าตาของบุคคล ซึ่งนับว่ามีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการรับรู้มากเพราะเมื่อบุคคลพบผู้ถูกรับรู้มักจะกำหนดคุณสมบัติให้ผู้ถูกรับรู้

2. สถานการณ์ทางสังคมที่บุคคลนั้นร่วมอยู่ด้วย คือ สภาพแวดล้อมที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาส่วนประกอบจากเหตุการณ์นั้น ๆ แล้วบุคคลอาจรับรู้ไปในทางบวกหรือลบก็ได้

3. ลักษณะนิสัยของผู้รับรู้ คือ บุคคลจะรับรู้เป็นอย่างอื่นถูกต้องหรือบิดเบือนจากความเป็นจริงขึ้นอยู่กับความต้องการและความพอใจความสอดคล้องกับความคิดเดิมหรือความคิดคำนึงที่มาจากประสบการณ์เดิมและสัมพันธภาพส่วนตัวระหว่างผู้รับรู้และผู้ถูกรับรู้ด้วย

Schemerhorn et al. (2009) กล่าวว่า อิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลนั้นมีหลายประการ โดยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล ได้แก่

1. ความตั้งใจ (Attention) หมายถึง การเอาใจใส่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในขณะนั้นเพียงสิ่งเดียว ดังนั้น การรับรู้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพซึ่งจะเกิดขึ้นจากสิ่งเร้าภายนอกเป็นคุณสมบัติของสิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความตั้งใจของคนเราได้แก่สิ่งของที่มีขนาดใหญ่ระดับความเข้มหรือความหนักเบาของสิ่งเร้าการกระตือรือร้น การเคลื่อนที่หรือการเปลี่ยนระดับการตัดกันสีเข้มและเกิดจากสิ่งเร้าภายในได้แก่ความสนใจความต้องการหรือความหวัง

2. การเตรียมพร้อมที่จะรับรู้ (Preparatory set) หมายถึง สภาพของจิตใจที่สงบและแน่วแน่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียวการรับรู้ก็พร้อมที่จะเกิดขึ้นได้

3. ความต้องการ หมายถึง สภาพของจิตใจที่อยากได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเมื่อเป็นความอยากได้ การรับรู้ที่เกิดขึ้นก็จะมีประสิทธิภาพ

4. ผู้รับรู้ (Perceiver) จะนำประสบการณ์ที่ผ่านมาความต้องการหรือแรงจูงใจบุคลิกภาพค่านิยมและทัศนคติมาเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

5. สิ่งแวดล้อม (Setting) ทั้งที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางกายภาพสิ่งแวดล้อมทางสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์การต่างก็เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล

6. สิ่งที่ถูกรับรู้ (Perceive) คุณลักษณะของบุคคลสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ถูกรับรู้ ยกตัวอย่าง เช่น การตัดกันของสิ่งเร้าความเข้มขนาดการเคลื่อนไหวสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มิ อธิพิพลต่อการรับรู้เป็นอย่างยิ่ง

Anton (2015) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะทางประชากร เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ ระยะเวลาการทำงาน ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุ และ ประสบการณ์การฝึกอบรม ด้านความปลอดภัยมีความสอดคล้องกับการรับรู้ของแต่ละบุคคลดังนี้

1. เพศเป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างหรือความสัมพันธ์เกี่ยวกับการรับรู้ของบุคคล โดยเพศชายจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเพศชายมีการรับรู้ประสบการณ์ การสัมผัสเหตุการณ์ประสบการณ์การทำงานด้านต่าง ๆ จะมีการผ่านประสบการณ์มากกว่า เพศหญิง

2. อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดพฤติกรรม โดยทั่วไปบุคคลที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยมมากกว่าคนที่มีความอายุมาก ในขณะที่คนที่มีความอายุมากจะมีความคิดอนุรักษ์นิยมมากกว่าคนที่มีความอายุน้อยที่มักจะยึดถืออุดมการณ์มากกว่าใจร้อนกว่า และมองโลกในแง่ดีกว่าคนที่มีความอายุมาก ในขณะที่คนที่มีความอายุมากมักจะเป็นคนที่ยึดถือการปฏิบัติ มากกว่านอกจากอายุจะเป็นตัวกำหนดความแตกต่างในเรื่องของความคิดแล้วยังเป็นสิ่งที่กำหนด ความแตกต่างในเรื่องของความยากง่ายในการชักจูงด้วยการวิจัยทางจิตวิทยา พบว่า เมื่อคนมีอายุ มากขึ้น โอกาสที่คนคิดจะเปลี่ยนใจหรือถูกชักจูงจะน้อยลง

3. การศึกษาคนที่มีการศึกษาแตกต่างกันในยุคสมัยที่แตกต่างกันระบบการศึกษา แตกต่างกันสาขาแตกต่างกันย่อมมีความรู้สึกรู้จักคิดอุดมการณ์ความต้องการแตกต่างกันบุคคลที่มีการศึกษาสูงจะเป็นผู้ที่รับสารที่ดีไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลมาสนับสนุน เพียงพอ

4. สถานภาพหรือระดับตำแหน่งบุคคลที่มีตำแหน่งสูงเป็นผู้ที่มีแนวโน้มที่จะได้รับ ข่าวสารที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานได้มากกว่าบุคคลที่มีระดับตำแหน่งต่ำกว่าและบุคคลที่มี ระดับตำแหน่งต่ำมักจะเป็นผู้ที่ขาดข่าวสารอยู่เสมอ

5. ระยะเวลาการทำงานบุคคลที่มีอายุการทำงานมากจะมีความรู้สึกรู้จักกับหน่วยงาน และเกิดการยอมรับในสภาพกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งต่างจากบุคคลที่มีอายุการทำงานน้อยมักจะ ไม่เกิด ความรู้สึกรู้จักกับหน่วยงานและไม่ยอมรับสภาพความเป็นอยู่และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้

6. ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุบุคคลที่เคยมีประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุจะมีความแตกต่างในการตระหนัก และคำนึงถึงการกระทำที่มีความเสี่ยง ที่จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุ มากกว่าบุคคลที่ยังไม่เคยมีการประสบอุบัติเหตุ

7. ประสิทธิภาพการการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยบุคคลที่เคยมีประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยมีความแตกต่างในการตระหนัก และคำนึงถึงการกระทำที่มีความเสี่ยง ที่จะก่อให้เกิดอุบัติเหตุมากกว่าบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์การการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ที่ทำให้บุคคลมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ 2 ปัจจัย คือ ประการแรกปัจจัยด้านลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพระยะเวลาการทำงาน ประสิทธิภาพการเกิดอุบัติเหตุ และ ประสิทธิภาพการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยประการที่สองปัจจัยเชิงสังคมจิตวิทยา ได้แก่ ความต้องการความคาดหวังความสนใจ อารมณ์และแรงจูงใจ

กระบวนการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในโรงงาน

วิทยา อยู่สุข (2555) กล่าวว่า การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การรู้และเชื่อว่าองค์การ ได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยเพื่อให้พนักงานมีความรู้และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัยโดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. การจัดการองค์การ หมายถึง การจัด โครงสร้างและหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในองค์การเพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยในเรื่องของการจัดทำคู่มือดำเนินความปลอดภัยคณะกรรมการความปลอดภัยการกำหนดนโยบายความปลอดภัยการกำหนดกฎระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานการแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานและการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น
2. การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน หมายถึง การจัดที่ทำงานให้เกิดความปลอดภัยในเรื่องการจัดพื้นที่การทำงานการทำความสะอาดที่ทำงานความร้อนแสงสว่างเสียงทางเดินออกฉุกเฉินการจัดอุปกรณ์เครื่องใช้และการตรวจสภาพของที่ทำงาน
3. การป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน หมายถึง การดำเนินการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในเรื่องการจัดให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไปควบคุมการทำงานการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลการติดประกาศป้ายเตือนในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์การตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยรวมถึงการศึกษาสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกัน
4. การจัดการด้านสารเคมี หมายถึง การจัดเตรียมความปลอดภัยในการใช้สารเคมีให้กับพนักงานในเรื่องการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลของสารเคมีทุกชนิดที่มีอยู่ในโรงงานการกำหนดวิธีในการจัดเก็บสถานที่ในการเก็บสารเคมีรวมถึงการจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ความหมายของพฤติกรรม

ลักษณะ สรีวัตน์ (2554) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกทุกอย่างของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายใต้สถานการณ์นั้น ๆ ทั้งที่สังเกตได้โดยตรงและสังเกตไม่ได้โดยตรง แต่สามารถวินิจฉัยได้ว่ามีพฤติกรรมหรือไม่ด้วยการใช้เครื่องมือทดลองหรือทดสอบ

กันยา สุวรรณแสง (2556) ได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรม หมายถึง อาการ บทบาท ลีลา ท่าทีการประพฤติ ปฏิบัติ การกระทำที่แสดงออกให้ปรากฏ สัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่งใน 5 ทวาร คือ โสตสัมผัส จักขุสัมผัส ชิวหาสัมผัส ฆานสัมผัส และทางผิวหนัง หรือมีฉะนั้นก็สามารถวัดได้ ด้วยเครื่องมือ

สุรพล พะยอมแย้ม (2556) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมว่าเป็นการกระทำหรือแสดงออกของบุคคลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์บางอย่าง อาจกระทำโดยทั้งรู้สึกตัวและไม่รู้สึกตัว สามารถสังเกตได้โดยตรงหรือไม่ก็ได้ ซึ่งเกิดจากการรับรู้ การเรียนรู้จากประสบการณ์ การศึกษาอบรม การสื่อสาร การเข้าร่วมกลุ่ม ซึ่งส่งผลให้เกิดเป็นทัศนคติและการแสดงออกเป็นพฤติกรรม

มธุริน เกียรประภากุล (2556) ได้เสนอว่าพฤติกรรมมนุษย์นั้นเป็นการกระทำหรือการแสดงออกทุกอย่างของมนุษย์เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทั้งในลักษณะที่สังเกตได้ชัดเจนและสังเกตไม่ได้ โดยพฤติกรรมที่แสดงออกมาขึ้นอยู่กับธรรมชาติของแต่ละบุคคลด้วย

ดังนั้น พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดภายใต้สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งทั้งที่สังเกตได้โดยตรงและสังเกตไม่ได้โดยตรงซึ่งสามารถใช้เครื่องมือวัดการแสดงออกได้

ประเภทของพฤติกรรม

สุริยวัลย์ ใจกล้า (2557) ได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมไว้ 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) หมายถึง การกระทำที่ผู้อื่นสามารถสังเกตได้โดยตรงจากประสาททั้ง 5 (ตาหูจมูกปากและผิวหนัง) ซึ่งสามารถแบ่งย่อยลงไปได้อีก คือ

1.1 พฤติกรรมที่สังเกตได้โดยตรงไม่ต้องใช้เครื่องมือช่วยบางครั้งเรียกว่าพฤติกรรมโมลาร์ (Molar behavior) เช่น หัวเราะร้องไห้เอาปากและกระโถกเป็นต้น

1.2 พฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงต้องใช้เครื่องมือช่วยบางครั้งเรียกว่าพฤติกรรมโมเลกุล (Molecular behavior) เช่น การเต้นของหัวใจฟังจากเครื่องฟังหัวใจที่แพทย์ใช้ ความดันโลหิตสูงดูจากเครื่องวัดความดันโลหิตเป็นต้น

2. พฤติกรรมภายใน (Covert behavior) ได้แก่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลโดยจะรู้สึกตัวหรือไม่รู้สึกตัวก็ตาม โดยปกติผู้อื่นไม่อาจสังเกตเห็นพฤติกรรมประเภทนี้โดยตรงได้ถ้าไม่บอกไม่แสดงออกมาให้เป็นที่สังเกตพฤติกรรมภายในจึงเป็นเรื่องประสบการณ์ส่วนบุคคล (Private experience) คนเท่านั้นที่รู้ตัว เช่น ความคิดความจำจินตนาการความฝันและพฤติกรรมความรู้สึกต่าง ๆ เช่น กลัวเสียใจหิวเจ็บเป็นต้นซึ่งถึงแม้ว่าจะไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงก็สามารถจะสังเกตได้โดยทางอ้อม เช่น ใช้แบบทดสอบหรือสังเกตจากพฤติกรรมภายนอกที่เป็นการสรุปโยงถึงพฤติกรรมภายในซึ่งพฤติกรรมภายในนั้นสามารถแบ่งได้ 2 ชนิด คือ

2.1 พฤติกรรมภายในที่เกิดขึ้นโดยรู้สึกตัว (Conscious processes) เช่น หิวเหนื่อย ตื่นเต้นเจ็บปวดพฤติกรรมเหล่านี้เจ้าของพฤติกรรมรู้ตัวว่ามันเกิดและเจ้าของพฤติกรรมอาจจะควบคุมหรือเก็บความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ไม่แสดงออกซึ่งกิริยาอาการหรือสัญญาณใด ๆ

2.2 พฤติกรรมภายในที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้สึกรู้ตัว (Unconscious processes) พฤติกรรมบางอย่างเกิดขึ้นภายใน โดยที่บางครั้งบุคคลไม่รู้สึกรู้ตัวแต่มีผลต่อพฤติกรรมภายนอกของบุคคลผู้นั้น เช่น ความขลาดความกล้าความคิดความคาดหวังความปรารถนาความสุขใจ เป็นต้น

องค์ประกอบของพฤติกรรม

พฤติกรรมเป็นผลของการเลือกปฏิบัติที่กระทำที่เหมาะสมที่สุดมาตอบสนองสิ่งเร้าในสถานการณ์ต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา Schemerhorn et al. (2009) ได้ กล่าวว่า พฤติกรรมมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ ดังนี้

1. เป้าหมายหรือความมุ่งหมาย (Goal) คือ วัตถุประสงค์หรือความต้องการซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรม เช่น ความต้องการมีหน้ามีตาในสังคม
2. ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะและความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการ
3. สถานการณ์ (Situation) หมายถึง คู่ทางหรือ โอกาสหรือเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการ
4. การแปลความหมาย (Interpretation) เป็นการพิจารณาคู่ทางหรือสถานการณ์เพื่อเลือกหาวิธีที่คิดว่า จะตอบสนองความต้องการเป็นที่พอใจมากที่สุด
5. การตอบสนอง (Response) คือ การดำเนินการทำกิจกรรมตามที่ตัดสินใจเลือกสรรแล้ว
6. ผลรับที่ตามมา (Consequence) คือ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำกิจกรรมนั้นซึ่งอาจได้ผลตรงกับที่คาดไว้หรือตรงข้ามกับที่คิดไว้

7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction to thwarting) เป็นปฏิกริยาที่เกิดขึ้นเมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นไม่สามารถตอบสนองตามความต้องการจึงต้องกลับไปแปลความหมายใหม่เพื่อเลือกหาวิธีที่จะตอบสนองความต้องการได้แต่ถ้าเห็นว่าเป้าประสงค์นั้นมันเกินความสามารถก็ต้องยอมละเลิกความต้องการนั้นพฤติกรรมจะสมบูรณ์และสิ้นสุดลงก็ต่อเมื่อผลที่ตามมาตรงกับความต้องการหากไม่สมหวังคนเราก็จะมีปฏิกริยาต่อไปอีก

กระบวนการเกิดพฤติกรรม

เมื่อบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมา การแสดงออก เช่น นั้น ได้ย่อมต้องอาศัยขั้นตอนของการ เกิดอย่างเป็นกระบวนการมาก่อนทั้งสิ้น และในกระบวนการเกิดพฤติกรรมทั้งหมดนี้ สुरुพล พะยอมแยม (2556) ได้แบ่งออกเป็นกระบวนการย่อยได้ 3 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการรับรู้ (Perception process) กระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการเบื้องต้นที่เริ่ม จากการที่บุคคลได้สัมผัส หรือรับข่าวสารจากสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยผ่านประสาทสัมผัส ซึ่งรวมถึง การรู้สึก (Sensation) กับสิ่งเร้าที่รับสัมผัสนั้นด้วย

2. กระบวนการคิดและเข้าใจ (Cognition process) กระบวนการนี้อาจเรียกได้ว่า กระบวนการ ทางปัญญา ซึ่งเป็นกระบวนการที่ประกอบ ไปด้วยการเรียนรู้ การคิด และการจำ ตลอดจนการนำไปใช้หรือเกิดพัฒนาการจากการเรียนรู้ นั้น ๆ ด้วยการรับสัมผัส การรู้สึก ที่นำมาสู่ การคิดและเข้าใจนี้ เป็นระบบการทำงานที่มีความละเอียดซับซ้อนมาก และเป็นกระบวนการภายใน ทางจิตใจ

3. กระบวนการการแสดงออก (Spatial behavior process) หลังจากผ่านขั้นตอนของ การรับรู้และการคิดและเข้าใจแล้ว บุคคลจะมีอารมณ์ตอบสนองต่อสิ่งที่ได้รับรู้นั้น ๆ แต่ยังมีได้ แสดงออก ให้ผู้อื่น ได้รับรู้อย่างคงเป็นพฤติกรรมที่อยู่ภายใน (Covert behavior) แต่เมื่อได้และเลือกที่จะแสดง การตอบสนองให้บุคคลอื่นสังเกตได้เราจะเรียกว่าพฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) ซึ่งพฤติกรรม ภายนอกนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่มีอยู่ทั้งหมดภายในตัวบุคคลนั้น เมื่อมี ปฏิกริยาตอบสนอง ต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่ง การแสดงออกมาเพียงบางส่วนของที่มีอยู่จริง จึงเรียกว่า (Spatial behavior) ในการเกิดกระบวนการย่อยทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ไม่สามารถแยกเป็นอิสระจากกันได้ เพราะ การเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้งนั้นจะมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันอย่างมาก พฤติกรรมทุกอย่างย่อมมีสาเหตุ คือ การที่มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมออกไปนั้นจะต้อง มีสาเหตุ ต้นเหตุแห่ง พฤติกรรมนั้นเรียกว่า สิ่งเร้า (Stimulus) ส่วนพฤติกรรมซึ่งกระทำตอบต่อ สิ่งเร้านั้น เรียกว่า ปฏิกริยาตอบสนอง (Response) ปฏิกริยาตอบสนองบางอย่างก็กระทำตอบสิ่งเร้า ไปตรง ๆ เช่น ร้องไห้เมื่อถูกว่า แต่บางทีเราก็ไม่ได้ทำปฏิกริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าตรง ๆ ดังนั้น พฤติกรรมของ

มนุษย์จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก กันยา สุวรรณแสง (2556) กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นระบบของความเกี่ยวเนื่องระหว่างสิ่งเร้า การประสานสัมพันธ์ (Integration) และปฏิกิริยาตอบสนอง

กันยา สุวรรณแสง (2556) เมื่อบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมาการแสดงออก เช่น นั้นได้ย่อมต้องอาศัยขั้นตอนของการเกิดอย่างเป็นกระบวนการมาก่อนทั้งสิ้นและในกระบวนการเกิดพฤติกรรมทั้งหมดนี้

1. พฤติกรรมเกิดจากการทำงานของระบบต่าง ๆ ในร่างกายซึ่งแรงขับต่าง ๆ จะไปกระตุ้นให้ร่างกายแสดงออกพฤติกรรม
2. พฤติกรรมเกิดจากความคิดความเข้าใจการคิดเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมถ้าต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต้องเปลี่ยนแปลงการคิดของบุคคล
3. พฤติกรรมเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะผลของการกระทำถ้าได้สิ่งทีพอใจจะทำให้มีพฤติกรรมนั้นสูงขึ้น
4. พฤติกรรมเกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรม

สุริวัทย์ ใจกล้า (2557) กล่าวว่า เมื่อบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมาการแสดงออก เช่นนั้น ไม่ ย่อมต้องอาศัยขั้นตอนของการเกิดอย่างเป็นกระบวนการมาก่อนทั้งสิ้นและในกระบวนการเกิดพฤติกรรมทั้งหมดนี้ได้แบ่งออกเป็นกระบวนการย่อยได้ 3 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการรับรู้ (Perception process) กระบวนการรับรู้เป็นกระบวนการเบื้องต้นที่เริ่มจากการที่บุคคลได้รับสัมผัสหรือรับข่าวสารจากสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยผ่านประสาทสัมผัสซึ่งรวมถึงการรู้สึก (Sensation) กับสิ่งเร้าที่รับสัมผัสนั้นด้วย
2. กระบวนการคิดและเข้าใจ (Cognition process) กระบวนการนี้อาจเรียกได้ว่า กระบวนการทางปัญญาซึ่งเป็นกระบวนการที่ประกอบได้ด้วยการเรียนรู้การคิดและการจำตลอดจนการนำไปใช้หรือเกิดพัฒนาการจากการเรียนรู้ นั้น ๆ ด้วยการรับสัมผัสการรู้สึกที่นำมาสู่การคิดและเข้าใจนี้เป็นระบบการทำงานที่มีความละเอียดซับซ้อนมากและเป็นกระบวนการภายในทางจิตใจ
3. กระบวนการการแสดงออก (Spatial behaviour process) หลังจากผ่านขั้นตอนของการรับรู้และการคิดและเข้าใจแล้วบุคคลจะมีอารมณ์ตอบสนองต่อสิ่งที่ได้รับรู้นั้น ๆ แต่ยังมีได้แสดงออกให้ผู้อื่นได้รับรู้อย่างเป็นพฤติกรรมที่อยู่ภายใน (Covert behaviour) แต่เมื่อได้คิดและเลือกที่จะแสดงการตอบสนองให้บุคคลอื่นสังเกตได้เราจะเรียกว่าพฤติกรรมภายนอก (Overt behaviour) ซึ่งพฤติกรรมภายนอกนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่มีอยู่ทั้งหมดภายในตัวบุคคลนั้นเมื่อมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งการแสดงออกมาเพียงบางส่วนของที่มีอยู่จริงจึงเรียกว่า (Spatial behaviour) ในการเกิดกระบวนการย่อยทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ไม่สามารถแยกเป็นอิสระจากกันได้เพราะการเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้งนั้นจะมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กันอย่างมาก

พฤติกรรมทุกอย่างย่อมมีสาเหตุ คือ การที่มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมออกไปนั้นจะต้องมีสาเหตุ ต้นเหตุแห่งพฤติกรรมนั้นเรียกว่าสิ่งเร้า (Stimulus) ส่วนพฤติกรรมซึ่งกระทำต่อสิ่งเร้านั้น เรียกว่าปฏิกิริยาตอบสนอง (Response) ปฏิกิริยาตอบสนองบางอย่างก็กระทำต่อสิ่งเร้าโดยตรง ๆ เช่น ร้องไห้เมื่อถูกว่าแต่บางทีเราก็ไม่ได้ทำปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าตรง ๆ ดังนั้น พฤติกรรมของมนุษย์จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก

กระบวนการทางจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล

พฤติกรรมของบุคคลในองค์การเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลายประการทั้ง องค์ประกอบภายนอกตัวบุคคลได้แก่สิ่งแวดล้อมซึ่งอาจเป็นบุคคลสิ่งของเหตุการณ์ต่าง ๆ และ องค์ประกอบภายในตัวบุคคลได้แก่กระบวนการทางจิตวิทยาประกอบด้วยความรู้ทัศนคติค่านิยม องค์ประกอบทั้งสองนี้จะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในด้านความคิดการตัดสินใจการประเมินค่า การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นพฤติกรรมของบุคคลนี้เมื่อปฏิบัติไปแล้วย่อมมีผลสืบเนื่องมาจากการ ทำพฤติกรรมนั้นผลสืบเนื่องอาจจะเป็นไปได้ทั้งในลักษณะที่เป็นความพอใจและความไม่พอใจแก่ บุคคลถ้าผลสืบเนื่องใดนำความพอใจมาให้บุคคลก็มักจะทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในทางตรงกันข้าม ถ้าผลสืบเนื่องนั้นนำความไม่พอใจมาสู่บุคคลบุคคลก็พยายามทำพฤติกรรมใหม่ (เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ, 2555)

สุริยา ก่อทู่ (2554) ได้ กล่าวว่า พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การ กระทำหรือการแสดงออกของพนักงานโดยอยู่ในสภาวะที่ปราศจากอุบัติเหตุการบาดเจ็บพิการตาย เกิดโรคจากการทำงานทรัพย์สินเสียหายและมีสุขภาพอนามัยที่ดีตามหลักพฤติกรรมศาสตร์นั้น พฤติกรรมความปลอดภัยจะเกิดขึ้นได้ต้องมีปัจจัยหลายประการด้วยกันจำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

1. ปัจจัยที่ช่วยโน้มน้าวบุคคลให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย (Predisposing factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจความเชื่อทัศนคติและค่านิยมของบุคคลที่มีต่อเรื่องใด เรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอนามัยของบุคคลซึ่งพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลซึ่งส่วนใหญ่มักจะได้รับทั้งในทางตรงและ ทางอ้อมหรือจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย (Enabling factors) เป็นปัจจัย ที่เกิดขึ้นจากการที่บุคคลต่าง ๆ มีโอกาสที่จะใช้บริการหรืออุปกรณ์รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่และ จัดหาไว้ให้อย่างทั่วถึงได้แก่สถานพยาบาลแหล่งอาหารหรืออุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย เป็นต้น

3. ปัจจัยที่ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความปลอดภัย (Reinforcing factors) เป็นปัจจัยที่ นอกเหนือจากปัจจัยดังกล่าวข้างต้นได้แก่ปัจจัยที่เกิดจากการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการ ดำเนินงานทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ครอบครัวญาติเพื่อนนายจ้างและบุคลากรอื่น ๆ ซึ่งบุคคล

เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัยโดยการอบรมสั่งสอนกระตุ้นเตือนการชักจูงการเป็นตัวอย่างการดูแลควบคุมรวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการกระทำหรือการปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมที่จะนำไปสู่การมีสุขภาพหรือพฤติกรรมอนามัยตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวิรัชชัย เฉลิมจิระรัตน์ (2557) ได้สรุปแนวการศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยใน คือ การกระทำของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ได้แสดงออกในขณะที่ทำงานที่แสดงให้เห็นว่าเป็นการทำงานที่ไม่อันตรายไม่อยู่ในสภาพที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุรวมถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบความปลอดภัยในการทำงานและการกระทำอื่น ๆ อันจะก่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน โดยแบ่งพฤติกรรมความปลอดภัยออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การที่พนักงานปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการในการทำงานที่ปลอดภัยโดยปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่บริษัทได้กำหนดขึ้นอย่างเคร่งครัด

2. การใช้เครื่องมืออุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย หมายถึง การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลการเลือกใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสมกับลักษณะงานการตรวจสอบความสมบูรณ์ของเครื่องมือหรืออุปกรณ์ก่อนการใช้งานการดูแลรักษาและเก็บเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้งานเสร็จแล้วให้เรียบร้อย

3. ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน หมายถึง การที่พนักงานทำงานโดยมีสมาธิไม่ประมาทเหม่อลอยไม่คิดถึงเรื่องอื่นในขณะที่ทำงานหยอกล้อกันระหว่างการทำงานร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงมีการพักผ่อนที่เพียงพอ

ดังนั้น พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของ พนักงาน โดยอยู่ในสถานะที่ปราศจากอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ พิการ ตาย เกิดโรคจากการทำงาน ทรัพย์สินเสียหาย และมีสุขภาพอนามัยที่ดี

สมถวิล เมืองพระ (2555) ได้เสนอแนวคิดตามหลักพฤติกรรมศาสตร์นั้น พฤติกรรมความปลอดภัยจะเกิดขึ้นได้ ต้องมีปัจจัยหลายประการด้วยกัน จำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

1. ปัจจัยที่ช่วยโน้มน้าวบุคคลให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย (Predisposing factors) เป็น ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความเข้าใจ ความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยมของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอนามัยของบุคคล ซึ่งพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งส่วนใหญ่่มักจะได้รับทั้งในทางตรงและทางอ้อม หรือจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย (Enabling Factors) เป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นจากการที่บุคคลต่าง ๆ มีโอกาสที่จะใช้บริการหรืออุปกรณ์ รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่และ

จัดหาไว้ให้อย่างทั่วถึง ได้แก่ สถานพยาบาล แหล่งอาหาร หรืออุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย เป็นต้น

3. ปัจจัยที่ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความปลอดภัย (Reinforcing factors) เป็นปัจจัยที่นอกเหนือจาก ปัจจัยดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ ปัจจัยที่เกิดจากการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ครอบครัว ญาติ เพื่อน นายจ้างและบุคลากรอื่น ๆ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะมี อิทธิพลต่อการปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัยโดยการอบรม สั่งสอน กระตุ้นเตือน การชักจูง การเป็นตัวอย่าง การดูแลควบคุม รวมทั้งการส่งเสริมให้การกระทำ หรือการปฏิบัติที่ถูกต้องและ เหมาะสมที่จะนำไปสู่การมีสุขภาพหรือพฤติกรรมอนามัยตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัย

การที่จะเข้าใจพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานหรือสุขภาพอนามัยของ บุคคลนั้นส่วนใหญ่จะอาศัยแนวคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาเพื่อแก้ปัญหาทางสุขภาพอนามัยของ บุคคลจะต้องเปลี่ยนแปลงลักษณะการดำเนินชีวิตของบุคคลนั้น ๆ และควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อม มากกว่าที่จะเป็นการให้บริการทางด้านการรักษาพยาบาล โดยให้การศึกษาแก่บุคคลเกี่ยวกับ ความสามารถและความรับผิดชอบของตัวเขาในการที่จะปกป้องสุขภาพของตนเองซึ่งเป็นแนวคิด ด้านการป้องกันและทฤษฎีที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมีดังนี้

1. การปรับพฤติกรรมด้วยการควบคุมตนเอง (Self-control)

กระบวนการควบคุมตนเอง (Self-control) เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมซึ่ง มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้โดยอาศัยหลักการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมซึ่งกระบวนการนี้บุคคล จะใช้วิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีร่วมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย กระบวนการที่นำไปสู่เป้าหมายและควบคุมทั้งตัวแปรภายในและภายนอกของบุคคลอันจะมีผลต่อ พฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเองส่วนผู้ปรับพฤติกรรมเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาหรือฝึกวิธีการ ที่เหมาะสมให้เท่านั้นลักษณะ เช่น นี้จะทำให้กระบวนการควบคุมตนเองมีความแตกต่างจาก กระบวนการปรับพฤติกรรมที่อาศัยการจัดกระทำจากบุคคลภายนอกในการควบคุมตนเองเจ้าของ พฤติกรรมจะมีบทบาทในการเลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่เป็นปัญหาและประเมินผลเป้าหมายด้วย ตนเองเพื่อเปลี่ยนแปลงจากการตอบสนองที่ไม่มีประสิทธิภาพไปสู่วิธีการแก้ไขอย่างเป็นระบบและ มีผลระยะยาวให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนใหม่นี้มีความคงทนถาวรและจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการปรับ พฤติกรรมโดยการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรมดังกล่าวมาแล้วพฤติกรรมบางอย่างให้ผลกรรมทางบวก ในปัจจุบันแต่ให้ผลกรรมทางลบในอนาคต เช่น การดื่มสุราการสูบบุหรี่และพฤติกรรมบางอย่าง

ให้ผลกรรมทางลบในปัจจุบันแต่ให้ผลกรรมทางบวกในอนาคต เช่น การทนเจ็บจากการถอนฟัน เป็นต้น เทคนิคที่ใช้ในการควบคุมตนเองส่วนใหญ่แล้วนักปรับพฤติกรรมจะใช้วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองประเมินตนเองการให้เสริมแรงตนเองและการตั้งเกณฑ์มาตรฐานของตนเองนอกจากนี้ยังได้มีการใช้เทคนิคอื่น ๆ ประกอบ เช่น การสอนตนการลงโทษตนเองและการทำสัญญากับตนเองแต่อย่างไรก็ตามในการควบคุมตนเองมักใช้วิธีการเหล่านี้ควบคู่กันไปและพบว่า การใช้วิธีการเหล่านี้มาผสมผสานกันจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้เทคนิคเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้การใช้เทคนิคในการควบคุมตนเองยังขึ้นอยู่กับบุคคลสภาพการณ์และพฤติกรรมที่ใช้อีกด้วย

สรุปได้ว่าการที่บุคคลรู้จักควบคุมตัวเองในการปฏิบัติตนเพื่อก่อให้เกิดความปลอดภัยแล้วก็จะมีความปลอดภัยในการทำงาน

2. ทฤษฎีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (Theory of self-efficacy)

Anton (2015) ได้พัฒนามาจากหลักการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning principles) ทฤษฎีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนนี้มีข้อสมมติฐานว่าคนเรานั้นมีกระบวนการเชิงปัญญาหรือกระบวนการความรู้ (Cognitive ability) ที่จะสามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้โดยการคิดหรือการดูตัวอย่างจากผู้อื่นหรือการเลียนแบบผู้อื่น โดยก่อนที่คนเราจะแสดงพฤติกรรมออกไปนั้นคนเราจะมีความคาดหวังเกิดขึ้นอย่างน้อย 2 อย่าง คือ การคาดหวังผลของการกระทำ (Outcome expectation) ถ้าคาดว่าจะได้ผลกรรมที่น่าพึงพอใจก็จะกระทำและขณะเดียวกันก็คาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง (Efficacy expectation) ที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นด้วยถ้า พบว่า ตัวเองน่าจะมี ความสามารถที่จะทำได้ก็จะทำและจะไม่ทำถ้า พบว่า ตัวเองไม่มีความสามารถที่จะทำได้ ดังนั้น การที่คนจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานที่ดีจะต้องมีความรู้และมั่นใจว่าตนเองสามารถ จะกระทำการเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายได้

3. แบบจำลองความเชื่อเกี่ยวกับสุขภาพ (Health belief model)

สมถวิล เมืองพระ (2555) ได้กล่าวถึงข้อสมมติฐานเกี่ยวกับความเชื่อด้านสุขภาพ Rosenstock ที่ว่าสุขภาพที่ดี (Good health) ในความคิดของแต่ละคนไม่เหมือนกันทำให้มีผลต่อการยอมรับและการตัดสินใจที่จะกระทำหรือมีพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายแตกต่างกัน การที่บุคคลจะปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใด ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยนั้นจะต้อง มีความเชื่อหรือการยอมรับเกี่ยวกับอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยอยู่ 3 ประการ อันจะนำไปสู่การมีสุขภาพหรือการมีพฤติกรรมความปลอดภัย คือ

1. การรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงและความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วย (Perceived susceptibility)

หมายถึง การที่บุคคลแต่ละคนมีการรับรู้ถึงโอกาสที่จะเกิดการเจ็บป่วยหรือเสี่ยงต่อการเจ็บป่วย

แตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะปฏิเสธไม่เชื่อหรือบางคนก็เชื่อว่าเขามีโอกาสจะเจ็บป่วย อย่างแน่นอนหรือมีโอกาสเกิดขึ้นเหมือนกันแต่ไม่มากนัก เป็นต้น ซึ่งระดับการรับรู้นี้จะมี ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายหรืออาการเจ็บป่วยจากการทำงาน

2. การรับรู้ถึงความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ (Perceived severity) หมายถึง การที่ บุคคลตระหนักถึงความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุและผลกระทบที่ตามมาจากการเกิดอุบัติเหตุ เช่น ความเจ็บป่วยพิการตายและผลที่ตามมาทางสังคม เช่น การหยุดงานผลกระทบต่อชีวิต ครอบครัวและความสัมพันธ์กับบุคคลในองค์กรซึ่งมีผลทำให้พฤติกรรมการป้องกันอันตราย แตกต่างกันไป

3. การรับรู้เกี่ยวกับผลดีและผลเสียของการปฏิบัติเพื่อต่อต้านหรือหลีกเลี่ยงการเกิด ความเจ็บป่วย (Perceived benefits and barrier) ซึ่งการรับรู้ในข้อ 1 และข้อ 2 นั้นเป็นสภาวะของ จิตใจและความพร้อมที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่งต่อไปแต่ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะกำหนดว่าพฤติกรรมที่จะ กระทำนั้นเป็นอย่างไรการที่บุคคลเลือกว่าจะกระทำอะไรขึ้นอยู่กับความพร้อมทางด้านจิตใจและ การรับรู้ถึงผลดีและอุปสรรคโดยจะปฏิบัติหรือไม่ขึ้นอยู่กับวิธีการที่บุคคลนั้นเชื่อว่าจะก่อให้เกิด ผลดีกับตนมากที่สุดและมีอุปสรรคหรือผลเสียน้อยที่สุดซึ่งต้องสัมพันธ์กับการลดโอกาสที่จะได้รับ อันตรายจากการเกิดอุบัติเหตุและความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุ

หลักการทางพฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

เจลิ้มซัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ได้ กล่าวว่า หลักการพฤติกรรมกรรมการบริหารนี้ เป็นหน้าที่ ของผู้บริหารทุกระดับ หรือเป็นงานของฝ่ายจัดการ ซึ่งนับว่าเป็นหัวใจของงานความปลอดภัยใน การทำงานเลยทีเดียว เพราะการปฏิบัติงานทุกอย่าง ถ้าขาดผู้บริหารที่ดีและเก่งแล้ว งานนั้นสำเร็จได้ ยากหรือสำเร็จได้แต่คุณภาพของผลผลิตก็อาจต่ำลงได้ ความพอใจในการทำงานและความปลอดภัย ในการทำงานอาจไม่มีก็ย่อมเป็นไปได้

พฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานก็ เช่น เดียวกัน ถ้าขาดผู้บริหารที่ เป็นผู้นำที่ดีและมีความสามารถแล้ว ก็อาจทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการทำงานได้ ผู้บริหาร เปรียบเสมือนเข็มทิศที่คอยบอกทางให้ผู้เดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย และเป็น เสมือนนายท้ายเรือที่คอยควบคุมเรือให้ไปสู่จุดหมายได้อย่างปลอดภัย หน้าที่ของผู้บริหารจะต้อง กำหนดนโยบาย วางแผนเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ไม่เสี่ยงต่อการเกิดอันตราย ในการปฏิบัติงาน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน มีความพอใจ มีขวัญกำลังใจ เป็นต้น ดังนั้น พฤติกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานจึงต้องเน้นการร่วมมือกันของบุคคล ทุกระดับ คือ โดยผู้บริหารแต่ละระดับมีหน้าที่แตกต่างกันจะแสดงให้เห็นข้อแตกต่างกันในแง่ของ การรับผิดชอบต่องานหรือลักษณะของงานของผู้บริหารระดับต่าง ๆ เพื่อความปลอดภัยในการ

ทำงาน โดยผู้บริหารระดับสูงจะรับผิดชอบในด้านการวางแผนเป็นส่วนใหญ่ ขณะที่ผู้บริหารระดับต้นจะรับผิดชอบมากในด้านการควบคุมเป็นต้นพฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานก็คือ การนำหลักวิชาการบริหารซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการวางแผน การจัดองค์การ การอำนาจการ และการควบคุมงานมาประยุกต์ในพฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ในที่นี้จะขอกล่าวเฉพาะแนวคิดสำคัญของหลักการทางพฤติกรรมบริหารความปลอดภัยในการทำงานที่ผู้บริหารควรทราบ ซึ่งประกอบด้วยหลักการ 4 ประการ

1. การวางแผนเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ผู้บริหารจะต้องแสดงพฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานอย่างจริงจังและตัดสินใจในการจัดรูปความคิดเพื่อแก้ปัญหาความปลอดภัยในการทำงานเป็นระบบ โดยสามารถวิเคราะห์ถึงสถานการณ์อาการและสาเหตุของปัญหาความปลอดภัยในการทำงานที่จะต้องแก้ไข การประเมินความเป็นไปได้ในกลยุทธ์ของการแก้ไขปัญหาความปลอดภัยในการทำงาน การสรรหาทรัพยากรด้านความปลอดภัยในการทำงาน การสร้างแนวร่วมทางความคิดกับผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานและการวางระบบกำกับดูแลแผนงานที่มีประสิทธิภาพการวางแผนเพื่อความปลอดภัยในการทำงานเป็นเครื่องชี้ความสามารถและพฤติกรรมกรรมการบริหารที่สำคัญยิ่ง องค์การหรือหน่วยงานจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในด้านต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงด้านความปลอดภัยในการทำงานด้วย ส่วนหนึ่งเกิดจากพฤติกรรมกรรมการบริหารของผู้บริหารในองค์การมีความรู้และทักษะเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อความปลอดภัยในการทำงานมากน้อยเพียงใด

2. การจัดองค์การเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ผู้บริหารจะต้องแสดงพฤติกรรมกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยอย่างเหมาะสม โดยการวางโครงสร้างการบริหารด้านความปลอดภัยในการทำงานทั้งแนวนอนแนวตั้ง การกำหนดโครงสร้างหน่วยงานด้านความปลอดภัยในการทำงานที่เหมาะสมสอดคล้องกับโครงสร้างหลักขององค์การ กำหนดสายงานด้านความปลอดภัยในการทำงาน และการบังคับบัญชาที่เอื้ออำนวยให้การบริหารงานด้านความปลอดภัยในการทำงานมีเอกภาพและบรรลุผลสำเร็จ การวางกระบวนการของงานที่ส่งผลรวดเร็ว ฉับไว และการวางตัวบุคคลผู้รับผิดชอบซึ่งแต่ละคนสามารถแสดงความรู้ ความสามารถ ความตั้งใจ ความพอใจในการทำงาน ได้อย่างเต็มที่ หรือการจัดงานให้เหมาะกับคน หรือว่าจัดคนให้เหมาะกับงาน เป็นต้น เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยมากขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น การจัดองค์การเพื่อความปลอดภัยในการทำงานก็คือ การวางระเบียบกฎเกณฑ์ให้กิจกรรมต่าง ๆ ขององค์การด้านความปลอดภัยดำเนินไปให้ได้สัดส่วนกันโดยกำหนดว่าใครมีหน้าที่ทำอะไรมีอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างไร มีความพร้อมที่จะให้ตรวจสอบได้ ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการด้านความปลอดภัยในการทำงานขององค์การบรรลุตามแผนที่กำหนดไว้

3. การอำนวยความสะดวกเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ผู้บริหารจะต้องแสดงพฤติกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการส่งเสริมเพื่อให้ผู้ได้บังคับบัญชาทุกคนทำงานด้วยความเชื่อมั่น มีเป้าหมายที่ชัดเจนแน่นอน ด้วยขวัญกำลังใจที่ดี การพัฒนาทีมงานและผู้นำในระดับรองเพื่อให้สามารถแทนกันได้อย่างต่อเนื่องและไม่ยึดติดตัวบุคคล การสื่อสารข้อมูลทุกรูปแบบที่สร้างความเข้าใจที่ตรงกันในหน่วยงานและการประสานงานที่มีหลักการร่วมมือหน่วยงาน และความยืดหยุ่นที่เหมาะสม การจูงใจการสนับสนุน การให้ความสะดวก การให้ความสบายใจ การยิ้มแย้มแจ่มใส การให้เกียรติตนเองและให้เกียรติผู้อื่น การทำงานเป็นทีมเหล่านี้ เป็นพฤติกรรมบริหารเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน

4. การควบคุมงานเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ผู้บริหารจะต้องแสดงพฤติกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานอย่างมีความยุติธรรม โดยการกำกับการเพื่อให้ นโยบายวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์การบรรลุผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งไว้ การติดตามดูแลการทำงานในขั้นตอนที่สำคัญเพื่อช่วยแก้ปัญหาอุปสรรคร่วมปรึกษาหารือเพื่อปรับแผนและวิธีปฏิบัติที่เหมาะสม การประเมินผลงาน รวมทั้งการสนใจและการให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ความเป็นกันเองทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวของผู้ได้บังคับบัญชา รวมความก็คือ คอยควบคุมดูแลทั้งสภาพแวดล้อมในการทำงาน และคนในขณะทำงานเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงานเหล่านี้ เป็นพฤติกรรมบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมการบริหารเพื่อความปลอดภัยในการทำงานนั้น ผู้บริหารต้องตระหนักไว้เสมอว่า จะต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุผลเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานโดยอาศัยผู้อื่น ผู้บริหารจะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ วางนโยบาย วางแผน จัดรูปองค์การ จัดอัตราค่าจ้างการทำงานประมาณ การรายงานการควบคุม และการประเมินผลเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน และผู้บริหารจะต้องมีการแก้ปัญหา การตัดสินใจ การจูงใจ และการสร้างภาวะผู้นำเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน

ปัจจัยในการกำหนดพฤติกรรมเสี่ยง ถ้าบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานอย่างปลอดภัย และเห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นต่อการกระทำดังกล่าวแล้วก็จะนำไปสู่ความตั้งใจที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งทั้งหมดก็แสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมนั่นเอง กล่าวคือ มนุษย์ทุกคนเมื่อมีความรู้และความตระหนักเกิดขึ้นจะไปกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ออกมาและถ้าบุคคลนั้นก็จะเป็นไปสู่ความตั้งใจที่จะลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ออกมาได้ซึ่งทั้งหมดก็จะแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมนั่นเอง และ เช่นเดียวกันกับความหวังทางสังคม ที่อยู่รอบตัวบุคคลของแต่ละคน เมื่อทุกคนเห็นคุณค่าหรือประโยชน์แล้วก็จะทำให้เกิดบรรทัดฐานทางสังคมของบุคคลขึ้นมา ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถทำให้บุคคลเกิดความตั้งใจที่จะลงมือปฏิบัติเป็นพฤติกรรมที่

แสดงออกมาได้ ซึ่งจากแนวคิดนี้แสดงให้เห็นว่าบรรทัดฐานทางสังคม จะมีอิทธิพลต่อบุคคลรอบข้างด้วย

การส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย

การส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยนั้น ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลาย และงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยดังที่ได้กล่าวไปนั้น ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นการศึกษาเพื่อหาแนวทางการพัฒนาวิธีการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย มีผู้ให้ความหมายของกระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยไว้ดังนี้

เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ให้ความหมายของการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย คือ การนำหลักการของการวิเคราะห์พฤติกรรมมาทำให้ผลงานด้านความปลอดภัยพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง ด้วยวิธีการชั่งป่งพฤติกรรมเสี่ยง (Risk behaviour) แล้วจำกัด

ธงชัย เสริมพงษ์พันธ์ (2554) ให้ความหมายว่า การส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย เป็นเครื่องมือในการลดอุบัติเหตุ เนื่องมาจากเหตุผลในด้านพฤติกรรมศาสตร์การศึกษาและจัดทำพฤติกรรมที่มีมาตรฐานและเข้าใจในธรรมชาติของพฤติกรรม เพื่อให้พนักงานปฏิบัติตามพฤติกรรมที่ถูกต้อง ซึ่งทำให้เกิดการปลูกฝังความปลอดภัยในการทำงานอย่างถาวรจึงถือเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่จะช่วยควบคุมให้คนเกิดพฤติกรรมที่ปลอดภัยได้โดยการอาศัยหลักการจูงใจจากความหมายของการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยที่กล่าวมานั้น จึงสรุปได้ว่าการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย หมายถึง กระบวนการในการชั่งป่งพฤติกรรมเสี่ยงจากการปฏิบัติงาน เพื่อดำเนินการกำจัดหรือลดพฤติกรรมเสี่ยงนั้น ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและเป็นวิธีการเกี่ยวข้องกับปัจจัยในการแสดงออกของพฤติกรรมความปลอดภัย รวมทั้งการกระตุ้นพฤติกรรมความปลอดภัยที่พึงประสงค์ด้วยการเสริมแรง การให้รางวัลหรือการชมเชย

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Cox (2013) ได้ศึกษาโครงสร้างของการจัดการความปลอดภัย และทัศนคติของ พนักงานที่มีต่อความปลอดภัย กลุ่มตัวอย่างเป็นลูกจ้างบริษัทในยุโรปจำนวน 630 คน ในสายงาน การผลิต พบว่า กลยุทธ์ในการจัดการด้านความปลอดภัย และการเปลี่ยนแปลงทัศนคตินั้นควรให้ การเสริมแรงสำหรับคนที่มีความเชื่อในทางที่ถูก และกำจัดความไม่เป็นระบบหรือความเชื่อที่ผิด ๆ ออกไป

Klonowicz and Sokolowska (2014) ได้ทำการศึกษาเรื่อง อันตรายประจำวัน: ความแตกต่างระหว่างบุคคล การรับรู้อุบัติเหตุ และพฤติกรรมความปลอดภัย บุคลิกภาพ พื้นฐาน และปัจจัยที่ควรรู้สัมพันธ์กับแหล่งอำนาจควบคุมความเสี่ยง ที่ซึ่งความเสี่ยงนั้นสัมพันธ์กับอุบัติเหตุ

ในงานอุตสาหกรรม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คนงานเพศชาย จำนวน 65 คน ที่ทำงานใกล้เตาหลอมเหล็ก จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่ไม่หลีกเลี่ยงความเสี่ยงมากจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยที่ไม่ดี และ ผู้ที่หลีกเลี่ยงความเสี่ยงมากจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยที่ดีกว่า ดังนั้น สถานการณ์เฉพาะเป็นเครื่องชี้ ลักษณะของบุคคลว่าจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยหรือความเสี่ยงเพียงใด

รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2556) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัย และ พฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม พบว่า พนักงานที่มีเพศอายุ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์ทำงานทั้งหมด การศึกษา รายได้ ประสบการณ์ในการได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน การอบรมเรื่องความปลอดภัย และการอบรมใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลแตกต่างกันมีการรับรู้ระบบความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน พนักงานหญิง พนักงานที่ไม่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน พนักงานที่เคยอบรมด้านความปลอดภัย และพนักงานที่เคยอบรมใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลมีพฤติกรรมความปลอดภัยมากกว่าพนักงานชาย พนักงานที่เคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน พนักงานที่ไม่เคยอบรมด้านความปลอดภัย และพนักงานที่ไม่เคยอบรมใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการรับรู้ระบบความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุริวัลย์ ใจกล้า (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัทเอสอีไออินเตอร์คอนเนคส์โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นพนักงาน APFA มีความรู้ความเข้าใจโดยรวมอยู่ในระดับมากส่วนความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่อกิจกรรมแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกันแต่สำหรับทัศนคติต่อกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับดีส่วนปัจจัยเสริมสร้างความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับดีและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมสร้างความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยเมื่อแจกแจงเป็นรายด้าน พบว่า วิศวกรรมศาสตร์มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำการศึกษา มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและการออกกฎข้อบังคับมีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมากที่สุดทำพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานเมื่อแจกแจงเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับดีด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์โดยรวมอยู่ในระดับดีด้านสภาพแวดล้อมโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้และด้านการจัดการโดยรวมอยู่ในระดับดี

สมปอง เมฆมนต์ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานและคนทำงานในเขตประกอบการบริษัท ไออาร์พีซีจำกัด (มหาชน) ผลการวิจัยความแตกต่างค่าเฉลี่ยปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานที่ทดสอบ 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งงาน และอายุงาน กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของ

พนักงาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการและมีอายุงานมากกว่า 12 ปีขึ้นไปและมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อคำถามที่แสดงถึงการมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับที่มากและเมื่อวิเคราะห์และทดสอบสมมติฐานที่ว่าเพศอายุระดับการศึกษาระดับตำแหน่งงานและอายุงานที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยมากกว่าเพศหญิงปัจจัยด้านช่วงอายุต่าง ๆ กัน และปัจจัยด้านระดับการศึกษาที่ต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่ต่างกันส่วนพนักงานและคนทำงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับตำแหน่งงานและด้านอายุงานที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยที่ระดับหัวหน้างานจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมากกว่าตำแหน่งงานระดับปฏิบัติการและพนักงานที่มีอายุงานมากกว่าจะมีพฤติกรรมความปลอดภัยมากกว่าพนักงานที่มีอายุงานต่ำกว่าตามลำดับ

สาคร อวนทอง (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ โรงเหล็กกรีตรีออนแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรีผลการวิจัย พบว่า พนักงานระดับปฏิบัติการมีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุเฉลี่ย 29-37 ปี มีระดับการศึกษาส่วนมากในระดับอนุปริญญา/ ปวส. ส่วนมากมีสถานภาพสมรสแล้วและมีประสบการณ์ส่วนมากทำงานมากกว่า 12 ปีมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรมโดยรวมและพฤติกรรมการคำนึงถึงความปลอดภัยในการปฏิบัติงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีพฤติกรรมการคำนึงถึงความปลอดภัยในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการคำนึงถึงความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.03

สุริยา ก่อทุ (2554) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ โรงงานผลิตพลาสติกขึ้นรูป: กรณีศึกษาบริษัทตรีอรรถบูรณจำกัดผลการศึกษา พบว่า 1) พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานอยู่ในระดับสูง 2) ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานในภาพรวมอยู่ในระดับมากและทั้งสองปัจจัยมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยรวมกันทำนaylorส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ได้ร้อยละ 35.6 และ 3) พนักงานที่มีเพศอายุระดับการศึกษาสถานภาพ ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์ฝึกอบรมด้านความปลอดภัย และประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงาน แตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนพนักงานที่มีสถานภาพหน่วยงานที่สังกัดจำนวนชั่วโมงการปฏิบัติงานและช่วงเวลาที่ใช้ทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

กอมณี รัตติธรรม (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัทไทยทาเคนาอากาศล ก่อนสร้างจำกัด ผลการศึกษา พบว่า 1) การรับรู้ความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานโดยรวมอยู่ในระดับสูง 2) พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 3) การรับรู้ความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัทไทยทาเคนาอากาศลก่อนสร้างจำกัดในระดับปานกลาง ($r = 0.31$) (4) พนักงานบริษัทไทยทาเคนาอากาศลก่อนสร้างจำกัดที่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานสูงกว่าได้แก่พนักงานที่มีอายุมากกว่า 40 ปีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีสถานภาพสมรสมีบุตรมากกว่า 2 คน อายุการทำงานมากกว่า 20 ปีหน้าที่รับผิดชอบในงานบริหารผ่านการอบรมด้านความปลอดภัยมากกว่า 10 หลักสูตรมีประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานและเคยพบเห็นเพื่อนร่วมงานประสบอุบัติเหตุ

ทรงศักดิ์ ไวกกล้า (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี พบว่า โดยภาพรวมระดับความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปดังนี้ด้านการจัดองค์กรเพื่อความปลอดภัยด้านการจัดการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในการทำงานด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานและด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ พบว่า เจ้าหน้าที่ที่มีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยเพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยที่เหมือนกัน อายุตั้งแต่ 25 ปี ลงมารายได้ไม่เกิน 10,000 บาท ระดับการศึกษาปริญญาโท และประสบการณ์ในการทำงานด้านความปลอดภัยตั้งแต่ 3 ปีลงมา มีพฤติกรรมในการทำงานที่มีความปลอดภัยมากที่สุดส่วนการสำเร็จการศึกษาด้านความปลอดภัยสำเร็จปริญญาตรีสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีพฤติกรรมในการทำงานที่มี

ความปลอดภัยมากกว่าที่สำเร็จการศึกษาความปลอดภัยผ่านการอบรมหลักสูตรเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

มธุริน เกียรติประภากุล (2556) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัทพีทีทีโกลบอลเคมีคอลจำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ไอ-หนึ่ง มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาให้ทราบถึงพฤติกรรมความปลอดภัยและปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ คุณลักษณะส่วนบุคคลการได้รับข้อมูลข่าวสารความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยโดยมีกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ พนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัทพีทีทีโกลบอลเคมีคอลจำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ไอ-หนึ่งสำรวจความคิดเห็นกลุ่มประชากรจำนวน 130 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจความคิดเห็นและทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติโดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และผลการศึกษา พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีอายุ 41 ปีขึ้นไปมีระยะเวลาปฏิบัติงาน 12 ปีขึ้นไปโดยปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานควบคุม/ปฏิบัติการผลิตและปฏิบัติงานในสังกัดหน่วยงานปฏิบัติการผลิตมากที่สุดโดยพนักงานส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยมากมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยดีมากและมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในส่วนของระดับพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงาน พบว่า ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับสูงส่วนผลการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ พบว่า ปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุและระยะเวลาปฏิบัติงานและการได้รับข้อมูลข่าวสารกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยไม่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยส่วนตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัดความรู้ความเข้าใจต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยและทัศนคติต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุระยะเวลาตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัดไม่มีผลต่อการได้รับข้อมูลข่าวสารพฤติกรรมความปลอดภัยและการได้รับข้อมูลข่าวสารพฤติกรรมความปลอดภัยไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยส่วนคุณลักษณะส่วนบุคคลด้านตำแหน่งงานและหน่วยงานสังกัดมีผลต่อความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยและความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยมีผลต่อทัศนคติต่อกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุรชาติพงษ์ รองสวัสดิ์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานที่มีผลต่อพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการประจำการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน คือ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านประสบการณ์การอบรมเรื่องความปลอดภัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ความปลอดภัยเพื่อความปลอดภัยในการทำงานรวมถึงปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาและระยะเวลาการทำงานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานส่วนปัจจัยการรับรู้เรื่อง การจัดการความปลอดภัยในการทำงานทั้ง 5 คือ นโยบายด้านความปลอดภัยความรู้ด้านความปลอดภัยการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านความปลอดภัยทัศนคติที่มีต่อความปลอดภัยการจูงใจด้านความปลอดภัยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ครั้งนี้เป็น การสำรวจ (Survey research model) เก็บข้อมูล โดยการใช้แบบสอบถามพนักงานบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย

พื้นที่ที่ทำการศึกษาคือเป็นภายในบริเวณบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย (Population) คือ พนักงานบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง จำนวน 6,844 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ พนักงานบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

เนื่องจากทราบจำนวนที่แน่นอนของประชากร จึงคำนวณกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Yamane (1967) ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดยที่ n หมายถึง จำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ต้องการ

N หมายถึง จำนวนประชากรทั้งหมด 6,844 คน

e หมายถึง ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{6,844}{1 + (6,844)(0.05)^2}$$

$$= \frac{6,844}{18.11}$$

$$= 377.91$$

จากการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างจากจำนวนประชากรทั้งหมด 6,844 คน โดยใช้หลักการคำนวณของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 378 ตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้การเก็บข้อมูลของแบบสอบถามครอบคลุมสมบูรณ์ จึงมีการเก็บแบบสอบถามเพิ่มเป็น 380 ตัวอย่าง ทำวิธีการเก็บแบบสอบถามด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample random sampling) เป็นวิธีการสุ่มตัวอย่างในประชากรที่มีโอกาสได้รับเลือกเท่า ๆ กันสามารถเป็นตัวแทนประชากรได้โดยสมบูรณ์ไม่เอนเอียง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทำวิจัยโดยการสำรวจ (Survey) ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล วิธีการแจกแบบสอบถาม จะดำเนินการแจกแบบสอบถามโดยตรงแก่พนักงานบริษัทฯ ผลิตยารถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ในช่วงเวลาพักเบรก

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการวิจัยเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อีกทั้งเพื่อการดำเนินงานที่เป็นระบบ มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแบบสอบถาม
2. ดำเนินการร่างแบบสอบถามโดยคำถามสอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่องที่ผู้วิจัยต้องการทราบ แบ่งคำถามออกเป็น 4 ส่วน คือ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) คำถามเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการด้านความปลอดภัย 3) คำถามพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน และ 4) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมต่อองค์กรเพื่อการปรับปรุงพัฒนา
3. นำร่างแบบสอบถามเข้าหารือร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้แบบสอบถามมีความเหมาะสม เป็นกลาง ถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย
4. นำร่างแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุง ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถามจากคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้อง
5. ทดสอบความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ โดยนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับพนักงานในโรงงานผลิตยารถยนต์แห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ จังหวัดระยอง จำนวน 30 คน

ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาจริง และนำแบบสอบถามมาทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient alpha cronbach method) ค่า α มากกว่า หรือเท่ากับ 0.7

6. เก็บรวบรวมแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำมาวิเคราะห์ ประมวลผล สรุปผล จัดทำรูปเล่ม และนำเสนอผลงานวิจัย

ลักษณะของแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม(Questionnaire)

ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ลักษณะคำถามปลายปิดและปลายเปิดเพื่อเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ มีทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อายุการทำงาน ประสบการณ์จากการเกิดอุบัติเหตุ และการได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย โดยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด มาตรฐานนามบัญญัติ (Nominal scale) และเรียงลำดับ (Ordinal scale)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำนวน 35 ข้อ แบ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการจัดการองค์กร จำนวน 10 ข้อ, การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน 9 ข้อ การป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน จำนวน 8 ข้อ และการจัดการด้านสารเคมี จำนวน 8 ข้อ เป็นมาตรวัดใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำนวน 25 ข้อ แบ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย จำนวน 9 ข้อ, การใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำนวน 9 ข้อและความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำนวน 7 ข้อ เป็นมาตรวัดใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ได้แก่ ทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยปฏิบัติ

วิธีการแปลผลแบบสอบถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 เป็นการกำหนดการแปลผลแต่ละช่วงคะแนน ตามรูปแบบของ บุญชม ศรีสะอาด (2535, หน้า 100) แบบมาตราส่วนประมาณค่า

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมต่อองค์กร ลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Open ended question) ให้พนักงานเขียนข้อเสนอแนะแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวเนื่องกับการวิจัยได้อย่างอิสระเพื่อให้องค์กรทราบ

ความน่าเชื่อถือได้ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การทดสอบความเที่ยง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ทดสอบคุณภาพความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการนำไปทดลอง (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 รายในบริษัทผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง โดยที่เป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างที่จะเก็บจริง ว่าแต่ละข้อคำถามสอดคล้องกันหรือไม่ หรือเรียกว่า การหาค่า Cronbach's alpha เพื่อหาค่า สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (coefficient of reliability) โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ซึ่งค่ายิ่งสูงยิ่งดี โดยปกติในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เกณฑ์ยอมรับอยู่ที่ 0.7 ขึ้นไป (บุญใจ ศรีสถิตยัณรากร, 2550)

การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังการรวบรวมแบบสอบถามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการดำเนินการต่อไปดังนี้

1. การตรวจข้อมูล (Editing) เป็นการตรวจสอบข้อมูลเพื่อคัดแยกข้อมูลที่สมบูรณ์เพื่อดำเนินการต่อ และแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. นำข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์มาทำลกรหัสเพื่อประมวลเข้าคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามครบตามจำนวนแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้องของชุดข้อมูล แล้วทำการลกรหัส (Coding) หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการลกรหัสเรียบร้อยแล้วไปวิเคราะห์โดยการประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณค่าสถิติต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดที่จะทำการวิเคราะห์ดังนี้

1. ทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อายุการทำงาน ประสบการณ์จากการเกิดอุบัติเหตุ และการได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย ใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยเพศใช้ค่าสถิติแบบ Parametric แบบ Independent t-test และข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ส่วนอื่น ๆ ได้แก่ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อายุการทำงาน ประสบการณ์จากการเกิดอุบัติเหตุ และการได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย

ใช้ค่าสถิติแบบ nonparametric แบบ One-way ANOVA F-test ในการหาความแตกต่างของตัวแปรเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในกลุ่มตัวอย่าง

2. ทดสอบสมมติฐานที่ 2 เกี่ยวกับปัจจัยการรับรู้ด้านการจัดการด้านความปลอดภัยของพนักงาน ใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple regression analysis) เพื่อศึกษากับปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการรับรู้ด้านการจัดการด้านความปลอดภัยของพนักงานในบริษัทฯ ผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

3. นำค่าข้อมูลทางสถิติที่ได้จากการประมวลผลมาทำการวิเคราะห์โดยแยกการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานในการศึกษาพร้อมทั้งสรุปผลการศึกษา และอภิปรายผลข้อมูลรูปแบบเชิงพรรณนา สมมติฐานในการศึกษาพร้อมทั้งสรุปผลการศึกษา และอภิปรายผลข้อมูลรูปแบบเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานกรณีศึกษา: พนักงานบริษัทผลิตยางรถเพื่อการเกษตรแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้” ได้นำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมตัวอย่าง จำนวน 380 ชุด มาทำการวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยนำเสนอผลการทดสอบและวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล โดยนำเสนอเป็นจำนวน ร้อยละ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย โดยนำเสนอเป็นคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน โดยนำเสนอเป็นคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนด

H_0	หมายถึง	สมมติฐานหลัก
H_1	หมายถึง	สมมติฐานรอง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที
F	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบเอฟ
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R square	หมายถึง	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
Adjusted R square	หมายถึง	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแก้แล้ว
Std. error	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์

B	หมายถึง	ค่าสัมพันธการถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Beta	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
p	หมายถึง	ค่าความน่าจะเป็น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละ เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ชาย	184	48.42	2
หญิง	196	51.58	1
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 48.42 และเป็นเพศหญิง จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 51.58

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละ อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ต่ำกว่า 30 ปี	273	71.84	1
30-40 ปี	107	28.16	2
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 273 คน คิดเป็น ร้อยละ 71.84 รองลงมา มีอายุ 30-40 ปี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 28.16

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละ ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
มัธยมศึกษา/ ปวช.	267	70.26	1
อนุปริญญา/ ปวส.	45	11.84	3
ปริญญาตรี	68	17.89	2
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/ ปวช. จำนวน 267 คน คิดเป็นร้อยละ 70.26 รองลงมาศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.89 และศึกษาในระดับอนุปริญญา/ ปวส. จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.84

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
โสด	263	69.21	1
แต่งงาน/ สมรส	117	30.79	2
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 69.21 รองลงมาศึกษามีสถานภาพแต่งงาน/สมรส จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 30.79

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละ อายุการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุการทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ต่ำกว่า 3 ปี	38	10.00	3
4-6 ปี	276	72.63	1
7-9 ปี	39	10.26	2
10 ปีขึ้นไป	27	7.11	4
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุการทำงาน 4-6 ปี จำนวน 276 คน คิดเป็นร้อยละ 72.63 รองลงมามีอายุการทำงาน 7-9 ปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 10.26 มีอายุการทำงานต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และมีอายุการทำงาน 10 ปีขึ้นไป จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.11

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละ การประสพอุบัติเหตุจากการทำงานของผู้ตอบแบบสอบถาม

การประสพอุบัติเหตุจากการทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
ไม่เคย	380	100.00	1
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทุกรายไม่เคยประสพอุบัติเหตุจากการทำงาน จำนวน 380 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 4-7 จำนวนและร้อยละ ได้รับการอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัยของผู้ตอบแบบสอบถาม

ได้รับการอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
เคย 1 ครั้ง	110	28.95	2
เคย 3 ครั้งขึ้นไป	270	71.05	1
รวม	380	100.00	

จากตารางที่ 4-7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัย 3 ครั้งขึ้นไป จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 71.05 รองลงมาเคยอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัย 1 ครั้ง จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 28.95

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย

ข้อมูลการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ประกอบด้วย ด้านการจัดการองค์การ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน และด้านการจัดการด้านสารเคมี มีผลการวิเคราะห์โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4-8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย

การรับรู้การจัดการความปลอดภัย	\bar{x} .	SD	แปลผล	อันดับ
1. ด้านการจัดการองค์การ	4.40	0.428	มากที่สุด	1
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน	4.14	0.367	มาก	3
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน	4.34	0.500	มากที่สุด	2
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	4.07	0.520	มาก	4
รวม	4.24	0.398	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4-8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.24 (SD = 0.398) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานรับรู้การจัดการความปลอดภัยในระดับมากที่สุด 2 ด้าน และระดับมาก 2 ด้าน โดยมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ ด้านการจัดการองค์การ เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.40 (SD = 0.428) ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.34 (SD = 0.500) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.14 (SD = 0.367) และด้านการจัดการด้านสารเคมี เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 4.07 (SD = 0.520)

ตารางที่ 4-9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ

ด้านการจัดการองค์การ	ระดับของการรับรู้					ไม่มีการ ดำเนินการ	\bar{X} .	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด						
1. มีการกำหนดนโยบาย ความปลอดภัยในการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษร	270	110	0	0	0	4.71	0.454	มากที่สุด	1	
	71.05%	28.95%	0.00%	0.00%	0.00%					
2. บริษัทมีการติดป้าย ประกาศแจ้งนโยบายความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานทราบ	236	144	0	0	0	4.62	0.486	มากที่สุด	3	
	62.11%	37.89%	0.00%	0.00%	0.00%					
3. คณะกรรมการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม (คปอ.) ของบริษัทมีหน้าที่กระตุ้นให้พนักงานได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงาน	243	71	66	0	0	4.47	0.773	มากที่สุด	6	
	63.95%	18.68%	17.37%	0.00%	0.00%					
4. บริษัทจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย (จป.) ประจำบริษัท	92	266	22	0	0	4.18	0.516	มาก	8	
	24.21%	70.00%	5.79%	0.00%	0.00%					
5. พนักงานสามารถสอบถามหรือเสนอแนะความคิดเห็นด้านความปลอดภัยในการทำงานได้	79	255	46	0	0	4.09	0.568	มาก	9	
	20.79%	67.11%	12.11%	0.00%	0.00%					
6. มีการจัดแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานให้พนักงานทราบ เพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการทำงาน	257	123	0	0	0	4.68	0.468	มากที่สุด	2	
	67.63%	32.37%	0.00%	0.00%	0.00%					
7. มีการจัดกิจกรรมสัปดาห์ความปลอดภัยเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน	87	152	141	0	0	3.86	0.762	มาก	10	
	22.89%	40.00%	37.11%	0.00%	0.00%					

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ด้านการจัดการองค์การ	ระดับของการรับรู้					ไม่มีการ ดำเนินการ	\bar{X} .	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด						
8. บริษัทกำหนดและแจ้งแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ให้พนักงาน ทุกคนทราบ	243 63.95%	113 29.74%	24 6.32%	0 0.00%	0 0.00%	4.58	0.609	มากที่สุด	5	
9. บริษัทจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้อย่าง สม่ำเสมอ	133 35.00%	201 52.89%	46 12.11%	0 0.00%	0 0.00%	4.23	0.648	มากที่สุด	7	
10. ผู้บังคับบัญชาควบคุมให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างถูกต้อง	243 63.95%	125 32.89%	12 3.16%	0 0.00%	0 0.00%	4.61	0.550	มากที่สุด	4	
รวม						4.40	0.428	มากที่สุด		

จากตารางที่ 4-9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.40 (SD = 0.428) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานรับรู้การจัดการความปลอดภัยในระดับมากที่สุด 7 ข้อ และระดับมาก 3 ข้อ โดยมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ มีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยในการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.71 (SD = 0.454) มีการจัดแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานให้พนักงานทราบเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการทำงาน เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.68 (SD = 0.468) บริษัทมีการตีพิมพ์ประกาศแจ้งนโยบายความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานทราบ เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.62 (SD = 0.486) ผู้บังคับบัญชาควบคุมให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างถูกต้อง เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.61 (SD = 0.550) บริษัทกำหนดและแจ้งแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ให้พนักงานทุกคนทราบ เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.58 (SD = 0.609) คณะกรรมการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม (คปอ.) ของบริษัทมีหน้าที่กระตุ้นให้พนักงานได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงาน เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.47 (SD = 0.773) บริษัทจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้อย่างสม่ำเสมอ เป็นอันดับ 7 ค่าเฉลี่ย 4.23 (SD = 0.648) บริษัทจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย (จป.) ประจำบริษัท เป็นอันดับ 8 ค่าเฉลี่ย 4.18 (SD = 0.516) พนักงานสามารถสอบถามหรือเสนอแนะความคิดเห็นด้านความปลอดภัยในการทำงานได้ เป็นอันดับ 9 ค่าเฉลี่ย 4.09 (SD = 0.568) และมีการจัดกิจกรรมสัปดาห์ความปลอดภัยเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 3.86 (SD = 0.762)

ตารางที่ 4-10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ระดับของการรับรู้					\bar{X} .	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการ ดำเนินการ				
1. บริษัทมีการจัดแสงสว่างให้เพียงพอในบริเวณทางเดินและพื้นที่ทำงาน	80 21.05%	81 21.32%	219 57.63%	0 0.00%	0 0.00%	3.63	0.809	มาก	8
2. บริษัทจัดอุปกรณ์ป้องกันเสียงให้กับพนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานในบริเวณที่มีเสียงดัง	72 18.95%	272 71.58%	36 9.47%	0 0.00%	0 0.00%	4.09	0.525	มาก	6
3. มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้	187 49.21%	173 45.53%	20 5.26%	0 0.00%	0 0.00%	4.44	0.594	มากที่สุด	2
4. ทางออกฉุกเฉินมีแผนผังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน	93 24.47%	208 54.74%	79 20.79%	0 0.00%	0 0.00%	4.04	0.673	มาก	7
5. ทางเข้าไปสู่เครื่องมือดับเพลิงหรือถนนสำหรับดับเพลิงไม่มีเครื่องมือหรือวัตถุอื่นกีดขวาง	222 58.42%	138 36.32%	20 5.26%	0 0.00%	0 0.00%	4.53	0.596	มากที่สุด	1
6. มีการทำความสะอาดสถานที่ทำงานทุกวันเพื่อความสะดวกเรียบร้อย	84 22.11%	252 66.32%	44 11.58%	0 0.00%	0 0.00%	4.11	0.572	มาก	5
7. สถานที่ทำงานมีการจัดอุปกรณ์เครื่องมือใช้งานอย่างเป็นระเบียบ	68 17.89%	288 75.79%	24 6.32%	0 0.00%	0 0.00%	4.12	0.479	มาก	4

ตารางที่ 4-10 (ต่อ)

ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน	ระดับของการรับรู้					\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการ ดำเนินการ				
8. มีการตรวจสอบสภาพสิ่งของที่ใช้ในการปฏิบัติงานและซ่อมบำรุงให้ได้อยู่เสมอ	41 10.79%	327 86.05%	0 0.00%	12 3.16%	0 0.00%	4.04	0.483	มาก	7
9. มีการจัดแบ่งพื้นที่ทำงานเหมาะสมกับประเภทของงาน	97 25.53%	283 74.47%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.26	0.437	มากที่สุด	3
รวม						4.14	0.367	มาก	

จากตารางที่ 4-10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.14 (SD = 0.367) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานรับรู้การจัดการความปลอดภัยในระดับมากที่สุด 3 ข้อ และระดับมาก 6 ข้อ โดยมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้

ทางเข้าไปคู่มือเครื่องดับเพลิงหรือถนนสำหรับดับเพลิงไม่มีเครื่องมือหรือวัตถุอื่นกีดขวาง เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.53 (SD = 0.596) มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.44 (SD = 0.594) มีการจัดแบ่งพื้นที่ทำงานเหมาะสมกับประเภทของงาน เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.26 (SD = 0.437) สถานที่ทำงานมีการจัดอุปกรณ์เครื่องมือใช้งานอย่างเป็นระเบียบ เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.12 (SD = 0.479) มีการทำความสะอาดสถานที่ทำงานทุกวันเพื่อความสะอาดเรียบร้อย เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.11 (SD = 0.572) บริษัทจัดอุปกรณ์ป้องกันเสี่ยงให้กับพนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานในบริเวณที่มีเสี่ยงดัง เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.09 (SD = 0.525) ทางออกฉุกเฉินมีแผนผังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ค่าเฉลี่ย 4.04 (SD = 0.673) และมีการตรวจสอบสภาพสิ่งของที่ใช้ในการปฏิบัติงานและซ่อมบำรุงให้ดียู่เสมอ ค่าเฉลี่ย 4.04 (SD = 0.483) เป็นอันดับ 7 และบริษัทมีการจัดแสงสว่างให้เพียงพอในบริเวณทางเดินและพื้นที่ทำงาน เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 3.63 (SD = 0.809)

ตารางที่ 4-11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน

ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการดำเนินการ				
1. บริษัทมีการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่มีจำนวนเพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี	68 17.89%	246 64.74%	66 17.37%	0 0.00%	0 0.00%	4.01	0.595	มาก	8
2. บริษัทมีการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรอยู่เสมอ	180 47.37%	157 41.32%	31 8.16%	12 3.16%	0 0.00%	4.33	0.758	มากที่สุด	6
3. มีการติดป้ายเตือนให้ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่มีอันตราย	217 57.11%	139 36.58%	24 6.32%	0 0.00%	0 0.00%	4.51	0.614	มากที่สุด	2
4. บริษัทจัดให้พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ	252 66.32%	72 18.95%	56 14.74%	0 0.00%	0 0.00%	4.52	0.739	มากที่สุด	1
5. หลังการเกิดอุบัติเหตุหัวหน้าและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยทำการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอีก	182 47.89%	162 42.63%	36 9.47%	0 0.00%	0 0.00%	4.38	0.654	มากที่สุด	4

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการดำเนินการ				
6. มีการตีประกาศหรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการปฏิบัติงาน	104 27.37%	252 66.32%	24 6.32%	0 0.00%	0 0.00%	4.21	0.542	มากที่สุด	7
7. มีการฝึกอบรมพนักงานใหม่ให้รู้จักการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้อย่างปลอดภัย	210 55.26%	126 33.16%	44 11.58%	0 0.00%	0 0.00%	4.44	0.692	มากที่สุด	3
8. บริษัทจัดให้มีที่ครอบเครื่องจักรทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตราย	177 46.58%	183 48.16%	20 5.26%	0 0.00%	0 0.00%	4.36	0.740	มากที่สุด	5
รวม						4.34	0.500	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4-11 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.40 (SD = 0.428) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานรับรู้การจัดการความปลอดภัยในระดับมากที่สุด 7 ข้อ และระดับมาก 1 ข้อ โดยมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ บริษัทจัดให้พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.52 (SD = 0.739) มีการติดป้ายเตือนให้ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่มีอันตราย เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.51 (SD = 0.614) มีการฝึกอบรมพนักงานใหม่ ให้รู้จักการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้อย่างปลอดภัย เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.44 (SD = 0.692) หลังการเกิดอุบัติเหตุหัวหน้าและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยทำการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอีก เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.38 (SD = 0.654) บริษัทจัดให้มีที่ครอบเครื่องจักรทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตราย เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.36 (SD = 0.740) บริษัทมีการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรอยู่เสมอ เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.33 (SD = 0.758) มีการติดประกาศหรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 7 ค่าเฉลี่ย 4.21 (SD = 0.542) และบริษัทมีการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่มีจำนวนเพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 4.01 (SD = 0.595)

ตารางที่ 4-12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี

ด้านการจัดการด้านสารเคมี	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการดำเนินการ				
1. สารเคมีในที่ทำงานทุก ชนิดมีการปิดฉลากกำกับอย่างชัดเจน เช่น ชื่อสารเคมีข้อควรระวังเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น	223 58.68%	113 29.74%	24 6.32%	20 5.26%	0 0.00%	4.42	0.829	มากที่สุด	1
2. มีตู้กำบังหรือตู้ระบาย อากาศสำหรับปฏิบัติงานกับ สารเคมีอันตราย และอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี	168 44.21%	133 35.00%	79 20.79%	0 0.00%	0 0.00%	4.23	0.772	มากที่สุด	2
3. สารเคมีแต่ละชนิดถูกจัดเก็บอย่างเหมาะสมและอยู่ใน สถานที่ที่ปลอดภัย	65 17.11%	295 77.63%	20 5.26%	0 0.00%	0 0.00%	4.12	0.458	มาก	4
4. มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารเคมีทุกชนิดเพื่อเตรียมการ ป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน	65 17.11%	249 65.53%	46 12.11%	20 5.26%	0 0.00%	3.94	0.708	มาก	7
5. บริเวณที่เก็บสารเคมีมีการถ่ายเทอากาศที่ดีและตั้งอยู่ห่าง จากสิ่งที่ทำให้ติดไฟได้ง่าย	80 21.05%	233 61.32%	67 17.63%	0 0.00%	0 0.00%	4.03	0.622	มาก	6
6. มีการกำหนดวิธีการจัดเก็บสารเคมีแต่ละประเภทอย่าง เหมาะสม	72 18.95%	288 75.79%	20 5.26%	0 0.00%	0 0.00%	4.14	0.473	มาก	3

ตารางที่ 4-12 (ต่อ)

ด้านการจัดการด้านสารเคมี	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีการ ดำเนินการ				
7. จัดให้มีห้องสำหรับทดลองสารเคมีโดยเฉพาะ	58 15.26%	132 34.74%	170 44.74%	20 5.26%	0 0.00%	3.60	0.808	มาก	8
8. มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ที่ล้างตาและล้างตัว (ฝักบัว) โดยติดตั้งอยู่ในบริเวณที่ใช้สารเคมี	92 24.21%	234 61.58%	54 14.21%	0 0.00%	0 0.00%	4.10	0.613	มาก	5
รวม						4.07	0.520	มาก	

จากตารางที่ 4-12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.07 (SD = 0.520) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานรับรู้การจัดการความปลอดภัยในระดับมากที่สุด 2 ข้อ และระดับมาก 6 ข้อ โดยมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ สารเคมีในที่ทำงาน ทุกชนิดมีการปิดฉลากกำกับอย่างชัดเจน เช่น ชื่อสารเคมีข้อควรระวังเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.42 (SD = 0.829) มีตู้กำบังหรือตู้ระบายอากาศสำหรับปฏิบัติงานกับสารเคมีอันตราย และอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.23 (SD = 0.772) มีการกำหนดวิธีการจัดเก็บสารเคมีแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.14 (SD = 0.473) สารเคมีแต่ละชนิดถูกจัดเก็บอย่างเหมาะสมและอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.12 (SD = 0.458) มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ที่ล้างตาและล้างตัว (ฝักบัว) โดยติดตั้งอยู่ในบริเวณที่ใช้สารเคมี เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.10 (SD = 0.613) บริเวณที่เก็บสารเคมีมีการถ่ายเทอากาศที่ดีและตั้งอยู่ห่างจากสิ่งที่ทำให้ติดไฟได้ง่าย เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.03 (SD = 0.622) มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารเคมีทุกชนิดเพื่อเตรียมการป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น เป็นอันดับ 7 ค่าเฉลี่ย 3.94 (SD = 0.708) และจัดให้มีห้องสำหรับทดลองสารเคมีโดยเฉพาะ เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 3.60 (SD = 0.808)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อมูลพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ประกอบด้วย ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน มีผลการวิเคราะห์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4-13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย	4.37	0.301	มากที่สุด	2
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.39	0.457	มากที่สุด	1
3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน	3.90	0.665	มาก	3
รวม	4.31	0.414	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4-13 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.31 (SD = 0.414) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับมากที่สุด 2 ด้าน และระดับมาก 1 ด้าน โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.39 (SD = 0.457) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.37 (SD = 0.301) และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 3.90 (SD = 0.665)

ตารางที่ 4-14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย

ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ				
1. ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด	221 58.16%	136 35.79%	23 6.05%	0 0.00%	0 0.00%	4.52	0.610	มากที่สุด	5
2. แต่งกายอย่างรัดกุมเหมาะสม ขณะที่มีการปฏิบัติงาน	309 81.32%	71 18.68%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.81	0.390	มากที่สุด	2
3. เมื่อได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจะแจ้งให้หัวหน้างานทราบทันที	308 81.05%	72 18.95%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.81	0.392	มากที่สุด	2
4. ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณพื้นที่ที่ทำงาน	168 44.21%	212 55.79%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.44	0.497	มากที่สุด	6
5. เมื่อน้ำมันหรือสารเคมีหกจะเช็ดทำความสะอาดทันที	328 86.32%	52 13.68%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.86	0.344	มากที่สุด	1
6. เมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บจะรีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้องพยาบาลทันที	328 86.32%	52 13.68%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.86	0.344	มากที่สุด	1

ตารางที่ 4-14 (ต่อ)

ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ				
7. ปฏิบัติตามเครื่องหมายเตือนอย่างเคร่งครัด	280 73.68%	77 20.26%	23 6.05%	0 0.00%	0 0.00%	4.68	0.584	มากที่สุด	3
8. ปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่เสมอถึงแม้จะทำ ให้งานเสร็จช้าลง	242 63.68%	115 30.26%	23 6.05%	0 0.00%	0 0.00%	4.58	0.605	มากที่สุด	4
9. มักจะปฏิบัติงานที่ไม่ได้รับมอบหมายหรือไม่ใช่ หน้าที่ของตน	0 0.00%	30 7.89%	75 19.74%	66 17.37%	209 55.00%	4.19	1.014	มาก	7
รวม						4.64	0.380	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4-14 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.64 (SD = 0.380) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับมากที่สุด 8 ข้อ และระดับมาก 1 ข้อ โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ เมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บจะรีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้องพยาบาลทันที และเมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บจะรีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้องพยาบาลทันที เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.86 (SD = 0.344) แต่งกายอย่างรัดกุมเหมาะสม ขณะที่มีการปฏิบัติงาน ค่าเฉลี่ย 4.81 (SD = 0.390) เมื่อได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจะแจ้งให้หัวหน้างานทราบทันที ค่าเฉลี่ย 4.81 (SD = 0.392) เป็นอันดับ 2 ปฏิบัติตามเครื่องหมายเตือนอย่างเคร่งครัด เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.68 (SD = 0.584) ปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่เสมอถึงแม้จะทำให้งานเสร็จช้าลง เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.58 (SD = 0.605) ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.52 (SD = 0.610) ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณพื้นที่ที่ทำงาน เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.44 (SD = 0.497) มักจะปฏิบัติงานที่ไม่ได้รับมอบหมายหรือไม่ใช่หน้าที่ของตน เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 4.19 (SD = 1.014)

ตารางที่ 4-15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์

ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ				
1. สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งใน การปฏิบัติงาน	275 72.37%	105 27.63%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.72	0.448	มากที่สุด	5
2. ตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือ เครื่องจักรก่อน การปฏิบัติงาน	328 86.32%	52 13.68%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.86	0.344	มากที่สุด	2
3. เมื่อใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการทำงานเสร็จจะ ตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือทุกครั้ง	287 75.53%	93 24.47%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.76	0.430	มากที่สุด	4
4. เลือกใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่มีความเหมาะสมกับงาน	321 84.47%	59 15.53%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.84	0.363	มากที่สุด	3
5. เมื่อพบเห็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ชำรุดจะรายงาน ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทันที	330 86.84%	50 13.16%	0 0.00%	0 0.00%	0 0.00%	4.87	0.338	มากที่สุด	1
6. เมื่อพบสิ่งผิดปกติของเครื่องมือ เครื่องจักร มักจะ ดำเนินการแก้ไขด้วยตนเองก่อน	51 13.42%	47 12.37%	45 11.84%	0 0.00%	237 62.37%	2.14	1.559	น้อย	10

ตารางที่ 4-15 (ต่อ)

ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	ระดับของการรับรู้					\bar{x}	SD	แปลผล	อันดับ
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ				
7. จัดเก็บเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีคมมีอันตรายไว้ในที่เก็บ ที่ปลอดภัยเมื่อใช้งานเสร็จ	253 66.58%	104 27.37%	23 6.05%	0 0.00%	0 0.00%	4.61	0.601	มากที่สุด	6
8. เมื่อต้องปฏิบัติงานสัมผัสกับสารเคมีจะใช้ถุงมือและ หน้ากากป้องกันสารเคมีเพื่อความปลอดภัย	267 70.26%	65 17.11%	48 12.63%	0 0.00%	0 0.00%	4.58	0.706	มากที่สุด	7
9. จะไม่ใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดถึงแม้จำเป็นก็ตาม	27 7.11%	0 0.00%	0 0.00%	22 5.79%	48 12.63%	4.25	1.434	มากที่สุด	8
10. จะส่งเครื่องมืออุปกรณ์ให้กับเพื่อนร่วมงานโดยการ ส่งแบบมือต่อมือ	235 61.84%	75 19.74%	22 5.79%	22 5.79%	26 6.84%	4.24	1.213	มากที่สุด	9
รวม						4.39	0.457	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4-15 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.39 (SD = 0.457) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับมากที่สุด 9 ข้อ และระดับน้อย 1 ข้อ โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ เมื่อพบเห็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ชำรุดจะรายงานผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทันที เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.87 (SD = 0.338) ตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือ เครื่องจักรก่อนการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.86 (SD = 0.344) เลือกใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่มีความเหมาะสมกับงาน เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 4.84 (SD = 0.363) เมื่อใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการทำงานเสร็จจะตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือทุกครั้ง เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 4.76 (SD = 0.430) สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งในการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.72 (SD = 0.448) จัดเก็บเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีคมมีอันตรายไว้ในที่เก็บที่ปลอดภัยเมื่อใช้งานเสร็จ เป็นอันดับ 6 ค่าเฉลี่ย 4.61 (SD = 0.601) เมื่อต้องปฏิบัติงานสัมผัสกับสารเคมีจะใช้ถุงมือและหน้ากากป้องกันสารเคมีเพื่อความปลอดภัย เป็นอันดับ 7 ค่าเฉลี่ย 4.58 (SD = 0.706) จะไม่ใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดถึงแม้จำเป็นก็ตาม เป็นอันดับ 8 ค่าเฉลี่ย 4.25 (SD = 1.434) และจะส่งเครื่องมืออุปกรณ์ให้กับเพื่อนร่วมงาน โดยการส่งแบบมือต่อมือ เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 4.24 (SD = 1.213)

ตารางที่ 4-16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน

ด้านความพร้อมทางด้าน ร่างกายและจิตใจของพนักงาน	ระดับของการรับรู้					\bar{x} .	SD	แปลผล	อันดับ
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ				
1. หยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานในขณะที่ปฏิบัติงาน	27	27	91	139	96	3.66	1.141	มาก	5
	7.11%	7.11%	23.95%	36.58%	25.26%				
2. มักพักผ่อนให้เพียงพอเพื่อที่จะได้ไม่รู้สึกง่วงในเวลาปฏิบัติงาน	188	113	55	24	0	4.22	0.919	มากที่สุด	2
	49.47%	29.74%	14.47%	6.32%	0.00%				
3. จะคำนึงถึงการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยก่อนลงมือปฏิบัติงานนั้น	242	131	0	0	7	4.58	0.682	มากที่สุด	1
	63.68%	34.47%	0.00%	0.00%	1.84%				
4. ในขณะที่ปฏิบัติงานจะคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นกังวล เช่น ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น	34	22	95	78	151	3.76	1.278	มาก	4
	8.95%	5.79%	25.00%	20.53%	39.74%				
5. เมื่อเกิดความเมื่อยล้าเนื่องมาจากการปฏิบัติงานจะหยุดพักสักชั่วครู่แล้วค่อยทำงานต่อ	137	89	107	47	0	3.83	1.054	มาก	3
	36.05%	23.42%	28.16%	12.37%	0.00%				
6. เมื่อรู้สึกว่าไม่สบายจะหยุดปฏิบัติงานถึงแม้งานนั้นยังไม่เสร็จ	59	202	29	0	90	3.37	1.403	ปานกลาง	6
	15.53%	53.16%	7.63%	0.00%	23.68%				
รวม						3.90	0.665	มาก	

จากตารางที่ 4-16 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.90 (SD = 0.665) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในระดับมากที่สุด 2 ข้อ ระดับมาก 3 ข้อ และระดับปานกลาง 1 ข้อ โดยมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ จะคำนึงถึงการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยก่อนลงมือปฏิบัติงานนั้น เป็นอันดับแรก ค่าเฉลี่ย 4.58 (SD = 0.682) มักพักผ่อนให้เพียงพอเพื่อที่จะได้ไม่รู้สึกง่วงในเวลาปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 4.22 (SD = 0.919) เมื่อเกิดความเมื่อยล้าเนื่องมาจากการปฏิบัติงานจะหยุดพักสักชั่วครู่แล้วค่อยทำงานต่อ เป็นอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 3.83 (SD = 1.054) ในขณะที่ปฏิบัติงานจะคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นกังวล เช่น ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น เป็นอันดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.76 (SD = 1.278) หยอดล้อกับเพื่อนร่วมงานในขณะที่ปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 5 ค่าเฉลี่ย 3.66 (SD = 1.141) และเมื่อรู้สึกว่าจะไม่สบายจะหยุดปฏิบัติงานถึงแม้งานนั้นยังไม่เสร็จ เป็นอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ย 3.37 (SD = 1.403)

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-17 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามเพศ

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	ชาย (n = 184)		หญิง (n = 196)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการจัดการองค์การ	4.36	0.49	4.44	0.36	-1.776	0.077
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน	4.19	0.37	4.09	0.36	2.775*	0.006
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน	4.29	0.49	4.39	0.50	-1.852	0.065
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	4.24	0.52	3.92	0.48	6.179*	0.000
รวม	4.27	0.43	4.21	0.36	1.508	0.132

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-17 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามเพศ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.132 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.077 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.006 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.065 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.2 พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-18 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามอายุ

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	ต่ำกว่า 30 ปี		30-40 ปี		t	p
	(n = 273)		(n = 107)			
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
1. ด้านการจัดการองค์การ	4.42	0.369	4.37	0.552	1.030	0.304
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ในการทำงาน	4.03	0.291	4.43	0.380	-11.196	0.000*
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ในการทำงาน	4.28	0.524	4.52	0.387	-4.306	0.000*
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	3.90	0.420	4.51	0.499	-11.963	0.000*
รวม	4.16	0.350	4.46	0.431	-7.036	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-18 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามอายุ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.304มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.3 พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-19 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษา

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	มัธยมศึกษา/ ปวช. (n = 267)		อนุปริญญา/ ปวส. (n = 45)		ปริญญาตรี (n = 68)		F	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
	1. ด้านการจัดการองค์การ	4.35	0.439	4.79	0.101	4.36		
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใน การทำงาน	4.09	0.339	4.04	0.335	4.41	0.378	24.821*	0.000
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุใน การทำงาน	4.35	0.531	4.14	0.126	4.44	0.499	5.225*	0.006
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	4.06	0.424	3.57	0.628	4.46	0.484	50.655*	0.000
รวม	4.21	0.402	4.13	0.247	4.42	0.411	9.432*	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-19 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.006 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-20 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.35	4.79	4.36
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.35	-	-0.44*	-0.02
อนุปริญญา/ ปวส.	4.79		-	0.43*
ปริญญาตรี	4.36			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-20 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. และปริญญาตรี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การน้อยกว่า กลุ่มระดับการศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-21 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{x}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.09	4.04	4.41
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.09	-	0.05	-0.32*
อนุปริญญา/ ปวส.	4.04		-	-0.37*
ปริญญาตรี	4.41			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-21 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษา มัธยมศึกษา/ ปวช. และอนุปริญญา/ ปวส. มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-22 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุ
ในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{x}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.35	4.14	4.44
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.35	-	0.21*	-0.09
อนุปริญญา/ ปวส.	4.14		-	-0.30*
ปริญญาตรี	4.44			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-22 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษา มัธยมศึกษา/ ปวช. และปริญญาตรี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-23 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี
จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{x}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.06	3.57	4.46
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.06	-	0.49*	-0.40*
อนุปริญญา/ ปวส.	3.57		-	-0.89*
ปริญญาตรี	4.46			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-23 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการด้านสารเคมี จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษา
มัธยมศึกษา/ ปวช. มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการด้านสารเคมี มากกว่า
กลุ่มระดับศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. แต่น้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มระดับการศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้าน
การจัดการด้านสารเคมีน้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05

ตารางที่ 4-24 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษา
เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{x}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.21	4.13	4.42
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.21	-	0.08	-0.21*
อนุปริญญา/ ปวส.	4.13		-	-0.28*
ปริญญาตรี	4.42			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-24 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. และอนุปริญญา/ ปวส. มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยน้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.4 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-25 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามสถานภาพสมรส

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	โสด		แต่งงาน/สมรส		t	p
	(n = 263)		(n = 117)			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการจัดการองค์กร	4.33	0.353	4.57	0.525	-5.409*	0.000
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใน การทำงาน	4.07	0.309	4.29	0.440	-5.398*	0.000
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุใน การทำงาน	4.35	0.530	4.32	0.428	.548	0.584
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	4.05	0.397	4.12	0.725	-1.051	0.294
รวม	4.20	0.368	4.32	0.448	-2.803*	0.005

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-25 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.005 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.584 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.294 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมีไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-26 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	ต่ำกว่า 3 ปี (n = 38)		4-6 ปี (n = 276)		7-9 ปี (n = 39)		10 ปีขึ้นไป (n = 27)		F	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
	1. ด้านการจัดการองค์การ	3.74	0.319	4.49	0.356	4.19	0.406	4.78		
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ในการทำงาน	3.79	0.520	4.14	0.301	4.16	0.346	4.59	0.248	30.657*	0.000
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ในการทำงาน	3.54	0.630	4.46	0.327	3.96	0.519	4.81	0.112	91.942*	0.000
4. ด้านการจัดการด้าน สารเคมี	3.55	0.441	4.05	0.453	4.12	0.363	5.00	0.000	61.822*	0.000
รวม	3.66	0.473	4.28	0.288	4.11	0.396	4.80	0.123	75.621*	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-26 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่าพนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-27 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{x}	3.74	4.49	4.19	4.78
ต่ำกว่า 3 ปี	3.74	-	-0.75*	-0.45*	-1.04*
4-6 ปี	4.49		-	0.30*	-0.29*
7-9 ปี	4.19			-	-0.30*
10 ปีขึ้นไป	4.78				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-27 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การน้อยกว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การมากกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี แต่น้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการองค์การน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-28 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อม
ในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{x}	3.79	4.14	4.16	4.59
ต่ำกว่า 3 ปี	3.79	-	-0.35*	-0.37*	-0.80*
4-6 ปี	4.14		-	-0.019	-0.45*
7-9 ปี	4.16			-	-0.43*
10 ปีขึ้นไป	4.59				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-28 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี และ 7-9 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-29 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุ
ในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{x}	3.54	4.46	3.96	4.81
ต่ำกว่า 3 ปี	3.54	-	-0.92*	-0.42*	-1.28*
4-6 ปี	4.46		-	0.50*	-0.35*
7-9 ปี	3.96			-	-0.85*
10 ปีขึ้นไป	4.81				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-29 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายกลุ่ม พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานมากกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี แต่น้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-30 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี
จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายกลุ่ม

ประสบการณ์การทำงาน	\bar{x}	ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
ต่ำกว่า 3 ปี	3.55	-	-0.50*	-0.57*	-1.45*
4-6 ปี	4.05		-	-0.07	-0.95*
7-9 ปี	4.12			-	-0.88*
10 ปีขึ้นไป	5.00				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-30 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมี จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายกลุ่ม พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการด้านสารเคมีน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี และ 7-9 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ในด้านการจัดการด้านสารเคมีน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-31 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์การทำงาน	\bar{x}	ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
ต่ำกว่า 3 ปี	3.66	-	-0.63*	-0.45*	-1.14*
4-6 ปี	4.28		-	0.18*	-0.51*
7-9 ปี	4.11			-	-0.18*
10 ปีขึ้นไป	4.80				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-31 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยมากกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี แต่น้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 1.6 พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-32 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์
ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	เคย 1 ครั้ง		เคย 3 ครั้งขึ้นไป		t	p
	(n = 110)		(n = 270)			
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
1. ด้านการจัดการองค์การ	4.06	0.548	4.54	0.262	-11.640*	0.000
2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใน การทำงาน	3.88	0.434	4.24	0.276	-9.630*	0.000
3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุใน การทำงาน	3.93	0.533	4.51	0.372	-12.168*	0.000
4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี	3.60	0.552	4.27	0.359	-13.902*	0.000
รวม	3.87	0.419	4.39	0.269	-14.501	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-32 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การจัดการความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการจัดการองค์การ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่าพนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน

มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ด้านการจัดการด้านสารเคมี พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-33 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงาน	ชาย (n = 184)		หญิง (n = 196)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับ ความปลอดภัย	4.71	0.25	4.58	0.47	3.316*	0.001
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.39	0.53	4.38	0.38	.263	0.793
3. ด้านความพร้อมทางด้าน ร่างกายและจิตใจของ พนักงาน	3.86	0.63	3.95	0.69	-1.298	0.195
รวม	4.32	0.41	4.30	0.42	.403	0.687

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-33 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามเพศ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.687 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน

มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.001 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.793 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.195 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-34 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามอายุ

พฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงาน	ต่ำกว่า 30 ปี (n = 273)		30-40 ปี (n = 107)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับ ความปลอดภัย	4.58	0.408	4.78	0.245	-4.753*	0.000
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.29	0.481	4.64	0.251	-7.200*	0.000
3. ด้านความพร้อมทางด้าน ร่างกายและจิตใจของพนักงาน	3.89	0.751	3.95	0.362	-.811	0.418
รวม	4.25	0.459	4.46	0.206	-4.440*	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-34 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามอายุ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.418 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-35 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษา

พฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงาน	มัธยมศึกษา/ ปวช. (n = 267)		อนุปริญญา/ ปวส. (n = 45)		ปริญญาตรี (n = 68)		F	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
	1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย	4.64	0.425	4.59	0.168	4.67		
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.39	0.441	3.96	0.402	4.66	0.314	39.020*	0.000
3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกาย และจิตใจของพนักงาน	4.09	0.654	3.07	0.084	3.72	0.403	64.735*	0.000
รวม	4.37	0.430	3.87	0.218	4.35	0.242	33.266*	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-35 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.530 มากกว่า 0.05 จึงยอมรับ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-36 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมือ
อุปกรณ์ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.39	3.96	4.66
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.39	-	0.43*	-0.27*
อนุปริญญา/ ปวส.	3.96		-	-0.71*
ปริญญาตรี	4.66			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-36 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มระดับการศึกษา
มัธยมศึกษา/ ปวช. มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์
มากกว่ากลุ่มระดับการศึกษา อนุปริญญา/ ปวส. แต่น้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มระดับการศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์
มากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาน้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-37 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อม
ทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.09	3.07	3.72
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.09	-	1.02*	0.38*
อนุปริญญา/ ปวส.	3.07		-	-0.64*
ปริญญาตรี	3.72			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-37 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษา อนุปริญญา/ ปวส. และปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มระดับการศึกษอนุปริญญา/ ปวส. มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษาน้อยกว่ากลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-38 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี
		4.37	3.87	4.35
มัธยมศึกษา/ ปวช.	4.37	-	0.50*	0.02
อนุปริญญา/ ปวส.	3.87		-	-0.48*
ปริญญาตรี	4.35			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-38 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ พบว่ากลุ่มระดับการศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. และปริญญาตรี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานมากกว่ากลุ่มระดับการศึกษานอนุปริญญา/ ปวส. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.4 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-39 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามสถานภาพสมรส

พฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงาน	โสด		แต่งงาน/สมรส		t	p
	(n = 263)		(n = 117)			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับ ความปลอดภัย	4.59	0.429	4.75	0.195	-3.975*	0.000
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.43	0.479	4.29	0.387	2.871*	0.004
3. ด้านความพร้อมทางด้าน ร่างกายและจิตใจของ พนักงาน	3.96	0.674	3.79	0.634	2.235*	0.026
รวม	4.33	0.437	4.28	0.358	1.044*	0.030

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-39 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามสถานภาพสมรส พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.030 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.004 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.026 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรม

ความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.5 พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-40 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

การรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย	ต่ำกว่า 3 ปี		4-6 ปี		7-9 ปี		10 ปีขึ้นไป		F	p
	(n = 38)		(n = 276)		(n = 39)		(n = 27)			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับความ ปลอดภัย	4.50	0.257	4.63	0.423	4.80	0.099	4.75	0.149	5.063	0.002
2. ด้านการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์	4.80	0.284	4.26	0.442	4.68	0.358	4.64	0.268	31.219	0.000
3. ด้านความพร้อม ทางด้านร่างกายและ จิตใจของพนักงาน	3.38	0.163	3.96	0.719	3.94	0.492	4.05	0.372	9.621	0.000
รวม	4.23	0.229	4.28	0.468	4.48	0.087	4.48	0.084	4.716	0.003

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-40 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.003 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.002 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-41 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน เป็นรายคู่

ประสบการณ์การทำงาน	\bar{x}	ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
ต่ำกว่า 3 ปี	4.50	-	-0.12	-0.30*	-0.25*
4-6 ปี	4.63		-	-0.18*	-0.13
7-9 ปี	4.80			-	0.05
10 ปีขึ้นไป	4.75				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-41 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน เป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-42 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{X}	4.80	4.26	4.68	4.64
ต่ำกว่า 3 ปี	4.80	-	0.53*	0.12	0.15
4-6 ปี	4.26		-	-0.42*	-0.38*
7-9 ปี	4.68			-	0.04
10 ปีขึ้นไป	4.64				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-42 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์มากกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์น้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-43 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{x}	3.38	3.96	3.94	4.05
ต่ำกว่า 3 ปี	3.38	-	-0.58*	-0.57*	-0.67*
4-6 ปี	3.96		-	0.01	-0.09
7-9 ปี	3.94			-	-0.10
10 ปีขึ้นไป	4.05				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-43 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 4-6 ปี 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4-44 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายคู่

ประสบการณ์		ต่ำกว่า 3 ปี	4-6 ปี	7-9 ปี	10 ปีขึ้นไป
การทำงาน	\bar{x}	4.23	4.28	4.48	4.48
ต่ำกว่า 3 ปี	4.23	-	-0.06	-0.25*	-0.26*
4-6 ปี	4.28		-	-0.19*	-0.20*
7-9 ปี	4.48			-	0.19*
10 ปีขึ้นไป	4.48				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-44 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์การทำงานเป็นรายกลุ่ม พบว่า กลุ่มประสบการณ์การทำงานต่ำกว่า 3 ปี และ 4-6 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานน้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี และ 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มประสบการณ์การทำงาน 7-9 ปี มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมากกว่ากลุ่มประสบการณ์การทำงาน 10 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.6 พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

H_0 : พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน

ตารางที่ 4-45 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย

พฤติกรรมความปลอดภัย ในการทำงาน	เคย 1 ครั้ง		เคย 3 ครั้งขึ้นไป		t	p
	(n = 110)		(n = 270)			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับ ความปลอดภัย	4.42	0.545	4.73	0.234	-7.820*	0.000
2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์	4.48	0.347	4.35	0.490	2.574*	0.010
3. ด้านความพร้อมทางด้าน ร่างกายและจิตใจของ พนักงาน	3.64	0.419	4.01	0.716	-5.087*	0.000
รวม	4.18	0.292	4.36	0.444	-3.998*	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-45 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จำแนกตามประสบการณ์ฝึกรวมเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรวมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรวมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.010 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรวมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน พบว่า ค่า p เท่ากับ 0.000 น้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธ H_0 แสดงว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกรวมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 3 การรับรู้การจัดการความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

ตารางที่ 4-46 ผลการวิเคราะห์ Multiple linear regression analysis ทดสอบความสัมพันธ์ของ การรับรู้การจัดการความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ด้วยวิธีการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ

Model	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients		Collinearity		
	B	Std. error	Beta	t	p	Tolerance	VIF
(Constant)	4.621	0.225		20.516*	0.000		
ด้านการจัดการองค์การ	0.280	0.060	0.289	4.638*	0.000	0.471	2.122
ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน	0.750	0.119	0.664	6.286*	0.000	0.164	3.089
ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน	0.562	0.059	0.679	9.526*	0.000	0.361	2.770
ด้านการจัดการด้านสารเคมี	0.389	0.079	0.488	4.899*	0.000	0.185	4.406
R	0.558						
R square	0.312						
Adjusted R square	0.304						
Durbin-Watson	1.584						
F ration	42.480*						

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 4-46 เมื่อทดสอบ Multicollinearity แล้ว ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมีไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ มีค่าเท่ากับ 0.471 ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีค่าเท่ากับ 0.164 ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่าเท่ากับ 0.361 ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมี มีค่าเท่ากับ 0.185 ซึ่งมากกว่า 0.1 และ ค่า VIF ทุกตัวมีค่าน้อยกว่า 5 แสดงว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน และการทดสอบ Autocorrelation โดย พบว่า Durbin Watson อยู่ที่ 1.584 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5-2.5 ดังนั้น จึงสามารถใช้ตัวแปรอิสระทุกตัวในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุได้

ผลการวิจัย พบว่า สัมประสิทธิ์ปัจจัยมูลค่าการให้บริการ R square มีค่าเท่ากับ 0.312 พบว่า การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ขึ้นอยู่กับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยที่ร้อยละ 31.200 ส่วนสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแก้แล้ว (Adjusted R square) มีค่าเท่ากับ 0.304 ทดสอบค่าสถิติ F-test ปรากฏว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ตัวแปรต้นอย่างน้อย 1 ตัว สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานได้

หากพิจารณาจำแนกรายตัวแปรต้น พบว่า ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ Multiple linear regression analysis มีดังนี้

1. ค่าคงที่ B เท่ากับ 4.621 มีค่า t เท่ากับ 20.516 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 ดังนั้น ค่าคงที่ควรมีค่าเท่ากับ 4.621

2. ตัวแปรปัจจัยด้านการจัดการองค์การ มีค่า B เท่ากับ 0.280 มีค่า t เท่ากับ 4.638 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ ส่งผลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

3. ตัวแปรปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีค่า B เท่ากับ 0.750 มีค่า t เท่ากับ 6.286 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานส่งผลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

4. ตัวแปรปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน มีค่า B เท่ากับ 0.562 มีค่า t เท่ากับ 9.526 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน ส่งผลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

5. ตัวแปรปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมี มีค่า B เท่ากับ 0.389 มีค่า t เท่ากับ 4.899 มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงทำให้ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมีส่งผลกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

แสดงว่าปัจจัยย่อยของการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมีมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ดังนั้น สามารถแสดงสมการ ได้ ดังนี้

$$\text{Unstandardized Y} = 4.621 + 0.280X1^* + 0.750X2^* + 0.562X3^* + 0.389X4^*$$

เมื่อ Y = พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

X1 = ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ

X2 = ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน

X3 = ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน

X4 = ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมี

$$\text{Standardized } Z_y = 0.289X_1^* + 0.664X_2^* + 0.679X_3^* + 0.488X_4^*$$

เมื่อ ZY = พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

X1 = ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ

X2 = ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน

X3 = ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน

X4 = ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมี

ดังนั้น ต้องทดสอบสมการความถดถอยของปัจจัยการรับรู้การจัดการความปลอดภัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน หรือไม่ ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านการจัดการองค์การ เท่ากับ 0.289
2. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เท่ากับ 0.664
3. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน เท่ากับ 0.679
4. ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐานของตัวแปรปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมี เท่ากับ 0.488

จากสมการแสดงให้เห็นว่า ถ้าปัจจัยด้านการจัดการองค์การเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้ว พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.289 หน่วย

ถ้าปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้ว พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.664 หน่วย

ถ้าปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงานเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้ว พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.679 หน่วย

ถ้าปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมีเพิ่มขึ้น 1 หน่วย แล้ว พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จะเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.488 หน่วย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย และพฤติกรรม ความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการ ความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง 2) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การจัดการความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยองจำนวน 6,844 คน (จากฝ่ายบุคคลบริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ข้อมูล ณ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2559) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมทางสถิติ หากค่าสถิติพื้นฐาน t-test, F-test One-way ANOVA และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ Multiple regress analysis: MRA) โดยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาการรับรู้การจัดการด้านความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 48.42 และเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.58 ส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 71.84 ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 70.26 สถานภาพ โสด คิดเป็นร้อยละ 69.21 คิดเป็นร้อยละ 71.05

ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย

การรับรู้การจัดการความปลอดภัยในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ ด้านการจัดการองค์การ เป็นอันดับแรก ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน เป็นอันดับ 2 ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน และด้านการจัดการด้านสารเคมี เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการจัดการองค์การ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ มีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยในการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นอันดับแรก มีการจัดแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานให้พนักงานทราบ เพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการทำงาน เป็นอันดับ 2 บริษัทมีการติดป้ายประกาศแจ้งนโยบายความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานทราบ เป็นอันดับ 3 ผู้บังคับบัญชาควบคุมให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างถูกต้อง เป็นอันดับ 4 บริษัทกำหนดและแจ้งแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ให้พนักงานทุกคนทราบ เป็นอันดับ 5 คณะกรรมการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม (คปอ.) ของบริษัทมีหน้าที่กระตุ้นให้พนักงานได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงาน เป็นอันดับ 6 บริษัทจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้อย่างสม่ำเสมอ เป็นอันดับ 7 บริษัทจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย (จป.) ประจำบริษัท เป็นอันดับ 8 พนักงานสามารถสอบถามหรือเสนอแนะความคิดเห็นด้านความปลอดภัยในการทำงานได้ เป็นอันดับ 9 และมีการจัดกิจกรรมสัปดาห์ความปลอดภัยเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ ทางเข้าไปสู่เครื่องมือดับเพลิงหรือถนนสำหรับดับเพลิง ไม่มีเครื่องมือหรือวัตถุอื่นกีดขวาง เป็นอันดับแรก มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ เป็นอันดับ 2 มีการจัดแบ่งพื้นที่ทำงานเหมาะสมกับประเภทของงาน เป็นอันดับ 3 สถานที่ทำงานมีการจัดอุปกรณ์เครื่องมือใช้งานอย่างเป็นระเบียบ เป็นอันดับ 4 มีการทำความสะอาดสถานที่ทำงานทุกวันเพื่อความสะดวกเรียบร้อย เป็นอันดับ 5 บริษัทจัดอุปกรณ์ป้องกันเสียงให้กับพนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานในบริเวณที่มีเสียงดัง เป็นอันดับ 6 ทางออกฉุกเฉินมีแผนผังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน และมีการตรวจสอบสภาพสิ่งของที่ใช้ในการปฏิบัติงานและซ่อมบำรุงให้ได้อยู่เสมอ เป็นอันดับ 7 และบริษัทมีการจัดแสงสว่างให้เพียงพอในบริเวณทางเดินและพื้นที่ทำงาน เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการจัดการองค์การ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ บริษัทจัดให้พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ เป็นอันดับแรก มีการติดป้ายเตือนให้ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่มีอันตราย เป็นอันดับ 2 มีการฝึกอบรมพนักงานใหม่ให้รู้จักการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้อย่างปลอดภัย เป็นอันดับ 3 หลังการเกิดอุบัติเหตุหัวหน้าและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยทำการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอีก เป็นอันดับ 4 บริษัทจัดให้มีที่ครอบเครื่องจักรทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตราย เป็นอันดับ 5 บริษัทมีการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรอยู่เสมอ เป็นอันดับ 6 มีการติดประกาศหรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 7 และบริษัทมีการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่มีจำนวนเพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการจัดการองค์การ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า พนักงานมีระดับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยตามลำดับ ดังนี้ สารเคมีในที่ทำงานทุกชนิดมีการปิดฉลากกำกับอย่างชัดเจน เช่น ชื่อสารเคมี ข้อควรระวังเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น เป็นอันดับแรก มีตู้กำบังหรือตู้ระบายอากาศสำหรับปฏิบัติงานกับสารเคมีอันตราย และอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี เป็นอันดับ 2 มีการกำหนดวิธีการจัดเก็บสารเคมีแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม เป็นอันดับ 3 สารเคมีแต่ละชนิดถูกจัดเก็บอย่างเหมาะสมและอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย เป็นอันดับ 4 มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ที่ล้างตาและล้างตัว (ฝักบัว) โดยติดตั้งอยู่ในบริเวณที่ใช้สารเคมี เป็นอันดับ 5 บริเวณที่เก็บสารเคมีมีการถ่ายเทอากาศที่ดีและตั้งอยู่ห่างจากสิ่งที่ทำให้ติดไฟได้ง่าย เป็นอันดับ 6 มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารเคมีทุกชนิดเพื่อเตรียมการป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น เป็นอันดับ 7 และจัดให้มีห้องสำหรับทดลองสารเคมีโดยเฉพาะ เป็นอันดับสุดท้าย

ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ เป็นอันดับแรก ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย เป็นอันดับ 2 และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงาน เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า พนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ เมื่อเพื่อนร่วมงาน

ได้รับบาดเจ็บจะรีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้องพยาบาลทันที และเมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บจะรีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้องพยาบาลทันที เป็นอันดับแรก แต่งกายอย่างรัดกุมเหมาะสม ขณะที่มีการปฏิบัติงาน เมื่อได้รับบาดเจ็บจากการทำงานจะแจ้งให้หัวหน้างานทราบทันที เป็นอันดับ 2 ปฏิบัติตามเครื่องหมายเตือนอย่างเคร่งครัด เป็นอันดับ 3 ปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่เสมอถึงแม้จะทำให้งานเสร็จช้าลง เป็นอันดับ 4 ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เป็นอันดับ 5 ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณพื้นที่ที่ทำงาน เป็นอันดับ 6 มักจะปฏิบัติงานที่ไม่ได้รับมอบหมายหรือไม่ใช่หน้าที่ของตน เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ เมื่อพบเห็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ชำรุดจะรายงานผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทันที เป็นอันดับแรก ตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือ เครื่องจักรก่อนการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 2 เลือกใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่มีความเหมาะสมกับงาน เป็นอันดับ 3 เมื่อใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการทำงานเสร็จจะตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องมือทุกครั้ง เป็นอันดับ 4 สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งในการปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 5 จัดเก็บเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีคมมีอันตรายไว้ในที่เก็บที่ปลอดภัยเมื่อใช้งานเสร็จ เป็นอันดับ 6 เมื่อต้องปฏิบัติงานสัมผัสกับสารเคมีจะใช้ถุงมือและหน้ากากป้องกันสารเคมีเพื่อความปลอดภัย เป็นอันดับ 7 จะไม่ใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุดถึงแม้จำเป็นก็ตาม เป็นอันดับ 8 และจะส่งเครื่องมืออุปกรณ์ให้กับเพื่อนร่วมงานโดยการส่งแบบมือต่อมือ เป็นอันดับสุดท้าย

ด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พนักงานมีระดับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานตามลำดับ ดังนี้ จะคำนึงถึงการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยก่อนลงมือปฏิบัติงานนั้น เป็นอันดับแรก มักพักผ่อนให้เพียงพอเพื่อที่จะได้ไม่รู้สึกง่วงในเวลาปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 2 เมื่อเกิดความเมื่อยล้าเนื่องมาจากการปฏิบัติงานจะหยุดพักสักชั่วคราวแล้วค่อยทำงานต่อ เป็นอันดับ 3 ในขณะที่ปฏิบัติงานจะคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นกังวล เช่น ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น เป็นอันดับ 4 หยอกล้อกับเพื่อนร่วมงานในขณะที่ปฏิบัติงาน เป็นอันดับ 5 และเมื่อรู้สึกที่ไม่สบายจะหยุดปฏิบัติงานถึงแม้งานนั้นยังไม่เสร็จ เป็นอันดับสุดท้าย

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีเพศ

สมมติฐานที่ 1.6 พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกันมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกันมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยในด้านการจัดการองค์การ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน และด้านการจัดการด้านสารเคมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 2.1 พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานไม่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.2 พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย และด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมือ

อุปกรณ์ และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.5 พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ และด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2.6 พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานที่มีประสบการณ์ฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานในด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ และด้านความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจของพนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยย่อยของการรับรู้การจัดการความปลอดภัย ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการองค์การ ปัจจัยด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ปัจจัยด้านการป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน ปัจจัยด้านการจัดการด้านสารเคมีมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

อภิปรายผลการวิจัย

1. การรับรู้การจัดการความปลอดภัย

จากการศึกษาการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง พบว่า พนักงานมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับดีมาก รวมถึงการรับรู้ในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการองค์การ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านการป้องกันอุบัติเหตุ และด้านการจัดการสารเคมี การที่ปลอดภัยมีความสำคัญอย่างยิ่ง และเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้บริษัทประสบความสำเร็จได้ ผู้บริหารจึงได้มีการกำหนดนโยบาย ความปลอดภัยอย่างเด่นชัด โดยมีการติดประกาศให้พนักงานทราบ และมีการมอบหมายหน้าที่ และ ความรับผิดชอบในเรื่องความปลอดภัยให้กับผู้เกี่ยวข้อง คือ คณะกรรมการความปลอดภัย อนามัย และสิ่งแวดล้อม (คปอ.) และเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยประจำบริษัท (จป.) ซึ่งมีหน้าที่กำหนดแนวทาง และปรับปรุงการทำงานเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการทำงาน ทำการศึกษาสาเหตุของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเพื่อหาทางป้องกันให้คำปรึกษา คำแนะนำต่าง ๆ

ในการทำงานให้ปลอดภัยให้กับพนักงาน มีการจัดป้ายนิเทศน์สำหรับติดข่าวสารความปลอดภัย ติดประกาศ หรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับ การเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นให้ พนักงานระมัดระวังในการปฏิบัติงาน และยังเป็นส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน บริษัท ยังได้มีการฝึกอบรมให้กับพนักงานก่อนเริ่มทำงาน เพื่อให้พนักงาน ทราบถึงขั้นตอนการปฏิบัติงาน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย การใช้อุปกรณ์ป้องกัน อันตรายส่วนบุคคล และ การจัดการความปลอดภัยที่บริษัทได้วางแผนไว้ ไม่เพียงเท่านั้นตลอดระยะเวลา เวลาการทำงานบริษัท ได้มีการจัดฝึกอบรมให้กับพนักงานเพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่เคยได้รับมา และมีความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติมให้กับพนักงานอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกันยา สุวรรณแสง (2556) ที่ กล่าวว่า สิ่งเราที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันจะทำให้คนเรามีการรับรู้ดีขึ้น นอกจากนี้บริษัทยังตระหนักถึง สภาพแวดล้อมในการทำงานที่มีผลต่อการทำงานของพนักงาน ซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ ได้ ดังนั้น บริษัทจึงได้มีการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน โดยมีการควบคุมความร้อน แสงสว่าง เสียง ให้มีระดับที่เหมาะสมต่อการทำงาน มีการจัดแบ่งพื้นที่ในการทำงานให้เหมาะสมกับประเภท ของงาน มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉิน รวมทั้งมีแผนผังแสดงทางออกฉุกเฉินให้เห็นอย่างชัดเจน ซึ่ง วนิตา เสนิเศรษฐ และชอบ อินทรประเสริฐกุล (2557) กล่าวว่า ลักษณะของสภาพแวดล้อมใน การทำงาน เช่น เสียง อากาศ แสงสว่าง ระยะเวลา จะมีอิทธิพลต่อความสนใจที่บุคคลจะรับรู้ หรือ ไม่รับรู้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2. พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน จากการศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยใน การทำงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ ในระดับดีมาก รวมถึงพฤติกรรม ความปลอดภัยในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ด้านการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัย และด้านความพร้อม ทางด้านร่างกายและจิตใจ ของพนักงาน การที่พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ ในระดับดีมากทุกด้าน อาจเนื่องมาจากพนักงานมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับดีมาก ซึ่ง เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2555) กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลในองค์การเป็นผลมาจาก องค์ประกอบ ภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ สิ่งแวดล้อมและองค์ประกอบภายในตัวบุคคล ได้แก่ การรับรู้ องค์ประกอบ ทั้งสองนี้จะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในด้านความคิด การตัดสินใจ เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรม ออกไปแล้วเกิดความพอใจบุคคลก็มักจะทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนวรรณ ศรีทองเสถียร (2556) ซึ่ง พบว่า การรับรู้ระบบความปลอดภัย มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของ พนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากบริษัท ได้กำหนดวิธีการทำงานให้เป็นมาตรฐาน โดยการกำหนดเป็นกฎ ระเบียบ ข้อบังคับให้พนักงาน

ปฏิบัติตาม หากมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม จะถูกลงโทษ แต่ถ้าหากปฏิบัติตามก็จะมีรางวัลเพื่อเป็นแรงจูงใจในการทำงาน เมื่อพนักงานรับรู้ แล้วจึงทำให้พนักงานปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยที่บริษัทได้กำหนดไว้ ดังแนวคิดของ วิฑูรย์ สิมะ โชคดี และวีรพงษ์ เกลิมจิระรัตน์ (2557) ที่กล่าวว่า ควรกำหนดกฎ ระเบียบในการทำงานให้คนงานปฏิบัติตาม ถ้าละเมิดก็ต้องถูกลงโทษ เพื่อให้พนักงานเกิดความสำนึกในการกระทำและพยายามหลีกเลี่ยงการทำงานที่ไม่ถูกวิธีหรือเป็นการกระทำที่ทำให้เกิดอันตราย ดังนั้น การเกิดพฤติกรรมจึงขึ้นอยู่กับผลกระทบอีกด้วย ถ้ากระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับ ผลกระทบทางบวกพฤติกรรมนั้นก็จะเกิด และถ้ากระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับผลกระทบทางลบ พฤติกรรมนั้นก็จะลดลงหรือหายไป และอาจเป็นความต้องการของพนักงานที่ต้องการความปลอดภัย ในชีวิต ซึ่งเป็นความต้องการในขั้นที่ 2 ในลำดับขั้นความต้องการของ มาสโลว์ พนักงานจึงใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่บริษัทจัดไว้ให้ทุกครั้งทำงาน และตรวจสอบความสมบูรณ์ของ เครื่องมือ เครื่องใช้ก่อนและหลังการทำงาน และรายงานให้หัวหน้างานทราบทุกครั้งที่พบเครื่องจักร เครื่องมืออุปกรณ์ชำรุดหรือหมดสภาพเพื่อ บริษัทจะได้นำสิ่งที่ชำรุดไปซ่อมแซมหรือซื้อใหม่เพื่อความ ปลอดภัยในการทำงานของพนักงานซึ่ง สมถวิล เมืองพระ (2555) ได้กล่าวว่า ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้ เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย (Enabling factors) เป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นจากการที่พนักงานมีโอกาสที่จะใช้อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยที่บริษัทได้จัดหาไว้ให้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ เกลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ที่กล่าวว่า ถ้าพนักงานใส่เครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลทุกครั้งปฏิบัติงานจะทำให้การเกิดอุบัติเหตุในการทำงานลดลง นอกจากนั้นพนักงานมีความพร้อม ทางด้านร่างกาย และจิตใจที่จะทำงานให้เกิดความปลอดภัย ดังแนวคิดของ เกลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2554) ที่กล่าวว่า พนักงานที่มีสภาวะจิตใจ และสภาวะร่างกายปกติจะทำให้การเกิดอุบัติเหตุและ ความสูญเสียในงานลดลงทำให้พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานอยู่ในระดับดีมาก นอกจากนี้บุคคลจะมีการรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงและความเสี่ยงต่อการเจ็บป่วย (Perceived susceptibility) แตกต่างกัน ซึ่งระดับการรับรู้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยและบุคคลยังมีการรับรู้ถึงความรุนแรงของการเกิด อุบัติเหตุ (Perceived severity) เช่น ความเจ็บป่วย พิการ ตาย และผลที่ตามมาทางสังคม เช่น การหยุดงาน ผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว และความสัมพันธ์กับบุคคลในองค์กร ซึ่งมีผลทำให้พฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกันออกไปในแต่ละคน ซึ่งการรับรู้ทั้งสองอย่างนี้เป็นความพร้อมทางด้านจิตใจที่ บุคคลเล็งเห็นว่า จะทำอะไร แล้วก่อให้เกิดผลดีกับตนมากที่สุด และมีอุปสรรคหรือผลเสียน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการรับรู้การจัดการความปลอดภัย และพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ผู้วิจัยขอเสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้

1. จากการวิจัย พบว่า พนักงาน วิทยาลัยการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัย อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งถือได้ว่าพนักงานมีความรู้ และเชื่อว่าบริษัทได้กำหนดแนวทางในการดำเนินงาน เกี่ยวกับความปลอดภัยเพื่อให้พนักงานสามารถปฏิบัติงานได้อย่างปลอดภัยในระดับดีมาก ดังนั้น บริษัทควรที่จะดำรงรักษาคุณภาพหรือแนวทางการดำเนินงาน ไว้ให้อยู่ในระดับนี้หรือพัฒนาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นอีกอย่างต่อเนื่องตลอดไป เพื่อให้พนักงานมีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยมากขึ้นได้ โดยการเพิ่มกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย มีการตีพิมพ์เอกสารเพื่อเผยแพร่เรื่องความปลอดภัย ให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานเห็นถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นในการทำงาน และปรับเปลี่ยน พฤติกรรมในการทำงานให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น และส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้พนักงานเห็นความสำคัญของความปลอดภัยในการทำงาน และยังเป็น การพัฒนาความรู้ในการทำงานอีกด้วย

2. จากการวิจัย พบว่า พนักงานมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน วิทยาลัยการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งถือได้ว่าส่งผลดีต่อบริษัท เพราะพนักงานสามารถที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผลผลิตมีคุณภาพตามไปด้วย ดังนั้น บริษัทควรตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานให้มากยิ่งขึ้น โดยในการจัดซื้อเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ในการทำงานให้มีความ ปลอดภัย มีการกำหนดกฎ ระเบียบ ข้อบังคับและสร้างวินัยในการทำงานให้เกิดความปลอดภัย และ ต้องมีการดำเนินการอย่างจริงจัง มีการกำหนดบทลงโทษเมื่อพนักงานไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ส่วนตัวพนักงานนั้น ก็จะต้องมีความพร้อมในการให้ความร่วมมือในการดำเนินงานด้านความ ปลอดภัย เพื่อลดอุบัติเหตุจากการทำงาน

3. จากผลการวิจัย พบว่า การรับรู้การจัดการความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่ง หมายถึง พนักงาน วิทยาลัยการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง มีการรับรู้การจัดการความปลอดภัยที่ดีจะมีพฤติกรรม ความปลอดภัยในการทำงานดีไปด้วย ดังนั้น บริษัทควรที่จะเสริมสร้างจิตสำนึกให้พนักงานตระหนัก ถึงการทำงานอย่างปลอดภัย และบริษัทควรที่จะมีการจัดการความปลอดภัยเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรม ความปลอดภัยของพนักงาน โดยอาศัยความร่วมมือทั้งจากฝ่ายบริหารและฝ่ายพนักงาน เพื่อร่วมกัน ดำเนินการ และ

จะต้องมีการปรับเปลี่ยนการจัดการความปลอดภัยเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเฉพาะพนักงานกรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง ถ้าต้องการให้ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ควรทำการศึกษาในกลุ่มประชากรในอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ
2. ควรศึกษาถึงตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อการรับรู้การจัดการความปลอดภัย เช่น รายได้ บุคลิกภาพ ความคาดหวัง เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในตัวแปรอื่นที่อาจจะมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เช่น จำนวนชั่วโมงในการทำงาน บรรยากาศองค์การ การสนับสนุนขององค์การ เป็นต้น
4. ควรมีการศึกษาโดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลแบบอื่น ๆ ร่วมกับการใช้แบบสอบถาม เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กจมนิ รัตติธรรม. (2555). *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความปลอดภัยกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัท ไทยทาเค้นาคาซากุก่อสร้าง จำกัด*. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- กันยา สุวรรณแสง. (2556). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: รวมสาสน์ (1977).
- เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์. (2554). *ปรัชญาและแนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ทรงศักดิ์ ใจกล้า. (2557). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครจังหวัดชลบุรี*. งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เทพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ. (2555). *พฤติกรรมองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธงชัย เสริมพงษ์พันธ์. (2554). *วิศวกรรมความปลอดภัย*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- นิทรา กิจธีระวุฒิวงษ์. (2555). *การจัดการเรียนโดยใช้บริบทเป็นฐาน: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จของนโยบายโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล*. วารสารพยาบาลสาธารณสุข, 26(1), 80-100.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2550). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ยูแอนด์ไอ อินเตอร์มีเดีย.
- บุรินทร์ ทองอุดม. (2554). *การจัดการการรับรู้ความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมเขตอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการทั่วไป, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ประมะ สตะเวทิน. (2554). *หลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- มธุริน เกียรประภากุล. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัทพีทีที โกลบอลเคมีคอล จำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ ไอ-หนึ่ง*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- รัตนวรรณ ศรีทองเสถียร. (2556). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ระบบความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรม*. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2554). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วนิดา เสนีเศรษฐ และชอบ อินทรประเสริฐกุล. (2557). *มนุษย์สัมพันธ์ในองค์การ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์. (2557). *วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน* (พิมพ์ครั้งที่ 34). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิทยา อยู่สุข. (2555 ก). *ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพ*. กรุงเทพฯ: เบสท์ กราฟฟิค เพรส.
- วิทยา อยู่สุข. (2555 ข). *การจัดการความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิทยา เมฆขำ. (2555). *การบริหารความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ: คณะเทคโนโลยี อุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- วิภารัตน์ โพธิ์สี. (2557). *การจัดการด้านวิศวกรรมความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม*.
 ขอนแก่น: ภาควิชาวิทยาศาสตร์อนามัยสิ่งแวดล้อม คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมถวิล เมืองพระ. (2555). *การศึกษาพฤติกรรมอนามัยของพนักงานในระดับปฏิบัติการ เรื่อง การป้องกัน อุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน: ศึกษาเฉพาะกรณีอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์ เขตอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา*. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมปอง เมฆมนต์. (2555). *พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานและคนทำงานในเขตประกอบการบริษัท ไออาร์พีซี จำกัด (มหาชน)*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น). (2554). *วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- สุรพล พะยอมเยี่ยม. (2556). *จิตวิทยาอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- สุพจน์ เต๋นดวง. (2554). *วัฒนธรรมความปลอดภัยในการทำงาน*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สาคร อวนทอง. (2555). *การรับรู้การจัดการความปลอดภัยส่งผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ โรงเหล็กศรีครีออนแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุรชาติพงษ์ รองสวัสดิ์. (2554). *ปัจจัยการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงานที่มีผลต่อพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการประจำการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดเชียงใหม่*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2556). *จิตวิทยาในงานชุมชน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: บางกอก-คอมเทค อินเตอร์เทรด.
- สุริยา ก่อทู่. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ โรงงานผลิตพลาสติกขึ้นรูป: กรณีศึกษาบริษัท ตรีอรรณบูรณ์ จำกัด*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุริวัลย์ ใจกล้า. (2557). *พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานบริษัทเอสไอ อินเตอร์คอนเนคส์โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด*. งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม. (2558). *สถิติผู้ประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน*. เข้าถึงได้จาก <http://www.nice.labour.go.th/statistic/statistic46B.htm>
- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. (2558). *TIS 18000 มาตรฐานระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย*. เข้าถึงได้จาก <http://app.tisi.go.th/standardization/definition.html.34>
- อิทธิศักดิ์ ศรีวัง. (2555). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนปฏิบัติการบริษัท ไลอ้อนไทยส (ประเทศไทย) จำกัด*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำหรับผู้บริหาร, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- Anton, T. J. (2015). *Occupational safety and health management* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Cox, S., & Cox, T. (2013). The structure of employee attitudes to safety. *Journal of Work and Stree*, 5, 93-106.
- Crowther, J. (2005). *Oxford advance learning's dictionary*. England: Clay.
- Guralnik, D. B. (2003). *Webster's new world dictionary of American english*. New York: Prentice-Hall
- Heinrich H. W. (1959). *Industrial accident prevention: A scientific approach* (4th ed.). New York: McGraw-Hill.
- Herberg, F. (1993). *The motivation of work*. New Bruswisk: Transcaction.
- Klonowicz, T., & Sokolowska, J. (2014). Every danger: Individual difference, accident perception, and safety behavior. *Journal of Polish Psychology Bullentin*, 24, 51-61.
- Mowen, J. C., & Minor, M. (1998). *Consumer behavior* (5th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Schemerhorn, J. R., Hunt, J. G., & Osborn, R. N. (2009). *Organizational behavior* (6th ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Wolman, B. (2008). *Dictionaly of behavioral science* (2nd ed.). San Diego: Academic.
- Yamane, T. (1967). *Elementary sampling theory*. New Jersey: Prentice-Hall

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Graduate school of Commerce Burapha University

169 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

แบบสอบถาม

การรับรู้การจัดการความปลอดภัยและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน
กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง

แบบสอบถามชุดนี้มีขึ้นเพื่อประกอบการศึกษาของนิสิตปริญญาโท หลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา โดยจะศึกษาถึงปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อ
ความผูกพันของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัทฯผลิตยางรถยนต์แห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง
วัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้
และขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัยของพนักงาน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมต่อองค์กร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี

30-40 ปี

41-50 ปี

51 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

โสด

แต่งงาน/สมรส

หม้าย/หย่าร้าง

4. ระดับการศึกษา

☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษา/ ปวช.
☐ อนุปริญญา/ ปวส.	☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่าปริญญาตรี	

5. อายุการทำงานในบริษัท

☐ ต่ำกว่า 3 ปี	☐ 4-6 ปี
☐ 7-9 ปี	☐ 10 ปีขึ้นไป

6. ที่ผ่านมามีท่านเคยประสบอุบัติเหตุจากการทำงานหรือไม่

☐ ไม่เคย	☐ เคย 1 ครั้ง
☐ เคย 2 ครั้ง	☐ เคย 3 ครั้งขึ้นไป

7. ท่านเคยได้รับการอบรมหลักสูตรด้านความปลอดภัยหรือไม่

☐ ไม่เคย	☐ เคย 1 ครั้ง
☐ เคย 2 ครั้ง	☐ เคย 3 ครั้งขึ้นไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้การจัดการความปลอดภัย

คำชี้แจง : ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้ ว่าบริษัทได้ดำเนินการในแต่ละเรื่องในระดับใดแล้วใส่เครื่องหมาย✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียวคำตอบเดียวในแต่ละข้อ และกรุณาตอบทุกข้อ

การรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
การจัดการองค์การ					
1. มีการกำหนดนโยบายความปลอดภัยในการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษร					
2. บริษัทมีการติดป้ายประกาศแจ้งนโยบายความปลอดภัยในการทำงานให้กับพนักงานทราบ					
3. คณะกรรมการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม (คปอ.) ของบริษัทมีหน้าที่กระตุ้นให้พนักงานได้ตระหนักถึงความปลอดภัยในการทำงาน					
4. บริษัทจัดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย (จป.) ประจำบริษัท					
5. พนักงานสามารถสอบถามหรือเสนอแนะความคิดเห็นด้านความปลอดภัยในการทำงานได้					
6. มีการจัดแสดงสถิติการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานให้พนักงานทราบเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการทำงาน					
7. มีการจัดกิจกรรมสัปดาห์ความปลอดภัยเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงาน					

การรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
8. บริษัทกำหนดและแจ้งแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ให้พนักงานทุกคนทราบ					
9. บริษัทจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนอพยพเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้อย่างสม่ำเสมอ					
10. ผู้บังคับบัญชาควบคุมให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างถูกต้อง					
การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน					
11. บริษัทมีการจัดแสงสว่างให้เพียงพอ ในบริเวณทางเดินและพื้นที่ทำงาน					
12. บริษัทจัดอุปกรณ์ป้องกันเสียงให้กับ พนักงานทุกคนที่ปฏิบัติงานในบริเวณที่มี เสียงดัง					
13. มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุฉุกเฉินเมื่อเกิด เหตุเพลิงไหม้					
14. ทางออกฉุกเฉินมีแผนผังแสดงให้เห็น อย่างชัดเจน					
15. ทางเข้าไปสู่เครื่องมือดับเพลิงหรือถนน สำหรับดับเพลิงไม่มีเครื่องมือหรือวัตถุอื่น กีดขวาง					
16. มีการทำความสะอาดสถานที่ทำงาน ทุกวันเพื่อความสะดวกเรียบร้อย					
17. สถานที่ทำงานมีการจัดอุปกรณ์ เครื่องมือใช้งานอย่างเป็นระเบียบ					
18. มีการตรวจสอบสภาพของที่ทำงานและ ซ่อมบำรุงให้คืออยู่เสมอ					

การรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
19. มีการจัดแบ่งพื้นที่ทำงานเหมาะสมกับประเภทของงาน					
การป้องกันอุบัติเหตุในการทำงาน 20. บริษัทมีการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่มีจำนวนเพียงพอและอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี					
21. บริษัทมีการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องจักรอยู่เสมอ					
22. มีการติดป้ายเตือนให้ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในบริเวณที่มีอันตราย					
23. บริษัทจัดให้พนักงานทุกคนได้รับการฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัยในการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ					
24. หลังการเกิดอุบัติเหตุหัวหน้าและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยทำการศึกษาถึงสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุเพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอีก					
25. มีการติดประกาศหรือข้อความเตือนพนักงานเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุในการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นให้พนักงานระมัดระวังในการปฏิบัติงาน					
26. มีการฝึกอบรมพนักงานใหม่ให้รู้จักการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้อย่างปลอดภัย					
27. บริษัทจัดให้มีที่ครอบเครื่องจักรทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตราย					

การรับรู้การจัดการความปลอดภัย	ระดับของการรับรู้				
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
การจัดการด้านสารเคมี					
28. สารเคมีในที่ทำงานทุกชนิดมีการปิดฉลากกำกับอย่างชัดเจน เช่น ชื่อสารเคมี ข้อควรระวังเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น					
29. มีผู้กำกับหรือผู้ระบายอากาศสำหรับทำสารเคมีที่มีพิษใช้งานได้ดี					
30. สารเคมีแต่ละชนิดถูกจัดเก็บอย่างเหมาะสมและอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย					
31. มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารเคมีทุกชนิดเพื่อเตรียมการป้องกันเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น					
32. บริเวณที่เก็บสารเคมีมีการถ่ายเทอากาศที่ดีและตั้งอยู่ห่างจากสิ่งที่ทำให้ติดไฟได้ง่าย					
33. มีการกำหนดวิธีการจัดเก็บสารเคมีแต่ละประเภทอย่างเหมาะสม					
34. จัดให้มีห้องสำหรับทดลองสารเคมีโดยเฉพาะ					
35. มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ที่ล้างตาและล้างตัว (ฝักบัว) โดยติดตั้งอยู่ในบริเวณที่ใช้สารเคมี					

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน

คำชี้แจงขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วใส่เครื่องหมาย✓ ในช่องที่ตรงกับความจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการกระทำของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียวในแต่ละข้อและกรุณาตอบทุกข้อ

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับของการรับรู้				
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ
	5	4	3	2	1
การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับความปลอดภัย					
1. ท่านปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับความปลอดภัย					
2. ท่านแต่งกายอย่างรัดกุมเหมาะสม ขณะที่ทำงาน					
3. เมื่อท่านได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน ท่านจะแจ้งให้หัวหน้างานทราบทันที					
4. ท่านรักษาความสะอาดบริเวณที่ท่าน ทำงานอยู่					
5. เมื่อน้ำมันหรือสารเคมีหกท่านเช็ดทำ ความสะอาดทันที					
6. เมื่อเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บท่าน รีบแจ้งผู้บังคับบัญชาและนำส่งที่ห้อง พยาบาลทันที					
7. ท่านปฏิบัติตามเครื่องหมายเตือนอย่าง เคร่งครัด					
8. ท่านปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงาน อยู่เสมอถึงแม้จะทำให้งานเสร็จช้าลง					
9. ท่านจะไม่ทำงานที่ไม่ได้รับมอบหมาย หรือไม่ใช่หน้าที่ของท่าน					

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับของการรับรู้				
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ
	5	4	3	2	1
การใช้เครื่องมืออุปกรณ์					
10. ท่านสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย ในการทำงานทุกครั้งปฏิบัติงาน					
11. ท่านตรวจสอบความพร้อมของ เครื่องมืออุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วน บุคคลก่อนใช้งาน					
12. เมื่อท่านใช้เครื่องมืออุปกรณ์ใน การทำงานเสร็จท่านตรวจสอบ ความเรียบร้อยของเครื่องมือทุกครั้ง					
13. ท่านเลือกใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่มี ความเหมาะสมกับงาน					
14. เมื่อท่านพบเห็นเครื่องมือหรือ อุปกรณ์ชำรุดท่านจะรายงานผู้ที่มีหน้าที่ รับผิดชอบทันที					
15. ท่านจัดเก็บเครื่องมืออุปกรณ์ที่มีคม มีอันตรายไว้ในที่เก็บที่ปลอดภัยเมื่อใช้ งานเสร็จ					
16. เมื่อท่านต้องสัมผัสกับสารเคมีท่าน จะใช้ถุงมือและหน้ากากเพื่อความ ปลอดภัย					
17. ท่านจะไม่ใช้เครื่องมืออุปกรณ์ที่ ชำรุดถึงแม้จำเป็นก็ตาม					
18. ท่านจะส่งเครื่องมืออุปกรณ์ให้กับ เพื่อนร่วมงานโดยการส่งแบบมือต่อมือ					

พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน	ระดับของการรับรู้				
	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติเกือบ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ
	5	4	3	2	1
ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ของพนักงาน					
19. ท่านไม่หยอกล้อกับเพื่อนร่วมงาน ในขณะที่ปฏิบัติงาน					
20. ท่านมักพักผ่อนให้เพียงพอเพื่อที่จะ ได้ไม่รู้สึกง่วงในเวลาปฏิบัติงาน					
21. ท่านจะคำนึงถึงการทำงานอย่าง ปลอดภัยก่อนลงมือทำงาน					
22. ในขณะที่ทำงานท่านจะไม่คิดถึง ปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นกังวล เช่น ปัญหา เกี่ยวกับครอบครัวเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น					
23. เมื่อท่านเกิดความเมื่อยล้าเนื่องมาจาก การทำงานท่านจะหยุดพักสักชั่วคราวแล้ว ค่อยทำงานต่อ					
24. ท่านไม่ดื่มสุราเสพติดในขณะที่ ทำงาน					
25. เมื่อท่านรู้สึกรู้สึกว่าไม่สบายท่านจะหยุด ทำงานถึงแม้งานยังไม่เสร็จ					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมต่อองค์กร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
อักษรวิสุทธิ

บทที่ 1

Plagiarism Checking Report

Created on Mar 31, 2017 at 23:51 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
439227	Mar 31, 2017 at 23:51 PM	57750151@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 1.docx	Completed	4.77 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
1	ปัจจัยการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการทำงาน ที่มีผลต่อพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานระดับปฏิบัติการ ประจำการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จ.เชียงใหม่, Factors of safety in workplace and their influence at the operational level of employees' working behavior at the Provinc	สุธาทิพย์ รongสวัสดิ์	มหาวิทยาลัย กรุงเทพ	4.77 %

บทที่ 2

Plagiarism Checking Report

Created on Apr 1, 2017 at 01:19 AM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
439260	Apr 1, 2017 at 01:19 AM	57750151@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 2.doc	Completed	1.83 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
1	ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานบริษัท ผลิตชิ้นส่วนอุตสาหกรรมยานยนต์แห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี, Organizational commitment among employees working for an automotive parts company in Amata Nakorn Industrial Estate\, Chon Buri Province	ฐิติมา หลักทอง	มหาวิทยาลัย บูรพา	1.83 %

บทที่ 3

Plagiarism Checking Report

Created on Apr 1, 2017 at 01:19 AM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
439261	Apr 1, 2017 at 01:19 AM	57750151@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 3.doc	Completed	0.00 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
No data available in table				

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT	TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)

บทที่ 4

Plagiarism Checking Report

Created on Apr 1, 2017 at 01:20 AM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
439262	Apr 1, 2017 at 01:20 AM	57750151@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 4.docx	Completed	0.39 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
1	การเปรียบเทียบผลดำเนินงานด้านความปลอดภัยจากการทำระบบบริหารผลผลิตทั่วประเทศในโรงงานบรรจุภัณฑ์, The comparison of total productivities management implementation impact on safety performance in packaging industry	ปกรณ์ เล็กสกุล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	0.39 %

บทที่ 5

Plagiarism Checking Report

Created on Apr 1, 2017 at 01:23 AM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
439264	Apr 1, 2017 at 01:23 AM	57750151@my.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	บทที่ 5.docx	Completed	0.00 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
No data available in table				

Match Details

TEXT FROM SUBMITTED DOCUMENT

TEXT FROM SOURCE DOCUMENT(S)